

KIMITOÖNS
MUSIKFESTSPEL

KEMIÖNSAAREN
MUSIIKKIJUHLAT

7.7. - 12.7.2015

INNEHÅLLSFÖRTECKNING - SISÄLLYSLUETTELO

Konstnärliga ledarnas hälsning - Taiteellisten johtajien tervehdys	4
Årets kompositörer - Vuoden säveltäjät	5
Årets tema - trion - Triot vuoden teemana	7
1. Musikalisk skärgårdsmeny - Musiikillinen saaristokattaus I	9
2. Möte med kompositören - Tapaa säveltäjä Lotta Wennäkoski	10
3. Öppningskonsert - Avajaiskonsertti	11
4. Torgkonsert - Torikonsertti	15
5. Herrgårdstoner - Kaikuja kartanossa	15
6. Landskap och berättelser - Tarinoita ja maisemia	18
7. Sommaraftonsidyll - Kesäillan idylli	22
8. Franska stämningar - Ranskalaisia tunnelmia	26
9. Franska stämningar - Ranskalaisia tunnelmia	26
10. Raljerande kvällsmusik - Kujeileva iltasoitto	29
11. Skärgårdsklanger - Saaristo soi	32
12. Triumf för trion - Triojen juhlaa	36
13. Musikalisk skärgårdsmeny - Musiikillinen saaristokattaus II	40
14. Drömmarnas värld - Unien maailma	41
15. Konsert i ljusens sken - Kynttiläkonsertti	42
16. Grande Finale	48
Katinka Korkeala	52
Sonja Korkeala	52
Ingolf Turban	53
Atte Kilpeläinen	54
Sampo Korkeala	54
Sibelius Piano Trio	55
Juho Pohjonen	55
Petteri Iivonen	56
Samuli Peltonen	56
Philharmonic Wind Players Berlin	57
Egor Egorkin	57
Christoph Hartmann	58
Ishay Lantner	58
Félix Dervaux	59
Sophie Dartigalongue	59
Tuomas Hannikainen	60
Mellersta Österbottens Kammarorkester	61
Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri	61
Ann-Kristin Schevelev	62
Verksamhetsledare - Toiminnanjohtaja Jukka Mäkelä	62
Konserttiställen - Konserttipaikat	63
Artister från 1999 - Taiteilijat vuodesta 1999	64
Uruppföranden - Kantaesitykset	66
Kimitoöns Musikfestspel - Kemiönsaaren Musiikkijuhlat	67
Bli medlem - Tule jäseneksi	68
Biljettförsäljning - Lipunmyynti	69
Partners & understödare - Yhteistyökumppanit & tukijat	70
Bildförteckning - Kuvaluettelo.....	71

Konstnärliga ledare - Taiteelliset johtajat: Katinka Korkeala & Sonja Korkeala

Kimitoöns musikfestspel går nu av stapeln för sjuttonde gången i ordningen och varje år för med sig nya upplevelser för musikälskaren.

Lotta Wennäkoski har skapat den här sommarsens beställningsverk Päärme (Fållen), som kommer att uppföras på Musikfestspelen av Sibelius Piano Trio. Här är det naturligt att fortsätta med andra trior, eftersom just musik för trio är temat sommaren 2015.

Årets tonsättare är givetvis Jean Sibelius, som föddes för 150 år sedan. I programmet har också uppmärksamats två andra kompositörer födda samma år som Sibelius, nämligen Carl Nielsen och Aleksandr Glazunov. Dessutom får vi lyssna till verk av Aulis Sallinen, som i april fyllde 80 år.

Musikfestspelen kulminerar i Mellersta Österbottens Kammarorkesters gästkoncert med Tuomas Hannikainen som dirigent och violinisten Ingolf Turban som solist.

Ett varmt tack går till alla som än en gång bidragit till förverkligandet av Kimitoöns Musikfestspel.

Hjärtligt välkomna!

Kemiönsaaren Musiikkijuhlat järjestetään jo seitsemättötoista kertaa. Jokainen vuosi on tuonut tullessaan jotakin uutta, ja niin myös tänä vuonna.

Tämän kesän uutuuus on Lotta Wennäkosken tilaus-teos Päärme. Kantaesityksen soittaa ensimmäistä kertaa Musiikkijuhlilla esiintyvä maineikas Sibelius Piano Trio. Tästä onkin luonnollista jatkaa muiden triojen parissa, koska juuri triot ovat kesän 2015 teema.

Vuoden säveltäjä on luonnollisesti Jean Sibelius, jonka syntymästä on 150 vuotta. Ohjelmassa on huomioitu myös Carl Nielsen ja Aleksandr Glazunov, hekin vuonna 1865 syntyneitä säveltäjiä. Konserteissa kuullaan myös huhtikuussa 80 vuotta täyttäneen Aulis Sallinen teoksia.

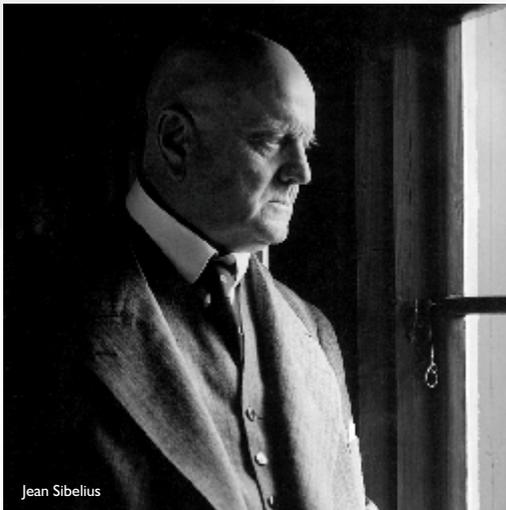
Musiikkijuhlat 2015 huipentuvat Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin vierailukonserttiin, kapellimestarina Tuomas Hannikainen ja solistina viulisti Ingolf Turban.

Suuret kiitokset kaikille, jotka ovat olleet mukana mahdollistamassa Musiikkijuhlien toteuttamisen.

Lämpimästi tervetuloa!

ÅRETS KOMPOSITÖRER

I år är det flera centrala tonsättare som firar jubileumsår och som därmed figurerar extra flitigt i konsertprogrammen. Den stora jubilaren framom alla andra här i Finland är förstås **Jean Sibelius** som föddes för 150 år sedan i Tavastehus. Han blev under sin livstid, på gott och ont, närmast synonym med finländsk konstmusik och nådde stor internationell – dock inte odelad – uppskattning framför allt för sina sju symfonier, i vilka han utvecklade ett allt mera unikt tonspråk. Under det förra seklets gång har åhörare världen över efterhand också fått upp öronen för Sibelius kompositioner i andra genrer, exempelvis hans sparsamma kammarmusikproduktion och hans solosånger.

Jämnårig med Sibelius var dansken **Carl Nielsen**, som likaså utgående från den centrala romantiska traditionen kom att utveckla ett eget, friare tonspråk som ändå inte innebar ett frihopp ut i atonalitetens bråddjup. Niensens internationella genombrott lät vänta på sig längre, men även hans symfonier betraktas numera som milstolpar i den västerländska musikhistorien.

En tredje 150-åring är ryssen **Alexandr Glazunov**, som föddes och verkade i S:t Petersburg under större delen av sitt liv. Han var en exceptionellt musikaliskt begåvad yngling som vid sidan av sitt pianospel började komponera redan som tonåring. Under hans tidiga karriär var han delaktig i den s.k. Balakirev-kretsen, som under ledning av den karismatiske hetsporren Mili Balakirev strävade efter att hitta ett genuint ryskt tonspråk och tog avstånd från den västerländska traditionen. Glazunovs kanske största

VUODEN SÄVELTÄJÄT

Tänä vuonna useampi tunnettu säveltäjä viettää juhluvuottaan, mikä luonnollisesti näkyy konsertti-ohjelmissa. Suomalaisen musiikin osalta päähenkilö on tietysti **Jean Sibelius**, joka syntyi Hämeenlinnassa 150 vuotta sitten. Hänestä tuli elinaikanaan niin hyvässä kuin pahassa miltei synonyymi suomalaiselle musiikille. Etenkin hänen seitsemän sinfoniaansa, joissa hän kehitti yhä ainutlaatuisempaa sävelkieltä, saavuttivat suurta kasainvälistä suosiota, joskin ne myös jakoivat mielipiteitä suuntaan jos toiseen. Viime vuosisadan aikana myös Sibeliuksen muu tuotanto on tavoittanut kuulijat ympäri maailmaa, ja esimerkiksi hänen kamariteoksensa ja soololaulunsa ovat nousseet suuren yleisön tietouteen.

Tanskalainen **Carl Nielsen** oli Sibeliuksen ikätoveri, joka hänkin käytti lähtökohtanaan romantiikan keskeisiä perinteitä ja kehitti itselleen hiljalleen vapaampaa sävelkieltä hyppäämättä kuitenkaan pää edellä atonaalisuuden syövereihin. Nielsenin kansainvälinen läpimurto tapahtui Sibeliukselta myöhemmin, mutta nykypäivänä myös hänen sinfoniaitaan pidetään länsimaisen taidemusiikin kulmakivinä.

Kolmas 150. juhluvuottaan viettävä säveltäjä on **Aleksandr Glazunov**, joka syntyi ja vaikutti suurimman osan elämästään Pietarissa. Hän oli poikkeuksellisen lahjakas nuorukainen, joka pianonsoiton ohella alkoi säveltää jo teini-ikäisenä. Varhaisen uransa aikana Glazunov oli mukana niin kutsutussa Balakirevin piirissä, jota johti karismaattinen ja kiihkomielinen Mili Balakirev. Säveltäjäpiiriin tavoitteena oli löytää musiikissa aidosti venäläinen ilmaisu ja samalla etäännyä länsimaisesta perinteestä. Kenties suurin

förtjänst var emellertid att han i sin musik lyckades försona och förena de olika tendenserna i den dåtida ryska konstmusiken: Tjajkovskijs lyriska traditio- nalism, Balakirevs nationalism, Rimskij-Korsakovs orkestrala virtuositet och Borodins sinne för stor- slagenhet. Under många år var Glazunov rektor för konservatoriet i S:t Petersburg och senare Leningrad, men år 1928 flyttade han till Västeuropa och verkade under sina sista år i Paris.

Aleksandr Glazunov

Aulis Sallinen, som föddes i Salmi i Karelen år 1935 är likaså en av årets tonsättarjubilarer. Hans tidigaste erfarenheter av musik kom via violinspel och via piano, vid vilket han gärna improviserade jazzmusik och så småningom började skriva ner egna kompositioner. Sallinen studerade vid Sibelius-Akademien under Aarre Merikantos och Joonas Kokkonens ledning och etablerade sig som tonsättare i slutet av 1950-talet. Det stora genombrottet kom emellertid i början av 1970-talet, då Sallinen, tillsammans med Kokkonen stod för en nytändning inom operakonsten i Finland. Sallinen deltog i den operakompositionstävling som ordnades inför Olofsborgs 500-årsjubileum och vann med operan Ryttaren, som uruppfördes år 1975. Under det senaste decenniet har Sallinen komponerat flera solokonsorter och kammarverk, bland annat inom ramarna för hans fritt definierade serie Kammar- musik, som i nuläget omfattar åtta kompositioner för olika instrumentkombinationer. Hans sjätte stråk- kvartett uruppfördes vid Kimitoöns Musikfestspel i fjol.

saavutus Glazunovins musiikissa oli kuitenkin, että hän onnistui sovittamaan ja yhdistämään keskenään aikansa venäläisen musiikin erilaiset suuntaukset: Tšaikovskin perinteikkään lyyrisyyden, Balakirevin kansallismielisyyden, Rimski-Korsakovin orkes- traalisen virtuosimaisuuden ja Borodinin mahti- pontisuuden. Glazunov toimi pitkään Pietarin ja myöhemmin Leningradin konservatorion johtajana. Vuonna 1928 hän muutti Länsi-Eurooppaan ja vaikutti viimeiset vuotensa Pariisissa.

Aulis Sallinen syntyi Karjalan Salmessa vuonna 1935 ja täyttää niin ikään pyöreitä tänä vuonna. Sallinen aloitti musisoimisen soittiminaan viulu ja piano, ja pianon äärellä jazzia improvisoidessa saivat alkunsa myös ensimmäiset sävellykset. Sallinen opiskeli Sibelius-Akatemiassa sävellystä Aarre Merikannon ja Joonas Kokkonen johdolla ja alkoi jo opiskeluaikana luoda itselleen uraa säveltäjänä. Varsinainen suuri läpimurto tapahtui kuitenkin 1970-luvun alussa, kun Sallinen yhdessä Kokkonen kanssa sai Suomen oopperataiteen uuteen nousuun. Sallinen osallistui Olavinlinnan 500-vuotisjuhliin varten järjestettyyn oopperakilpailuun ja voitti oopperalla Ratsumies, joka sai kantaesityksensä vuonna 1975. Viime vuosikymmenen aikana Sallinen on säveltänyt useita soolokonserttoja ja kamariteoksia muun muassa vapaamuotoiseen sarjaansa Kamarimusiikki. Sarjaan kuuluu toistaiseksi kahdeksan teosta eri soitin- kokoonpanoille. Viime vuonna Kemiönsaaren Musiikkijuhlilla kantaesitettiin Sallinenin kuudes jousikvartetto.

Aulis Sallinen

Trion som kammarmusikformat har sina mest omedelbara rötter i barockens musikgenrer. Vid den här tiden, när instrumentalmusiken började få fastare och standardiserade former, blev solosonater (ett melodiinstrument med continuoackompanjemang) och trionsonater (två melodiinstrument och continuo) vanliga och populära bland tonsättare över hela Europa.

Stråkrion är kanske den mest direkta arvtagaren; continuopartiet i de barocktida trionsonaterna noterades som en basstämma med generalbassifför för det harmoniska förverkligandet. Annu Haydns och Dittersdorfs tidigare trion publicerades i den här formen, men i något skede under andra hälften av 1700-talet föll i praktiken klaverinstrumentet bort och stråkrion utvecklades, bland annat av just Haydn, till stråkkvartettens mera småskaliga släkting. Den här rollen befästes under den romantiska perioden på 1800-talet, då uppsättningen med två violiner och en cello var ett omtyckt format som dock för kompositören ansågs vara mindre anspråksfullt än kvartetten.

Pianotrions uppkomst är alltså egentligen samma historia, men här är det direkta ursprunget barockens solosonat med ett melodiinstrument, ett basinstrument och klaver. Den stora metamorfosen som skedde här var att klaverpartierna började skrivas ut och efterhand blev allt mera intrikata, till den grad att det här trioformatet i slutet av 1700-talet i första hand var klaververk med violin- och celloackompanjemang. Tonsättare som Mozart och hans efterföljare började

Trion juuret juontavat barokkimusiikin perinteisiin. Kun soitinmusiikki barokin aikana vähitellen sai kiinteämpiä ja vakiintuneempia muotoja, soolosonaatista (soolosoitin ja continuoäestys) ja trionsonaatista (kaksi soolosoitinta ja continuo) tuli suosittuja sävellysmuotoja ympäri Eurooppaa.

Jousitrio lienee näiden muotojen suurin jälkeläinen. Barokin aikaisissa trionsonaateissa continuo-osuus kirjoitettiin bassolinjana, johon lisättiin numeroidut kenraalibassomerkinnät soitintujen soittamista varten. Vielä Haydnin ja Dittersdorfin varhaiset triot julkaistiin tällä kirjoitustavalla, mutta 1700-luvun jälkipuoliskolla luovuttiin käytännössä sointu-osuuden toteuttamisesta. Jäljelle jäi kolmen jousisoittimen kokoonpano – yleensä kaksi viulua ja sello. Tästä triosta kehittyi muun muassa juuri Haydnin toimesta jousikvarteton pienimuotoisempi lähisukulainen, jousitrio. Jousitriion rooli vakiintui 1800-luvun alkupuolella, ja se saavutti suuren suosion romantikan musiikissa, vaikka sitä pidettiinkin jousikvartettoa vähemmän kunnianhimoisena sävellysmuotona.

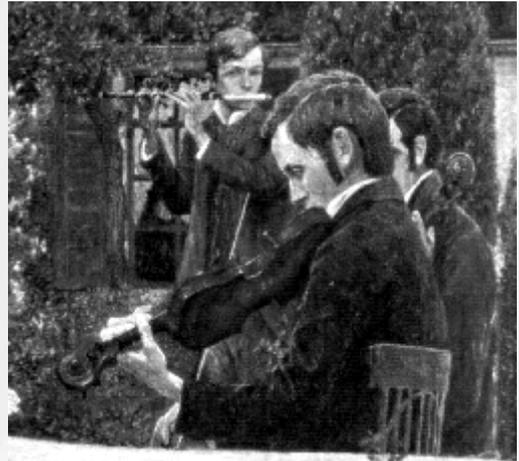

Pianotriion synty noudattaa samaa kaavaa, tosin pianotriion tapauksessa kantamuoto on barokin soolosonaatti. Varsinainen suuri muodonmuutos tapahtui, kun numeroidusta kenraalibassosta luovuttiin ja klaveeriosuusia alettiin sen sijaan kirjoittaa puhtaaksi nuotein. Vähitellen päähuomio siirtyi juuri klaveeriosuuksiin, joista oli uuden kirjoitustavan myötä tullut yhä monimutkaisempia. 1700-luvun lopussa pianotrio olikin useimmiten lähinnä pianosonaatti, jossa oli obligatosäestys. Mozartin ja myöhempien säveltäjien ansiosta kokoonpanon keskinäiset roolit vähitellen kuitenkin

så småningom jämna ut rollfördelningen så att också stråkarna blev centrala aktörer. För cellons del skedde frigörelsen från baslinjespelet definitivt i och med Beethovens och Schuberts verk i genren. Under det tidiga 1800-talet blev det gängse trioformatet också frysatsigt, med en dignitet som närmade sig stråkkvartetterna.

Utöver dessa två standardformat har givetvis också många andra varianter förekommit under de senaste seklen, som exempelvis Brahms berömda klarinettrio som alltså ersätter violinen i pianotrio med en klarinett. Också flera 1900-talstonsättare som Bartók, Šostakovitj, Ligeti, Goehr mfl. har använt sig av olika varianter av trioformatet.

tasavertaistuiivat niin, että myös viulun ja sellon osuiksista tuli kokonaisuuden kannalta keskeisiä. Sellon osalta vapautuminen pelkän bassolinjan soittamisesta tapahtui Beethovenin ja Schubertin teoksissa. Samoihin aikoihin pianotrion muodoksi vakiintui neliosainen rakenne, joka antoi triolle miltei jousikvartetton arvoisen aseman.

Viime vuosisatojen aikana näiden kahden vakiintuneen triomuodon ohella on tietysti esiintynyt myös monenlaisia perinteistä poikkeavia trioja, kuten Brahmsin kuuluisa klarinettrio, jossa puhallinsoitin korvaa perinteisen pianotrion viuluosuuden. Myös lukuisat 1900-luvun säveltäjät, esimerkiksi Bartók, Šostakovitš, Ligeti ja Goehr, ovat sävellyksissään käyttäneet erilaisia variaatioita perinteisistä triokokoonpanoista.

Tisdag - Tiistai 7.7.2015

13.00 Labbnäs semesterhem - Labbnäs lomakoti

I. Musikalisk skärgårdsmeny I - Musiikillinen saaristokattaus I

40 €

Grupper - Ryhmät **35 €**

Labbnäs kök bjuder på skärgårdsbordets läckerheter och därefter bjuder Musikfestspelens artister på smakprov ur festivalens program. Vi på Kimitoöns Musikfestspel vill med musiken gratulera Labbnäs semesterhem till 60-årsjubileet!

Labbnäsän keittiö tarjoilee saaristolaispöydän herkkuja, minkä jälkeen Musiikkijuhlien taiteilijat tarjoilevat maistiaisja juhlaiviikon ohjelmasta. Samalla Kemiönsaaren Musiikkijuhlat onnittelee 60 vuotta täyttävää Labbnäsän lomakotia musiikin muodossa!

13.00 Lunch från Skärgårdsbordet - Lounas Saaristolaispöydästä

14.00 Konsert - Konsertti

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Aulis Sallinen: Cadenze op. 13
(*1935)

Camillo Sivori: Romanza "sans paroles" Ess - Es op. 23/1
(1815–1894)

Niccolò Paganini: Moses-fantasi för violin och piano
(1782–1840) Mooses-fantasia viululle ja pianolle op. 24 (1818–19)

Satser av följande verk - Osia seuraavista teoksista:

Aleksandr Glazunov: Fem novelletter för stråkkvartett - Viisi novellettia jousikvartetille op. 15 (1886)
(1865–1936)

Carl Nielsen: Blåskvintett - Puhallinkvintetto op. 43 (1922)
(1865–1931)

Jean Sibelius: Pianotrio C-dur "Lovisa-trion" - C-duuri "Loviisa-trio" (1888)
(1865–1957)

Ingolf Turban, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello
Juho Pohjonen, piano
Petteri Iivonen, violin - viulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Reserveringar - Varaukset: Labbnäs, 02 424 637, labbnas@labbnas.fi

Labbnäs

Tisdag - Tiistai 7.7.2015

18.00 Kimito församlingshem - Kemiön seurakuntakoti

2. Möte med kompositören - Tapaa säveltäjä Lotta Wennäkoski

Fritt inträde - Vapaa pääsy

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Lotta Wennäkoski studerade violon vid Béla Bartók-konservatoriet i Budapest åren 1989–90 och komposition vid Sibelius-Akademin från 1994 till 2000 med Eero Hämeenniemi, Kaija Saariaho och Paavo Heininen som lärare. Läsåret 1998–99 spenderade Wennäkoski i Nederländerna som elev till Louis Andriessen. Som tonsättare har Wennäkoski karakteriserats som en lyriker, men under senare år har hennes uttrycksskala också inkluderat kargare och fränare nyanser. Hon har under de senaste åren haft särskilt stora framgångar med flöjtkonserten *Soie*, som togs med på Unescos tonsättarrostrums rekommendationslista och monodramat *Lelele*, som handlar om tvångsprostitution och som förutom i Helsingfors har framförts vid festivaler i Berlin, Warszawa och Huddersfield. *Jong* för kammarorkester och jonglör-solist kandiderade för Nordiska rådets musikpris år 2014.

Lotta Wennäkoski

Lotta Wennäkoski opiskeli viulunsoittoa Béla Bartók -konservatoriossa Budapestissä vuosina 1989–1990 sekä sävellystä Sibelius-Akatemiassa vuosina 1994–2000 opettajinaan Eero Hämeenniemi, Kaija Saariaho ja Paavo Heininen. Lukuvuoden 1998–99 Wennäkoski opiskeli Alankomaissa Louis Andriessenin oppilaana. Säveltäjänä Wennäkoskea on luonnehdittu lyirikoksi, mutta viime vuosina hänen ilmaisunsa on saanut myös rujompia ja röyhkeämpiä sävyjä. Viimeaikaisista töistä menestyneimpiä ovat olleet huilukonsertto *Soie*, joka valittiin 2012 Unescos kansainvälisen säveltäjärostrumin suosituslistalle, sekä pakkoprostituutiota käsittelevä monodraama *Lelele*, joka on nähty Helsingin lisäksi nykymusiikkifestivaaleilla Berliinissä, Varsovassa sekä Englannin Huddersfieldissa. Kamariorkesterille ja jonglöörisolistille kirjoitettu *Jong* oli 2014 puolestaan ehdolla Pohjoismaiden neuvoston musiikkipalkinnon saajaksi.

Tisdag - Tiistai 7.7.2015

19.00 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

3. Öppningskonsert - Avajaiskonsertti

30 € / 25 €

Carl Nielsen:
(1865–1931)

Blåskvintett - Puhallinkvintetto op. 43 (1922)
Allegro ben moderato
Menuetto
Præludium. Tema con variazioni

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Aleksandr Glazunov:
(1865–1936)

ur Fem novelletter för stråkkvartett
teoksesta Viisi novellettia jousikvartetille op. 15 (1886)
II Orientale: Allegro con brio
IV Valse: Allegretto

Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Lotta Wennäkoski:
(*1970)

Päärme (Fållen), för pianotrio - pianotriolle (uruppförande - kantaesitys)

Paus med kaffeservering - Väliaika, kahvitarjoilu

Jean Sibelius:
(1865–1957)

Pianotrio C-dur "Lovisa-trion" - C-duuri "Loviisa-trio" (1888)
Allegro
Andante
Lento – Allegro con brio

Sibelius Piano Trio:
Juho Pohjonen, piano
Petteri Iivonen, violin - viulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Franz Schubert:
(1797–1828)

Fantasia för violin och piano - Fantasia viululle ja pianolle C, D934 (1827)

Ingolf Turban, violin - viulu
Juho Pohjonen, piano

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 2 h

Sibelius
2015

De musikaliska omvälvningarna under 1900-talets första decennier gjorde det oundvikligt för varje tonsättare att på ett sätt eller annat ta ställning och välja väg framåt. En del, som Schönberg, kastade sig huvudstupa in i en ny och främmande estetik, medan andra i vilshenhet och avsmak helt enkelt slutade att komponera. Den mest intressanta gruppen är kanske ändå de som utan att svära sig till specifika dogmer röjde sig egna vägar framåt. En sådan tonsättare var **Carl Nielsen**, som vid 1920-talets början hade kommit rätt så lång väg bort från de romantiska rötterna i vad som beskrivits som en progressiv tonalitet, i vilken både tonal bas och form behandlas fritt, utan att helt förkastas.

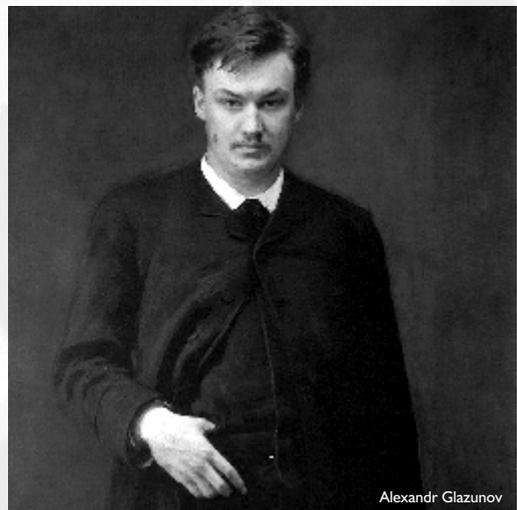
Blåskvintetten, komponerad i kölvattnet efter den mästerliga femte symfonin, är som ett småskaligt destillat av Niensens nya tonspråk och den har också blivit ett av hans mest framförda verk. Den inledande allegrosatsen är en stramt hållen och harmoniskt nyckfull neoklassisk studie i relationen mellan traditionella uttryck och de nya riktningar som strålade ut från Paris, tidens kanske viktigaste musikcentrum. Menuetten är en nostalgisk tillbakablick mot blåskvintettformatets tidigaste år. Desto mera trevande och experimentellt är sedan preludiet till tredje satsens variationer, som i sin tur bygger på Niensens högt älskade psalm "Min Jesus, lad mit hjerte få". I variationerna försökte Nielsen reflektera personligheterna hos de fem musikerna i Köpenhamns Blåskvintett, för vilka han komponerade verket.

År 1879 tog den 14-årige **Alexandr Glazunovs** liv en avgörande vändning, då han mötte den äldre tonsättaren Mili Balakirev, som i sin tur introducerade honom till Rimskij-Korsakov, hans blivande kompositions lärare. Via dessa två väcktes efterhand också den framstående mecenaten Mitrofan Belajevs intresse för den exceptionellt begåvade ynglingen och han välkomnades med i den tonsättarcirkel som brukade samlas för privata musiksoaréer hemma hos Belajev. Ett centralt tema i de diskussioner och den musik som förekom vid dessa tillfällen var den "genuint ryska" musikestetik som några av den föregående generationens tonsättare med Mussorgskij i spetsen hade etablerat och förespråkade.

Sviten *Fem noveller för stråkkvartett* härstammar från dessa tidiga år, då Glazunov också gjorde sina första försök i stråkkvartett- och symfonigenrerna. I dessa kan man särskilt i andra satsen, *Orientele*, höra de nya idealen, i vilka man hämtade inspiration från öst, istället från väst. Fjärde satsens vals är för sin del en mera konventionell och lätt sentimental historia.

1900-luvun ensimmäisten vuosikymmenten musiikilliset mullistukset pakottivat säveltäjät ottamaan niihin kantaa ja valitsemaan oman tiensä. Jotkut syöksivät Schönbergin tavoin täyttää vauhtia uuteen ja tuntemattomaan esteettiseen maailmaan, kun taas toiset pitivät uusia ihanteita vastenmielisinä ja lopettivat säveltämisen tyystin. Kenties mielenkiintoisimpia ovat kuitenkin ne säveltäjät, jotka löysivät omat tiensä sitoutumatta mihinkään tiettyyn oppiin. Tällainen säveltäjä oli esimerkiksi **Carl Nielsen**, joka 1920-luvun alussa oli jo etäännyttänyt melko kauas romanttisista juuristaan. Hänen tiensä vei eräänlaiseen progressiiviseen tonalisuuteen, jossa sekä harmoniaa että muotoa käsitellään hyvin vapaasti hylkäämättä kuitenkaan kumpaakaan.

Puhallinkvintetto syntyi heti mestarillisen viidennen sinfonian jälkeen. Se on kuin pienoismalli Nielsenin uudesta sävelkielestä ja siitä on myös tullut yksi hänen esitetyimmistä teoksistaan. Allegro-osa on harmonisesti oikukas, neoklassinen tutkielma perinteisen ilmaisun suhteesta uusiin tyylipiirteisiin, joita virtasi Pariisista, tuon ajan merkittävästä musiikkikeskuksesta. Menuetti on nostalginen takauma puhallinkvintettomuodon varhaisiin vuosiin. Sitä kokeellisempi ja etsivämpi on kolmannen osan preludi, joka johdattaa kuulijan pitkään sarjaan muunnelmia Nielsenin säveltämästä, rakastetusta virsimelodiasta "Min Jesus, lad mit hjerte få" ("Jeesuksen, suo sydämelleni"). Kvintetto sävellettiin Kööpenhaminan Puhallinkvinteteille, jonka soittajien persoonallisuuksia Nielsen pyrki muunnelmissa heijastamaan.

Vuosi 1879 oli 14-vuotiaan **Aleksandr Glazunovin** elämässä suurten muutosten aikaa. Hän tutustui vanhempaan säveltäjäkollegaansa Mili Balakireviin, ja

Lotta Wennäkoski: Päärme (Fällén)

I musiken talar man ofta om hantverk i en bildlig betydelse. Att vara förmögen till detta hantverk tillhör särskilt den yrkeskunskap man av tradition förväntar sig av en tonsättare. Självt har jag redan en tid varit intresserad av de konkreta bilder ett handarbete väcker, då vi iakttar det utgående från en musikalisk plattform – hur tyget känns och hur man syr det. Den pianotrio som nu uruppförs gestaltas särskilt i ytter-satserna som pulsativ och tanken på ett jämt men nyckfullt färggrant träcklande fick mig den här gången att fastna för den speciella och roliga titeln Fällén. Fällendet är i den här trion glatt framåtskridande, fastän resultatet åtminstone inte är avsett att vara särskilt prydligt eller perfekt. Även bullerklangerna utgör ju en väsentlig del av den handgjorda vävnaden.

Jag har inte tidigare komponerat en pianotrio. Det är alltid en rolig utgångspunkt, särskilt i en situation där uppsättningens instrument är både välbekanta och mångsidiga. Såsom ofta är fallet har källan till inspiration under komponerandet varit också det faktum att tre högklassiga musiker kommer att framföra verket. Det långsamma mellanpartiets melodiska element har tillkommit med tanke på hur mustigt dylika sensibla och intensiva linjer kan låta i händerna på sådana virtuoser.

Fällén har beställts av Kimitoöns Musikfestspel och är sydd under vintern 2014–15.

Lotta Wennäkoski

I början av **Sibelius** tonsättarbana – ungdomen och studieåren vid Helsingfors musikinstitut – finns en ansevärd mängd kammarmusik för de vanligaste kammarformaten. Hemma i familjen Sibelius musicerades det flitigt bland syskon, föräldrar och bekanta och förutom att spela violon började Janne, som han då kallades, komponera till husbehov redan under tidiga tonår. Tiden vid musikinstitutet 1885–1889 var mera strikt inrutad och Sibelius var inte odolat förtjust över de nya Liszt-sk-Wagnerska ideal som läraren Martin Wegelius förespråkade.

Friast kunde Sibelius hänge sig åt sitt komponerande under sommarloven som familjen spenderade på olika håll i södra Finland. Bland annat komponerade han under tre påföljande somrar pianotrior som numera allmänt identifieras enligt respektive ferieort: Hafräsk (1886), Korpo (1887) och Lovisa (1888). Den sista av dessa, den ljusa *C-durtrion* komponerad i

tämä vuorostaan esitteli Glazunovin Rimski-Korsakoville, josta tuli myöhemmin Glazunovin sävellysopettaja. Näiden kahden tuttavuuden kautta myös mesenaatti Mitrofan Beljajev kiinnostui nuoresta säveltäjälupauksesta, ja Glazunov sai liittyä mukaan säveltäjäpiiriin, joka kokoontui perjantaisin Beljajevin kotona iltamissa musisoimassa ja keskustelemassa. Keskeinen teema näissä keskusteluissa oli ”aidosti venäläinen” musiikkiestetiikka, jota edeltävän sukupolven säveltäjät Musorgskin johdolla olivat alkaneet kehittää ja levittää.

Sarja *Viisi novelettia jousikvartetille* on peräisin näiltä varhaisilta vuosilta, joina Glazunov myös otti ensimmäiset askeleensa kvartetto- ja sinfoniasäveltäjänä. Erityisesti toisessa osassa, *Orientalissa*, voi kuulla uusien ihanteiden mukaisia sointeja, jotka ovat saaneet inspiraationsa nimenomaan idästä. Neljäs osa on puolestaan perinteisempi ja hieman sentimentaalinen valssi.

Lotta Wennäkoski: Päärme

Musiikissa puhutaan usein käsitöstä kuvainnollisessa mielessä, ja käsityötaito kuuluu etenkin säveltäjän ammattiosaamisen perinteisiin hyveisiin. Itseäni ovat jo jonkin aikaa kuitenkin kiinnostaneet musiikillisina lähtökohtina myös käsityön herättämät konkreettiset mielikuvat – kankaiden tuntu ja ompeleminen. Nyt kantaesityksensä saavan pianotrion eteneminen hahmottuu etenkin äärijaksoissa pulsatiivisena, ja ajatus tasaisesta mutta oikuttelevan värikkäästä tikkaamisesta toi otsikkoa miettiessä tällä kertaa mieleen erityisen ja hauskan sanan Päärme. Päärmäminen on tässä triossa iloisen menevää, vaikka jäljen ei aina olekaan tarkoitus olla turhan siistiä tai säntillistä. Hälysoinnit kun kuuluvat nekin olennaisesti käsin-tehdyn kudoksen ominaisuuksiin.

En ole ennen säveltänyt pianotrioja. Se on aina hauska lähtökohta, erityisesti tilanteessa, jossa kokoonpanon soittimet kuitenkin ovat tuttuakin tutumpia, monipuolisia instrumentteja. Niin kuin usein, inspiraation lähteenä oli säveltäessä myös se seikka, että tulkitsijoiksi oli tulossa kolme huippumuusikkoa. Pysähtyneen keskijakson hidas melodinen aines on paljolti velkaa juuri ajatukselle siitä, kuinka mehevästi moiset herkät ja intensiiviset linjat voivatkaan tällaisen esittäjistön käsissä soida.

Päärme on Kemiönsaaren Musiikkijuhlien tilaus ja ommeltu talven 2014–15 mittaan.

Lotta Wennäkoski

familiens hus i Lovisa, var den som tidigast återfanns bland Sibelius efterlämnade men outgivna verk och den är därför idag också den oftast framförda av de tidiga triorna.

Även om **Franz Schubert** mot slutet av år 1827 redan var en svårt sjuk man, och märkt av motgångar, så fortsatte han att producera stora mängder musik. En del av verken, som exempelvis den mäktiga sångcykeln *Die Winterreise*, verkar att reflektera Schuberts dystra utsikter i sin stämning, men andra, komponerade vid samma tid gnistrar av liv. Årets två sista månader såg färdigställandet av två pianotriorna och den stora *C-durfantasia för violin och piano D934*, som skulle bli det sista han komponerade för den instrumentkombinationen. Schubert hade av allt att döma den tjeckiske violinisten Josef Slavík och pianisten Karl Maria von Bocklet i tankarna när han komponerade, med gott om tillfällen för musikaliskt virtuoseri, lika väl som kadenser, för bägge parter. En central del av fantasian består av en serie variationer över Schuberts egen sång "Sei mir gegrüsst", som först introduceras av pianot.

Sibeliuksen säveltäjänuran alkuvaiheissa – nuoruudessa ja opiskeluvuosina Helsingin musiikkiopistossa – syntyi mittava määrä kamarimusiikkia ajan yleisimmille kokoonpanoille. Sibeliusen kotona musisoitiin ahkerasti sisarusten, vanhempien ja ystävien kesken, ja viulunsoittonsa lisäksi Janne, joksi häntä silloin kutsuttiin, alkoi säveltää kotitarpeisiin jo varhaisessa teini-iässä. Sävellystyö musiikkiopistossa vuosina 1885–1889 oli tiukemmin säädeltyä, eikä Sibelius tuntunut arvostavan opettajansa Martin Wegeliuksen moderneja ihanteita, jotka nojautuivat Lisztin ja Wagneriin.

Vapaimmin Sibelius pääsi säveltämään kesälomillaan, jotka perhe vietti eri puolilla Etelä-Suomea. Hän sävelsi muun muassa peräkkäisinä kesinä kolme pianotriota, jotka nykyään tunnetaan synnyinpaikkojensa mukaan: *Hafräsk* (1886), *Korppoo* (1887) ja *Loviisa* (1888). Näistä viimeinen, valoisa *C-duuritrio* sävellettiin perheen Loviisan talossa. Se löytyi ensimmäisenä säveltäjän jäämistön julkaisemattomien teosten joukosta ja on ehkä siksi trioista tunnetuin ja esitetyin.

Vaikka **Franz Schubert** oli vuoden 1827 lopussa jo vakavasti sairas ja vastoinikäymisten kiusaama, jatkoi hän yhä säveltämistä erittäin tuotteliaasti. Eräät teokset, kuten vaikuttava laulusarja *Die Winterreise*, tuntuvat heijastavan Schubertin synkkää tulevaisuutta, kun taas toiset samoihin aikoihin sävelletyt teokset pursuavat elämäniloa. Samaisen vuoden viimeisinä kuukausina Schubert sai valmiiksi kaksi pianotriota ja suuren *C-duurifantasian viululle ja pianolle D934*. Teoksesta tuli hänen viimeisensä tälle kokoonpanolle. Schubertilla oli säveltäessään mitä ilmeisimmin mielessä tšekkiläinen viulisti Josef Slavík ja pianisti Karl Maria von Bocklet. Sävellyks tarjoaa molemmille soittajille kadensseja ja tilaisuuksia musiikillisen virtuositeetin esille tuomiseen. Fantasian keskeinen osa koostuu sarjasta muunnelmia Schubertin omasta laulusta "Sei mir gegrüsst", joka esitellään ensin pianon osuudessa.

Onsdag - Keskiviikko 8.7.2015

11.00 Dalsbruks torg - Taalintehtaan tori

4. Torgkonsert - Torikonsertti

Fritt inträde - Vapaa pääsy

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Paquito D'Rivera: Satser av - Osia teoksesta Aires Tropicales
(*1948)

Philharmonic Wind Players Berlin

Onsdag - Keskiviikko 8.7.2015

15.00 Sandö gård - Sandön kartano

5. Herrgårdstoner - Kaikuja kartanossa

30 €

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Heinrich Ignaz Franz von Biber: Passacaglia ur sonat XVI (Rosenkranz-sonaterna)
(1644–1704) sonaatista XVI (Rosenkranz-sonaatit) (ca. 1674)

Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu

Jean Sibelius: Svit för stråkktrio - Sarja jousitriolle A (1889)
(1865–1957)

Preludio. Vivace
Andante con moto
Menuetto
Air
Gigue. Allegretto

Petteri livonen, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Maurice Ravel: Sonat för violin och cello - Sonaatti viululle ja sellolle (1922)
(1875–1937)

Allegro
Très vif
Lent
Vif, avec entrain

Petteri livonen, violin - viulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 60 min.

Tack till Sandö gård - Kiitokset Sandön kartanolle

var bland dem som lyssnade och storligen imponerades av den unge studentens mogna uttryck och djärva rytmiska och harmoniska grepp. Just detta borgade emellertid också för ett blandat mottagande i pressen. Dessvärre har bara svitens tre första satser bevarats intakta, medan violinstämman till de två sista satserna gått förlorad. Man har kunnat göra en rekonstruktion av den avslutande Giguen utifrån tonsättarens skisser.

År 1920, efter Debussys död två år tidigare, framstod **Maurice Ravel** som den främste mest profilerade tonsättaren i Frankrike. Detta trots hans säregna väg till tonsättaryrket via problemfyllda studier och ständiga motgångar vid tävlingar, en konsekvent vägran att inordnas i fack och stilriktningar. Ravels egensinnighet och metodiskhet i komponerandet förlänade honom också en del ringaktning – Stravinskij kallade honom ”den schweiziska urmakaren” med hänvisning till hans fanatiskt noggranna orkestreringsarbete (men också till hans släktbakgrund).

1920 hade Ravel vidtalats för att komponera ett verk till en minneskonsert för Debussy och det var med den beställningen för ögonen som han började arbeta med första satsen till det som under de följande 18 månaderna svälldes ut till *sonaten för violin och cello*. Valet av instrumentering och format var utmanande på gränsen till dödsförakt; ett verk i fyra satser för bara två melodiiinstrument ställer stora krav både på tonsättarens uppfinningsrikedom och sinne för helhetslinjer och det är inte förvånande att arbetet tog länge. Men i slutändan blev detta ett av de verk som Ravel var mest stolt över, en vändpunkt i hans tonsättarbana.

Redan i verkets första satser ger Ravel prov på sin skenbart simpla snillrikedom i det att det är violinen som utgör ackompanjemang för en flödande cellomelodi, inte tvärtom. Rollerna byts emellertid snart ut och utformas till en lätt och skir dialog mellan instrumenten. Mera krut blir det sedan i andra satsen där drivkraften utgörs av närmast lokomotivgående ostinati – Ravel uttryckte ofta en fascination över den inneboende musiken och rytmerna i industrins maskinerier. Tredje satsen börjar som en lyrisk vokalis, men dramatiken är inte heller här långt borta. Ravel avslutar så verket med en livfullt energisk final kring ett trallande muntert huvudmotiv.

Vuonna 1920, kaksi vuotta Debussyn kuoleman jälkeen, **Maurice Ravelia** pidettiin yleisesti Ranskan merkittävimpanä säveltäjänä. Tähän asemaan hän oli päässyt huolimatta vastoinkäymisten täyttämistä opinnoista ja kiusallisista kilpailutappioista. Ravelin uraa ei ollut edistänyt sekään, että hän sitkeästi kieltäytyi tulemasta luokitelluksi minkään tyyliuunnan edustajaksi. Debussyn tapaan Ravelia pidetään usein impressionistina, mutta hänen tapauksessaan määritelmä on jopa ongelmallisempi kuin Debussyn kohdalla. Ravelin omapäisyys ja hänen sävellystapansa sitkeä järjestelmällisyys aiheuttivat jopa halveksuntaa: Stravinski kutsui Ravelia sveitsiläiseksi kellosepäksi viitaten sekä tämän sukutaustaan että fanaattisen tarkkaan orkestrointityhön.

Ravelia oli mainittuna vuonna pyydetty säveltämään teos Debussyn muistokonserttia varten. Sitä ajatellen hän alkoi työstää ensimmäistä osaa teokseen, josta seuraavan 18 kuukauden aikana syntyi *Sonaatti viululle ja sellolle*. Teoksen soitin- ja muotovalinnat osoittavat jopa uhkarohkeutta: neliosainen teos kahdelle melodiasoittimelle vaatii säveltäjältä erityistä kekseliäisyyttä ja päälinjojen hallintaa. Ei siis ole yllättävää, että sävellystyö kesti kauan. Lopulta teoksesta tuli kuitenkin yksi Ravelin ylpeydenaiheista ja hänen säveltäjänuransa käännekohta.

Jo näennäisen yksinkertaisessa ensimmäisessä osassa Ravel antaa esimerkin neroudestaan: todellisuudessa viulu säestää sellon virtaavaa soolomelodiaa eikä päinvastoin. Roolit vaihtuvat kuitenkin pian. Näin syntyy ilmava ja kirkas vuoropuhelu soitinten välillä. Toisessa osassa voimaa lisäävät veturin lailla puskevat ostinatot. Ravel mainitsikin usein pitävänsä tehtaiden koneiden tuottamaa rytmistä musiikkia hyvin kiehtovana. Kolmas osa alkaa lyyrisenä vokaliisina eli sanatomana lauluna, mutta siitäkään ei puutu draamaatiikkaa. Teos päättyy eloisaan finaaliin, joka kietoutuu pirteänä livertelevän teeman ympärille.

Onsdag - Keskiviikko 8.7.2015

18.00 Westers

6. Landskap och berättelser - Tarinoita ja maisemia

60 €

Middagskonsert - Illalliskonsertti

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

W.A. Mozart:
(1756–1791)
Sonat för piano och violin - Sonaatti pianolle ja viululle B, KV 378 (1780)
Allegro moderato
Andantino sostenuto e cantabile
Rondo. Allegro
Juho Pohjonen, piano
Petteri livonen, violin - viulu

Leoš Janáček:
(1854–1928)
Pohadka (Saga - Satu) (1910)
Con moto. Andante
Con moto. Adagio
Allegro

Aulis Sallinen:
(*1935)
Don Juanquijotes virtuosaa taffelmusik
Don Juanquijoten virtuoosinen pöytämusiikki op. 98 (2011)
Samuli Peltonen, cello - sello
Juho Pohjonen, piano

Jean Sibelius:
(1865–1957)
Fyra stycken - Neljä kappaletta op. 115 (1929)
Auf der Heide (På heden - Nummella)
Ballade
Humoresque
Die Glocken (Klockorna - Kellot)
Petteri livonen, violin - viulu
Juho Pohjonen, piano

Jean Sibelius:
(1865–1957)
Fem skisser - Viisi luonnosta op. 114 (1929)
Landskap - Maisema
Vinterbild - Talvikuva
Skogssjön - Metsälampi
Skogsvisa - Metsälaulu
Vårsyn - Kevätnäky
Juho Pohjonen, piano

Claude Debussy:
(1862–1918)
Sonat för cello och piano - Sonaatti sellolle ja pianolle d (1915)
Prologue: Lent
Sérénade et
Finale: Animé
Samuli Peltonen, cello - sello
Juho Pohjonen, piano

Joseph Haydn:
(1732–1809)
Pianotrio G, Hob.XV/25 (1795)
Andante
Poco adagio, cantabile
Finale: Rondo all'ungarese. Presto
Sibelius Piano Trio:
Juho Pohjonen, piano
Petteri livonen, violin - viulu
Samuli Peltonen, cello - sello

S15elius
2015

Efter **Wolfgang Amadeus Mozarts** dramatiska uttåg från scenen hos den tidigare arbetsgivaren, ärkebiskopen av Salzburg, och den därpå följande flytten till Wien år 1781, var den unga tonsättaren i desperat behov av att snabbt komma in i nya musikkretsar och skaffa sig nya kunder för sina verk och sitt musicerande. Detta för att, helt konkret, få mat på bordet och tak över huvudet, men nästan lika viktigt var det att inför hans fader Leopold rättfärdiga beslutet att, i det närmaste, rymma från Salzburg.

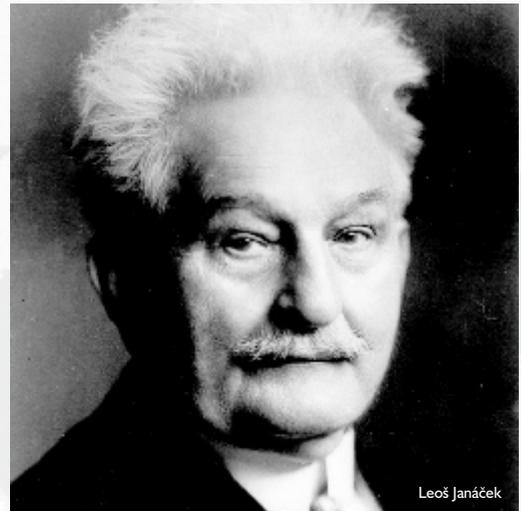
En av de metoder Mozart använde sig av var att flitigt komponera sådana verk som han visste att marknaden efterfrågade. En särskilt lukrativ genre var violinsonaterna, som i den här kontexten oftast uppfattades som pianosonater med violinackompanjering och som var omtyckta för hemmabruk. Det är ett talande exempel på Mozarts snabba avancemang i Wien, att det ansedda musikförlaget Artaria redan samma år började publicera hans musik och bland de första verken fanns en samling om sex violinsonater publicerade som hans opus 2. I den här samlingen samsas helt nyskrivna sonater med ett par tidigare verk, av vilka *B-dursonaten KV 378* är en. Den komponerades ursprungligen ett par år tidigare i Salzburg. Kännetecknande för alla sex sonater är en ökande tonvikt på just violinstämmen, som vid det här laget ställer lika höga krav på musikern som pianostämman.

När det talas om nationalromantik i musiken brukar **Leoš Janáček**s namn dyka upp bland de främsta. Nationalromantik är nu ett ganska svårdefinierat fält, men visst är det sant att Janáček växte och utbildades in i en romantisk musiktradition, tidigt i sitt vuxna liv inspirerades av sin landsman Dvořák och sedermera kom att forska flitigt i framför allt Moravisk folkmusik och diktning, vilket lämnade tydliga spår i hans musikaliska alster. Men framför allt är det Janáček's personligt klingande balansgång i det senromantiska Europas konfliktfyllda färd mot modernism och atonalitet som har gjort honom till ett namn att räkna med bland de största. Janáček sökte nya vägar han också, likt Schönberg och andra, men i stället för att blindhoppa ut ur tonalitetens bekanta hage fann han alternativa mönster bland annat just i folkmusiken, något som i princip gjorde honom själsligen mera besläktad med den franska modernismen än med utvecklingen i det närbelägna Wien.

Pohadka för cello och piano skrevs år 1910 och är en fri tolkning av en gammal rysk saga som handlar om Tsar Ivans åtta månader av resor och äventyr. Sagans inflytande är inte direkt uppenbart i denna lyriska dialog mellan cellon och pianot men den emotionella

Kun **Wolfgang Amadeus Mozart** vuonna 1781 dramaattisesti jätti virkansa Salzburgin arkkipiispan hovikapellissa ja muutti Wieniin, oli nuoren säveltäjän pakko päästä nopeasti uusiin musiikkipiireihin ja hankkia asiakkaita. Syyt olivat osittain käytännöllisiä – oli saatava ruokaa pöytään ja katto päen päälle – mutta lähes yhtä tärkeää oli osoittaa tuomitsevalle isä Leopoldille, että päätös livistää Salzburgista oli oikea.

Yksi Mozartin keinoista päästä alkuun Wienissä oli säveltää teoksia, joiden hän tiesi menevän kaupaksi. Erityisen tuottoisa laji olivat kotimusiikkina suosittu viulusonaatit, jotka tosin siihen aikaan käsitettiin lähinnä viulun säestäminä pianosonaatteina. Mozartin nopeasta etenemisestä Wienissä kertoo muun muassa se, että arvostettu kustantaja Artaria alkoi jo samana vuonna julkaista hänen sävellyksiään. Ensimmäisten joukossa oli kuuden viulusonaatin sarja opusnumerolla 2. Kokoelmaan kuuluu uunituoreiden teosten lisäksi pari aikaisemmin sävellettyä sonaattia. Yksi näistä on *B-duurisonaatti KV 378*, joka oli syntynyt Salzburgissa pari vuotta aikaisemmin. Kaikille kyseisen julkaisusarjan sonaateista on ominaista se, että viulu saa pianon rinnalla yhä tärkeämman roolin. Niinpä sonaatit asettavat viulistille yhtä korkeat musiikilliset vaatimukset kuin pianistille.

Leoš Janáček

Leoš Janáček on kieltämättä kansallisromanttisen musiikin keskeisiä nimiä. Vaikka kansallisromantiikka on vaikeasti määriteltävä käsite, puoltavat sen käyttöä Janáčekin yhteydessä monet seikat: Janáček kasvoi ja opiskeli romanttisen musiikkiperinteen ympäröimänä, ja hän sai jo varhain vaikutteita Dvořákin musiikista. Janáček myös tutki moraalilaisen kansanmusiikin ja -runouden piirteitä, mikä jätti selvät jälkensä hänen teoksiinsa. Kuitenkin ennen kaikkea

laddningen i verket bäddade för en framgång som kom att bestå ännu länge efter uruppförandet.

Aulis Sallinen verk *Don Juanquijotes virtuosa taffelmusik* bygger på ett tidigare verk med liknande titel, nämligen Kammarmusik III: *Don Juanquijotes* nattliga danser, komponerat för cello och stråkar år 1986 som en del av Sallinenens serie av fritt formulerade verk för kammarensembler av olika slag. Detta verk kan i sin tur ses som en pendang till operan *Kungen reser till Frankrike*, som hade fått sin premiär år 1984. I de nattliga danserna virvlar huvudpersonen kring i en serie smått absurdistiska danser med intryck än från tango, än från flamenco och jazz. Det här verket använde Sallinen sedan som fundament för det mera kortfattade verk som komponerades till cellisten Arto Noras 70-årsdag och som urupfördes av denne tillsammans med Ralf Gothóni i maj 2012.

Efter slutförandet av vad som skulle bli **Jean Sibelius** sista orkesterverk, *Tapiola*, började tonsättarens skaparglöd att falna. Så heter det i alla fall; tystnaden sänkte sig i slutet av 1920-talet över Ainola. Men av allt att döma betraktade sig Sibelius ännu i början av följande decennium som en aktiv tonsättare, något som inte minst arbetet med den åttonde symfonin och korrespondensen däromkring vittnar om. Snarare var det väl en ökande självkritik, kanske vilshenhet i den moderna världen, som fick den gamle mästaren att avsluta så många kompositionsförsök vid öppna spisen.

På hösten 1928 fick Sibelius dock ett brev från förlaget Carl Fischer i New York, som önskade nya kammarmusikverk för publikation. Sibelius svarade genom att komponera tre verk för piano solo och för piano och violin, op. 114–116. Förläggaren skrämdes måhända av den avskalade och abstrakta karaktären i dessa tre samlingar av miniatyror, för verken avböjdes och Sibelius fick dem istället antagna hos Breitkopf & Härtel. Här var det i sin tur Sibelius som sedan ändrade sig något och drog tillbaka pianosviten *Fem skisser*, vilken kom att publiceras först år 1974.

Efter första världskrigets utbrott sköljde nationalismens vågor höga i Frankrike, något som kan skönjas också i **Claude Debussys** sena verk. Sommaren 1915 hade han redan insjuknat i cancer, men under ferievistelsen i Pourville kom inspirationen flödande en sista gång och han inledde bland annat det storstilade projektet att komponera en cykel om sex sonater. Tre av dem hann han färdigställa före bortgången år 1918, däribland *cellosonaten*, på vars titelsida Debussy stolt titulerar sig själv ”Musicien Français”.

hänen personallinen tapansa tasapainotella myöhäisromanttisten perinteiden ja varhaisen modernismin välillä on tehnyt Janáčekista merkittävän kansallisromanttisen säveltäjän.

Monen aikansa säveltäjän tapaan Janáček etsi uusia tuulia, mutta toisin kuin Schönberg, hän ei syöksynyt kohti atonaalisuutta vaan löysi vaihtoehtoisia kaavoja muun muassa juuri kansanmusiikista. Tämä tekeekin Janáčekista musiikillisesti enemmän ranskalaisten modernistien kuin maantieteellisesti läheisempien wieniläisavantgardistien sukulaisten.

Vuonna 1910 sävelletty *Pohadka* sellolle ja pianolle on vapaa tulkinta vanhasta venäläisestä sadusta, jossa kerrotaan tsaari Iivanan kahdeksan kuukautta kestäneistä matkoista ja seikkailuista. Musiikissa itse sadun kulku on vaikeasti kuultavissa, mutta sellon ja pianon tunteellisesti latautunut vuoropuhelu lienee syy teoksen suosion säilymiseen vielä pitkään kantaesityksen jälkeen.

Aulis Sallinen sävellys *Don Juanquijotes virtuoosinen pöytämusiikki* pohjautuu aikaisempaan teokseen sellolle ja jousille nimeltä *Kamarimusiikki III: Don Juanquijotes yölliset tanssit*. Tämä varhaisempi teos syntyi vuonna 1986 osana Sallinen eri kokoonpanoille sävellettyjen, vapaamuotoisten kamariteosten sarjaa, ja sitä voidaan pitää eräänlaisena jälkikommenttina oopperalle *Kuningas lähtee Ranskaan*, joka sai kantaesityksensä vuonna 1984. Yöllisissä tansseissa päähenkilö pyörii absurdiin tanssien pauloissa. Niissä kuuluu vivahteita yhtäältä tangosta, toisaalta flamencosta ja jazzista. Sallinen käytti tätä teosta sittemmin pohjana säveltäessään pienimuotoisemman teoksen sellisti Arto Noraksen 70-vuotisjuhlan kunniaksi, ja tämä kantaesitys teoksen yhdessä Ralf Gothónin kanssa toukokuussa 2012.

Kun **Jean Sibelius** oli saattanut päätökseen viimeiseksi jääneen orkesteriteoksensa, *Tapiolan*, hänen luomisvoimansa alkoi hiljalleen hiipua: hiljaisuuden kerrotaan laskeutuneen Ainolan ylle 1920-luvun lopulla. Seuraavan vuosikymmenen alussa Sibelius kuitenkin näki itsensä yhä aktiivisena säveltäjänä, mistä kertovat muun muassa työskentely kahdeksannen sinfonian parissa sekä sen ympärillä käyty kirjeenvaihto. Yhä ankarampi itsekritiikki ja kenties myös eksyneisyyden tunne modernismin ajan musiikki-maailmassa saivat kuitenkin vanhan mestarin polttamaan monet uudet sävellysluonnoksensa.

Syksyllä 1928 Sibelius sai newyorkilaiselta kustantajaltaan Carl Fischeriltä kirjeen, jossa pyydettiin uusia kamariteoksia julkaistaviksi. Sibelius vastasi sävel-

Cellosonaten är, liksom syskonen violinsonaten och sonaten för flöjt, harpa och piano, inte så mycket en fortsättning på den romantiska, tyskdominerade sonatgenren som en återblick mot tidigare franska guldåldrar och tonsättare som Rameau och Couperin. Det här betyder i alla fall inte att man enkelt skulle kunna kalla musiken neoklassicism, ty Debussy fortsätter också att vidareutveckla och destillera inslag och estetik från de föregående decenniernas franska modernism. Stämningen i sonaten är vemodig, enligt Debussy som en bild av "Pierrot riktande sin ilska mot månen".

Joseph Haydn

Joseph Haydns intresse för pianotriön som format karaktäriserades av två vågtoppar, av vilka den tidigare inföll under hans unga år. Före anställningen hos släkten Esterházy komponerade han en rad trior, men för vissa av dem som tillskrivits honom råder delade meningar gällande autenticiteten. Tillvaron som hovmusiker lämnade inte mycket utrymme för trioformatet, men på ålderns höst, som fri tonsättare, återkom han till genren med en samling trior ämnade för den växande marknaden för hemmamusik, särskilt i England. Det vanliga under den här perioden var att pianot hade huvudrollen och "ackompanjerades" av de övriga instrumenten, men i *G-durtrion XV:25* har särskilt violinen en nog så central roll. Det här gäller inte minst den avslutande rondosatsen "all'Ongarese" som gjort triön till Haydn's kanske mest berömda. Den här triön, liksom de övriga två i samma utgåva, tillägnades Rebecca Schroeter, en änka och amatörpianist i London med vilken Haydn inledde en nära relation under sin vistelse i staden.

tämällä kolme kokonaisuutta soolopianolle sekä pianolle ja viululle, op. 114–116. Yhdysvaltalainen kustantaja ehkä pelästyi teosten abstraktiutta ja pelkistyneisyyttä, sillä ne hylättiin. Sibelius tarjosi sävellyksiä seuraavaksi Breitkopf & Härtelille, ja ne hyväksyttiin julkaistaviksi. Tällä kertaa oli puolestaan Sibeliuksen vuoro epäroidä, ja hän vetikin opus nro 114:n takaisin. Pianosarja *Viisi luonnosta* julkaistiin lopulta vasta vuonna 1974.

Ensimmäisen maailmansodan syyttyä kansallisuus-aatteen aallot velloivat korkeina Ranskassa. Tämä on kultavissa myös **Claude Debussy** myöhäisissä teoksissa. Kesällä 1915 Debussy oli jo sairastunut syöpään, mutta viettäessään kesän Pourvillen kylässä tavoitti inspiraatio hänet viimeistä kertaa, ja hän aloitti muun muassa suurimuotoisen kuuden sonaatin sarjan säveltämisen. Kuuden sarjasta hän ehti saada valmiiksi kolme ennen kuolemaansa vuonna 1918. Sarjan joukosta löytyy sellosonaatti, jonka nuottien kannessa Debussy käyttää ylypeästi titteliä "Musicien Français".

Samoin kuin sisarteokset viulusonaatti ja sonaatti huilulle, harpulle ja pianolle, konsertissamme kuultava *sellosonaatti* ei niinkään jatka romanttisen, saksalais-painotteisen sonaattigenren perinnettä. Sen sijaan Debussy katsoo pikemminkin kohti aikaisempia ranskalaisia kultakausia ja Rameau'n ja Couperin'in kaltaisia säveltäjiä. Kyse ei silti ole varsinaisesta uusklassismista, sillä Debussy jatkaa edelleen ranskalaisen modernismin vaikutteiden ja estetiikan kehittämistä. Sonaatin tunnelma on haikea, Debussy'n mukaan kuin "Pierrot purkamassa vihaansa kuulle".

Joseph Haydn oli erityisen kiinnostunut pianotriosta sävellysmuotona kahdessa eri elämänvaiheessa. Varhaisempi näistä kausista ajoittui Haydnin nuoruuteen, aikaan ennen astumista Esterházy'n suvun palvelukseen. Kaikkien Haydnin säveltämissä väitetyjen varhaisten triojen todellisesta alkuperästä ei kuitenkaan ole varmuutta. Työ hovimuusikkona ei jättänyt juurikaan aikaa triojen säveltämiselle, mutta kun Haydnista oli vanhempänä tullut vapaa säveltäjä, hän palasi triojen pariin ja sävelsi joukon teoksia erityisesti Englannin kasvavia kotimusiikkimarkkinoita varten. Näissä teoksissa piano oli selvästi pääosassa muiden soitinten säestäessä, mutta *G-duuritriossa XV:25* myös viululla on hyvin keskeinen rooli. Tämä tulee esille erityisesti viimeisessä osassa, rondossa "all'Ongarese", joka on nostanut kyseisen triön yhdeksi Haydnin tunnetuimmista. *G-duuritrio* ja sen samassa julkaisussa ilmestyneet kaksi sisärsävellystä omistettiin lontoolaiselle leskelle ja harrastelijapianistille Rebecca Schroeterille, jonka kanssa Haydnilla oli Lontoon-vierailunsa aikana läheinen suhde.

Onsdag - Keskiviikko 8.7.2015

19.00 Karuna kyrka - Karunan kirkko

7. Sommaraftonsidyll - Kesäillan idylli

25 €

- Alberto Ginastera:**
(1916–1983) Duo för flöjt och oboe - Duo huilulle ja oboelle op. 13 (1945)
Sonata. Allegro
Pastorale. Adagio
Fuga. Presto
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
- Aulis Sallinen:**
(*1935) Elegy for Sebastian Knight op. 10 (1964)
Sampo Korkeala, cello - sello
- Aleksandr Glazunov:**
(1865–1936) Idyll för valthorn och stråkkvartett - Idylli käyrätorvelle ja jousikvartetille (1884)
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Katinka Korkeala, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello
- Ferruccio Busoni:**
(1866–1924) Svit för klarinett och stråkkvartett
Sarja klarinetille ja jousikvartetille g, BV 176 (1881)
Andantino – Vivace assai
Moderato
Vivace e marcato
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Katinka Korkeala, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Paus med kaffeservering - Väliaika, kahvitarjoilu

- W. A. Mozart:**
(1756–1791) Flöjtkvartett - Huilukvartetto D, KV 285 (1777)
Allegro
Adagio
Rondo
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello
- Paul Taffanel:**
(1844–1908) Blåskvintett - Puhallinkvintetto g (1876)
Allegro con moto
Andante
Vivace
Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

SAUVO KARUNAN[†]
SEURAKUNTA

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 2 h

Alberto Ginastera betraktas allmänt som en av de mest betydelsefulla sydamerikanska tonsättarna under 1900-talet och han var under flera decennier en helt central aktör i det argentinska musiklivet, trots återkommande konflikter med Péron-regimen. Han utvecklade tidigt ett slags nationell neoklassisk syntes med inslag både från den europeiska modernismen och från argentinsk folkmusik. *Duon för flöjt och oboe op. 13* komponerades år 1945, i samband med att Ginastera inledde en tvåårig stipendievistelse i USA. Duon uruppfördes också under den här resan, år 1947 i New York. Duon flödar över av historiska referenser, börjande redan med de tre satstiteln. Den avslutande fugan är en sprudlande fritonal reflektion av barockens polyfona genre.

I likhet med kollegerna i hans generation var **Aulis Sallinen** tidigt intresserad av 12-tonsteknik och andra seriella kompositionstekniker, men, åter i likhet med de flesta kolleger, lämnade han den mest hårdföra modernismen efter några års experimenterande och fann sig hemmastadd i en mera tonalt och melodiskt baserad stil med nyanser av postromantik och neoklassicism.

Elegy for Sebastian Knight är ett sådant verk, skrivet år 1964 efter att Sallinen läst och gripits av Vladimir Nabokovs roman "Sebastian Knights verkliga liv", historien om en man som försöker förstå sin avlidne bror, författaren Knight, via hans böcker. I det här verket för solocello är Sallinenens tidiga expressiva melodik och den mörkt elegiska tonen de mest framträdande ingredienserna, och markerade vid tiden för komponerandet den nyligen genomförda profiländringen från atonal serialism till den Sallinenstil som skulle föra med sig de stora framgångarna.

Alberto Ginastera pidetään yleisesti yhtenä 1900-luvun Etelä-Amerikan merkittävimmistä säveltäjistä. Hän oli useiden vuosikymmenien ajan keskeinen hahmo Argentiinan musiikkielämässä huolimatta toistuvista konflikteistaan Péronin hallinnon kanssa. Ginastera kehitti varhain eräänlaisen kansallisen neoklassisen synteetin, jossa kuuluu vaikutteita sekä eurooppalaisesta modernismista että argentiinalaisesta kansanmusiikista. Ginastera sävelsi *Duon huilulle ja oboelle op. 13* Yhdysvalloissa vuonna 1945 kaksivuotisen stipendievierailun yhteydessä. Duo myös kantaesitettiin tämän vierailun aikana New Yorkissa vuonna 1947. Duo vilisee historiallisia viitteitä alkaen jo osien nimistä. Teoksen päättävä fuuga on säkenöivä, vapaatonaalinen heijastus barokin polyfoniasta.

Monen oman sukupolvensa säveltäjän tavoin **Aulis Sallinen** oli varhaisessa vaiheessa kiinnostunut 12-säveljärjestelmästä ja muista sarjallisuuteen perustuvista sävellystekniikoista, mutta muutaman vuoden kokeilujen jälkeen – niinikään monen kollegan tavoin – hän jätti jyrkimmät modernistiset ihanteet taakseen ja kehitti niiden tilalle omaa, perinteiseen tonaalisuuteen perustuvaa sävelkieltään, jossa kuuluu sekä postromanttisia että uusklassisia vivahteita.

Elegia Sebastian Knightille on tänä murrosaikana, vuonna 1964, sävelletty teos. Sallinen oli lukenut Vladimir Nabokovin romaanin "Sebastian Knightin todellinen elämä", tarinan miehestä, joka yrittää ymmärtää edesmenneen veljensä elämää tämän kirjojen kautta. Tässä soolosellolle sävelletyssä teoksessa Sallinen varhainen, ekspressiivinen melodiansäveltely ja tumman eleginen sävy ovat päällimmäisiä piirteitä, jotka myös aikanaan merkitsivät Sallinen suunnanmuutoksen kohti omaa sävellystyylää alkaneen.

Aleksandr Glazunov kuului siihen säveltäjäsukupolveen, joka nuoruudessaan sai nähdä Viiden Ryhmän (Balakirev, Musorgski, Borodin, Cui ja Rimski-Korsakov) nousun oman, aidon venäläisen musiikki-ihanteen puolesta, jonka tuli selvästi erottua yleiseurooppalaisesta romantiikasta. Glazunov onnistui varhain herättämään suuren mesenaatin Mitrofan Beljajevin kiinnostuksen, ja tämä tuki häntä samaan tapaan kuin oli tukenut edellä mainittuja vanhempia säveltäjiä. Glazunovin esitetyimpien teosten joukkoon kuuluu Kaksi orkesterikappaletta op. 14. Näistä erityisesti toinen, *Réverie orientale*, on itämaisine sävyineen kiehtonut yleisöä ympäri maailmaa. Molemmat osat ovat kuitenkin orkestraatioita varhaisemmista teoksista jousikvartetille ja puhallinsoittimelle. Ensimmäisessä osassa, *Idyllissä*, pääroolissa on käyrätorvi, joka käy hiljaista vuoropuhelua jousien kanssa.

Aleksandr Glazunov hörde till en generation unga ryska tonsättare som under sin uppväxt fick uppleva De Fem (Balakirev, Mussorgskij, Borodin, Cui och Rimskij-Korsakov) klättra upp på barriaderna för en genuint rysk musikestetik separat från den allmän-europeiska romantiken. Han väckte tidigt intresset hos den store mecenaten Mitrofan Belajev, som också hade stött de äldre föregångarna. Bland Glazunovs oftare framförda verk finns de två orkesterstyckena op. 14, av vilka i synnerhet den andra delen, *Rêverie orientale*, fångslat åhörare världen över med sina österländskt färgade melodier. Bägge satserna i verket är emellertid orkestrerade versioner av musik skriven för stråkkvartett och ett blåsinstrument. I den inledande satsen, *Idylle*, handlar det om valthornet, som för en stillsam dialog med stråkarna.

Ferruccio Busonis tidiga karriär var det musikaliska underbarnets. När han som nioåring antogs till konservatoriet i Wien var han redan en erfaren konsertpianist och hade också börjat komponera. Tillvaron i konservatoriet var emellertid inte tillfredsställande och han lämnade sin studieplats efter två år. En vändpunkt inföll år 1881 då Busoni blev student hos Wilhelm Mayer i Graz, en lärare som på både musikaliskt och filosofiskt plan verkade röra sig på samma våglängd som sin begåvade elev och som bland mycket annat väckte en bestående beundran för Mozarts musik hos Busoni. Ett av de verk som den tonårige virtuosen komponerade just vid den här tiden var *sviten för klarinet och stråkkvartett i g-moll*, ett relativt kortfattat och överraskande lågmält verk som dock övergår i mera sprudlande tongångar i vivacesatsen.

På hösten år 1777 bad **Wolfgang Amadeus Mozart** och hans far Leopold om ledighet från biskopens hovkapell i Salzburg för att resa till Mannheim och ta del av den välkända suveräna musikverksamheten där. Biskopen vägrade bevilja ledigt men tog gärna emot deras avskedsansökan om de så ville. Leopold valde att stanna medan Mozart sade upp sig från sin post och reste iväg åtföljd av sin mor. I Mannheim stannade han från oktober till mars följande år, sannolikt i förhoppning om att vinna en fast position i det celebra hovet. Detta lyckades inte, men Mozart hann under tiden knyta vänskapsband med flera musiker vid hovet, bland annat flöjtisten Johann Baptist Wendling, som i sin tur introducerade honom för den förmögna amatörflöjtisten Ferdinand De Jean. Denne De Jean beställde av Mozart tre enkla flöjtkonserter och två kvartetter, en beställning som uppenbarligen blev på hälft eftersom Mozart bara fick hälften av det utlovade arvudet. *Flöjtkvartetten i D-dur* är ett av de verk som

Ferruccio Busoni oli musikaalinen ihmeläpsi. Kun hänet yhdeksänvuotiaana hyväksyttiin Wienin konservatorioon, hän oli jo kokenut konserttipianisti aloitteleva säveltäjä. Olosuhteet konservatoriossa eivät kuitenkaan tyydyttäneet Busonia, ja hän jätti opiskelunsa kesken kahden vuoden jälkeen. Käännekohtaan Busonin uralle toi siirtyminen Wilhelm Mayerin sävellysoppilaaksi Graziin vuonna 1881. Mayer tuntui liikkuvan samoilla musiikillisilla ja myös filosofisilla aallonpituuksilla kuin hänen lahjakas oppilaansa. Mayer herätti Busonissa muun muassa pysyvän ihailun Mozartin musiikkia kohtaan. Yksi Busonin, vasta teini-ikäisen virtuosin, näinä vuosina säveltämistä teoksista on *sarja klarinettille ja jousikvartetille*, suhteellisen pienimuotoinen ja yllättävän hillitty teos, joka Vivace-osassa kuitenkin kehittyi räiskyviksi sävelkuluiksi.

Syksyllä 1777 **Wolfgang Amadeus Mozart** ja hänen isänsä Leopold pyysivät työnantajaltaan Salzburgin piispalta vapaata työstään matkustaakseen Mannheimiin tutustumaan sikäläiseen, kuuluisaksi nousseen musiikkielämään. Piispa ei myöntynyt tähän, mutta tarjoutui kyllä mielihyvin hyväksymään heidän eropyyntönsä, jos he niin tahtoivat. Isä päätti jäädä, mutta poika lähti matkaan äitinsä saattamana. Mozart viipyi Mannheimissa lokakuusta maaliskuuhun ilmeisesti pysyvän työpaikan toivossa. Toive ei täyttnyt, mutta hän sai vierailun aikana runsaasti ystäviä ja solmi hyödyllisiä suhteita. Yksi uusista tuttavuuksista oli hovin huilisti Johann Baptist Wendling. Tämä vuorostaan esitteli Mozartin varakkaalle harrastajahuilisti Ferdinand De Jeanille, joka tilasi Mozartilta kolme helppoa huilukonserttoa ja kaksi kvartettoa. Tilauksen toimittaminen jäi nähtävästi puolitiiehen Mozartin saatua vain puolet luvatusista palkkiosta. *Huilukvartetto*

kom till i det här sammanhanget, en relativt kortfattad och klart strukturerad komposition med flöjten i en ohotad huvudroll, i synnerhet i den arialiknande mitsatsen med ackompanjemang i pizzicato.

Paul Taffanels professionella karriär både började och avslutades vid det anrika konservatoriet i Paris, därifrån han utexaminerades år 1860 och där han blev professor i flöjtspel år 1893. Under den mellanliggande perioden gjorde Taffanel en lysande karriär som soloflötist, orkester- och kammarmusiker och omtalades som sin tids främsta flötist. Av avgörande betydelse var att han bemästrade den utvecklade flöjtmekanik som Theobald Böhm hade presenterat några år tidigare och som han därmed var med om att göra till den nya standarden. Som flöjtlärare vid konservatoriet etablerade han vad som senare kommit att kallas den franska skolan, en metod som dominerade flöjtmusiken under gott och väl ett halvs sekel.

Som tonsättare skrev han naturligt nog i första hand för flöjten och flera av hans verk har införlivats med standardrepertoaren. Det utan tvivel mest kända bland dessa är *Blåskvintetten* från år 1876, ett tresatsigt verk fyllt av charmerande och stilsäkert komponerande för alla fem instrument.

D-duurissa on yksi teoksista, jotka syntyivät kyseisen tilauksen yhteydessä. Se on verrattain lyhyt ja selkeämuotoinen sävellys, jossa huilu on kiistattomassa pääroolissa kautta linjan, mutta erityisesti aariaa muistuttavassa välisosassa, jossa sitä siivittää pizzicato-säestys.

Paul Taffanelin muusikonura keskittyi arvostettuun Pariisin konservatorioon, josta hän valmistui vuonna 1860 ja jonka huilunsoiton professoriksi hänet nimitettiin vuonna 1893. Tällä aikavälillä Taffanel oli rakentanut itselleen loistokkaan uran sekä soolohuilistina että orkesteri- ja kamarimuusikkona, ja häntä pidettiin aikansa kärkihuilistina. Maineeseen vaikutti merkittävästi se, että hän hallitsi Theobald Böhm'n vasta kehittämän, uuden huilumekaniikan ja vaikutti sen vakiintumiseen moderneissa huiluissa. Taffanel pani opetustyössään alulle metodin, jota on myöhemmin alettu kutsua ranskalaiseksi koulukunnaksi. Se hallitsi huilumusiikkia ja huilunsoiton tekniikkaa seuraavan runsaan puolen vuosisadan ajan.

Taffanel sävelsi suurimmaksi osaksi juuri omalle soittimelleen, ja useat hänen huilusävellyksistään mielletään kuuluviksi huilun perusohjelmiston ehdotomiin klassikoihin. Klassikon maineeseen on niin ikään noussut Taffanelin kolmiosainen *Puhallinkvintetto* vuodelta 1876, jossa kunkin viiden puhaltimen osuudessa kuuluu Taffanelin hurmaava ja tyylipuhdas sävelkieli.

Torsdag - Torstai 9.7.2015

14.00 Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano

8. Franska stämningar - Ranskalaisia tunnelmia

25 €

Francis Poulenc:
(1899–1963)

Sonat för flöjt och piano - Sonaatti huilulle ja pianolle (1957)
Allegro malinconico
Cantilena
Presto giocoso

Maurice Ravel:
(1875–1937)

Pièce en forme de Habanera (1895)
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Juho Pohjonen, piano

Claude Debussy:
(1862–1918)

La Soirée dans Grenade, ur Estampes - teoksesta Estampes (1903)
Juho Pohjonen, piano

Claude Debussy:
(1862–1918)

Clair de lune, ur Suite bergamasque
teoksesta Suite bergamasque (1890/1905)
Petteri livonen, violin - viulu
Juho Pohjonen, piano

Maurice Ravel:
(1875–1937)

Ondine, ur Gaspard de la nuit - teoksesta Gaspard de la nuit (1908)
Juho Pohjonen, piano

Jean Sibelius:
(1865–1957)

Fyra stycken för violin och piano
Neljä kappaletta violulle ja pianolle op. 78 (1915–17)
Impromptu. Commodo
Romance. Andante
Religioso. Sostenuto assai
Rigaudon. Allegretto
Petteri livonen, violin - viulu
Juho Pohjonen, piano

I konsertbiljettens pris ingår en guidad rundtur efter konserten i muséets 50-års jubileumsutställning "Med Amos ögon".

Konserttilipun hintaan sisältyy konsertin jälkeen opastettu tutustuminen museon 50-vuotisjuhluvuoden näyttelyyn "Amoksen silmin".

Konsertens uppskattad längd - Konsertin arvioitu kesto 1 h

17.00 Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano

9. Franska stämningar - Ranskalaisia tunnelmia

Privattillställning - Yksityistilaisuus

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Aktia

Francis Poulenc hade redan i början av 1950-talet umgåtts med planer på att komponera en flöjtsonat, men arbetet inskränkte sig den gången till lösryckta skisser. I augusti 1956 fick Poulenc emellertid en verkbeställning från Coolidge Foundation, en av USA:s viktigaste konst- och kulturstiftelser och hans svar var då att föreslå en flöjtsonat, eftersom han menade att han kände sig så mycket mera hemma med blåsinstrument än med stråkar. Lejonparten av kompositionsarbetet skedde i Cannes i början av följande år, efter den synnerligen framgångsrika premiären för hans opera *Dialogue des Carmelites* i Milano. Sonaten, utformad med för Poulenc så typisk känsla för melodisk och harmonisk elegans i lätt neoklassisk stil, innehåller naturligt nog också referenser till den färskaste operan. Detta gäller särskilt den lyriska mellansatsen, som enligt tonsättaren är besläktad med musiken för syster Constance.

Francis Poulenc

En serie om fyra kompositioner får illustrera de stämningar som den franska modernismen under åren kring sekelskiftet 1900 frammanade. I kontrast till den tungt intellektuella andra Wienskolans nydaningar skedde i Paris en betydligt mjukare revolution och två av de främsta nydanarna var **Claude Debussy** och **Maurice Ravel**. Ett centralt inslag redan under det skymmande 1800-talet var intresset för exotiska musikslag, både inom Europa och längre bort. Ett särskilt tycke fattades för den spanska folkmusiken sådan som den börjat mytologiseras av samtida spanska tonsättare och både Debussy och särskilt Ravel komponerade ett flertal verk med spansk anknytning. Ravelns *Pièce en forme de Habanera* och Debussys *La Soirée dans Grenade* är till stämningen nära besläktade.

Claude Debussys skapande är också intimt sammanlänkat med den symbolistiska rörelsen inom den franska litteraturen kring sekelskiftet 1900. Debussy komponerade redan år 1882 en sång till Verlaines dikt *Clair de lune*, och åtta år senare inspirerade samma

Francis Poulenc oli jo 1950-luvun alussa suunnitellut huilusonaatin säveltämistä, mutta silloin työ jäi luonnosteluvaiheeseen. Elokuussa 1956 Poulenc sai kuitenkin teostilauksen Coolidge Foundationilta, joka oli Yhdysvaltain tärkeimpiä taidesäätiöitä. Poulenc ehdotti teokseksi juuri huilusonaattia, sillä omien sanojensa mukaan hän tunsii hallitsevansa puhallinsoitinten maailman paljon paremmin kuin jousisoitinten. Hän sävelsi pääosan teoksesta seuraavan vuoden alussa Cannesissa heti Karmeliittadialogioopperan menestyksekkään ensi-illan jälkeen. Sonaatti on melodisesti ja harmonisesti elegantti ja tyyliltään kepeän neoklassinen, mikä on Poulencille tyyppillistä. Teos sisältää luonnollisesti myös viittauksia tuoreeseen oopperaan. Tämä koskee erityisesti lyyristä välisosaa, joka on säveltäjän itsensäkin mukaan sukua oopperan sisar Constances musiikille.

Konserttiin valikoitu neljän sävellyksen sarja kuvaa niitä tunnelmia, joita ranskalainen modernismi loihti esiin kehittyessään viime vuosisadan vaihteessa. Toisin kuin toisen wieniläiskoulukunnan raskaan älylliset mullistukset, oli Pariisin musiikillinen vallankumous selvästi lempeämpi. Sen kaksi tärkeintä uranuurtajaa olivat **Claude Debussy** ja **Maurice Ravel**. Heidän sävellystyötään ohjasi kiinnostus vieraisiin musiikkikulttuureihin, niin eurooppalaisiin kuin kaukaisempiinkin. Heitä kiehtoivat erityisesti espanjalainen kansanmusiikki ajan espanjalais säveltäjien mytologisoinnassa muodossa. Sekä Debussy että Ravel sävelsivät useita teoksia, joissa kuuluu espanjalaisia vaikutteita. Ravelin *Pièce en forme de Habanera* ja Debussyn *La Soirée dans Grenade* ovat tunnelmaltaan toisilleen läheistä sukua.

Claude Debussy

Claude Debussyn sävellystyö oli myös kytköksissä symbolismiin, joka hallitsi ajan ranskalaista kirjallisuutta.

dikt honom till en av hans mest kända pianosviter, *Suite bergamasque*. Den tredje satsen i den här sviten hette ursprungligen Promenade Sentimentale, men i samband med att Debussy år 1905 extensivt omarbetade sviten inför dess publikation, ändrades också satstiteln till Clair de lune. Den här drömska musiken har sedermera blivit ett av Debussys oftast framförda verk och har arrangerats för talrika sammansättningar, från full symfoniorkester till olika kammaruppsättningar.

Nämn titeln *Gaspard de la nuit* för en pianist och sannolikheten är stor att du möts av en intensiv reaktion – kallsvett, hänförelse, kanske panik, eller alla tre på en gång. Detta **Maurice Ravels** mästerverk för piano är skrivet år 1908 och i den klassiskmusikaliska folkloren allmänt betraktat som det svåraste som någonsin skrivits för instrumentet. Gaspard de la nuit kom till samma år som Ravels far dog, något som kanske har bidragit till den rätt så mörka grundtonen i verket. Men mera avgörande för stämningen är nog de prosadikter av Aloysius Bertrand som ligger till grund för musiken. Ravel hade redan tidigare fascinerats av Edgar Allan Poes suggestiva berättelser och det är föga förvånande att han också skulle fångas av Bertrands kusliga poesi. Första satsen, *Ondine*, bygger på samma sagotema som exempelvis H.C. Andersens Den lilla sjöjungfrun. Ravels flödande linjer återger vattnets och vågornas rörelser kring vattenväsendet i hennes försök att snärja en landlevande man.

Under krigsåren 1914–18 fick familjen **Sibelius** allt svårare att klara sig ekonomiskt. Beställningar och framföranden av större verk minskade, liksom också möjligheterna att få dessa tryckta. I samband med tonsättarens 50-årsdag ordnades en insamling för att införskaffa en Steinwayflygel till Ainola, men så snart den anlät gjorde utmätningsmannen anspråk på den, med hänvisning till Sibelius skulder. Ytterligare en insamling uppbyggades och flygelns kunde därefter stå kvar på sin tilltänkta plats.

I det här läget var det för Sibelius, som helst hade koncentrerat sig på femte symfonin, nödvändigt att snabbt komponera mera lättsäld musik, för att få mat på familjens bord. *De fyra styckena i op. 79* hör till den här kategorin och har av den anledningen också ofta nedvärderats gravt av kritiker och musikhistoriker. Visst är det frågan om relativt lättviktig musik, men exempelvis det ostinatobaserade *Impromptu* är nog så fascinerande, liksom den innerliga *Religioso*, som tillägnades tonsättarens bror Christian och som därmed eventuellt ursprungligen varit ämnad för cello.

lisuutta. Hän sävelsi jo vuonna 1882 laulun Paul Verlainein runoon *Clair de lune*, ja kahdeksan vuotta myöhemmin sama runo innoitti hänet säveltämään yhden tunnetuimmista pianosarjoistaan, *Suite bergamasquen*. Sarjan kolmannen osan nimi oli alun perin Promenade sentimentale, mutta kun Debussy vuonna 1905 muokkasi sarjaa julkaisua varten, hän vaihtoi myös tämän osan nimeksi Clair de lune. Tämä uneksiva kappale on yksi Debussyn esitetyimmistä, ja siitä on tehty lukemattomia sovituksia eri kokoonpanoille sinfoniaorkesterista kamariyhtyeisiin.

Pianosarja *Gaspar de la nuit* herättää ääneen lausutuna pianisteissa yleensä voimakkaita reaktioita – kylmää hikeä, hurmiota, ehkä paniikkiakin, tai kaikkia näitä samalla kertaa. **Ravel** sävelsi kyseisen mestari-teoksensa pianolle vuonna 1908, ja siitä lähtien teos on ollut maailman vaikeimman pianoteoksen maineessa. Sarja syntyi Ravelin isä kuoleman aikaan, mistä ehkä osittain johtuu teoksen tummasävyisyys. Ratkaisevampaa lienee kuitenkin ollut synkkä tunnelma niissä Aloysius Bertrandin proosarunoissa, joihin sarja perustuu. Ravel oli jo aikaisemmin ollut kiinnostunut Edgar Allan Poes karmaisevista novelleista, eikä siksi ole yllättävää, että myös Bertrandin kauhurunot kiehtoivat häntä. Ensimmäinen osa, *Ondine*, on variaatio sadusta, joka esiintyy myös H.C. Andersenin tarinassa pienestä merenneidosta. Ravelin virtaavat melodiat kuvailevat veden ja aaltojen liikkeitä taruolennon ympärillä, joka yrittää voittaa omakseen maalla elävän miehen.

Sotavuosina 1914–18 **Sibeliuksen** perheellä oli yhä suurempia ongelmia saada rahansa riittämään. Suurten teosten tilaukset ja esitykset vähenivät, samoin mahdollisuudet saada niitä julkaistua. Säveltäjän 50-vuotispäivän kunniaksi järjestettiin julkinen rahankeräys, jonka tarkoituksena oli kustantaa Steinway-flyygeli Ainolaan. Heti sen saavuttua ulosottomies kuitenkin vaati soitinta velkojen katteeksi. Uusi keräys järjestettiin oitis, ja flyygeli sai lopulta jäädä paikalleen.

Sibelius olisi mieluiten keskittynyt viidenteen sinfoniaan, mutta katsoi tässä tilanteessa tarpeelliseksi säveltää nopeasti helposti myytävää musiikkia, jotta perhe saisi ruokaa pöytään. *Neljä kappaletta op. 78* kuuluu tähän myyntimusiikin sarjaan ja on siitä syystä joutunut monien kriitikoiden ja musiikkihistorioitsijoiden aliarvioimaksi. Musiikki on toki verrattain kevyttä, mutta esimerkiksi *Impromptu*-osan ostinato-pohjainen sointi on kieltämättä kiehtova, samoin sydämellinen *Religioso*, jonka säveltäjä omisti veljelleen Christianille ja jonka siksi arvellaan olleen alun perin tarkoitettu sellolle.

Torsdag - Torstai 9.7.2015

18.00 Dragsfjärds kyrka - Dragsfjärdin kirkko

10. Raljerande kvällsmusik - Kujeileva iltasoitto

25 €

Med S-Förmånskort - S-Etukortilla 22 €

Francis Poulenc:
(1899–1963)

Sonat för klarinett och fagott - Sonaatti klarinetille ja fagotille (1922)
Allegro. Très rythmé
Romance. Andante très doux
Final. Très animé

Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Aleksandr Glazunov:
(1865–1936)

Stråkkvintett - Jousikvintetto A, op. 39 (1892)
Allegro
Scherzo. Allegro moderato
Andante sostenuto
Finale. Allegro moderato

Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello
Sampo Korkeala, cello - sello

Paus med kaffeservering - Väliaika, kahvitarjoilu

Georges Auric:
(1899–1983)

Trio för oboe, klarinett och fagott - Trio oboelle, klarinetille ja fagotille D (1938)
Décidé
Romance
Final

Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Paul Hindemith:
(1895–1963)

Kleine Kammermusik op. 24/2 (1922)
Lustig. Mässig schnelle Viertel
Walzer. Durchweg sehr leise
Ruhig und einfach. Achtel
Schnelle Viertel
Sehr lebhaft

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 1,5 h

Francis Poulencs väg in i tonsättarkarriären var inte den mest konventionella. I stället för att rikta in sig på konservatoriestudier fullföljde han enligt faderns önskan en klassisk utbildning för att senare kunna fortsätta inom musiken. Första världskriget kom dock emellan och i stället för en formell musikutbildning fick han lov att klara sig med privata studier och egen erfarenhet. Bland de viktigaste mentorerna fanns pianisten Ricardo Viñes som förutom pianoundervisningen introducerade Poulenc till de parisiska avantgardekretserna, och med början år 1921 Charles Koechlin som gav honom kompositionslektioner. Vid det laget hade han också slagit sig ihop med de fem övriga tonsättare som med honom utgjorde Les Six.

Sonaten för klarinett och fagott representerar väl Poulencs skapande under de här åren: ett koncist, lekfullt och stundtals lätt rabulistiskt grepp om musiken som rimmar väl med den franska 20-talsandan definierad av Cocteau med flera. I sonaten flirtar Poulenc med jazzinslag lika väl som med bitonalitet, alltid med glimten i ögat. Kollegan Milhaud karakteriserade sonaten som ett ”under av precision, glädje, charm och elegans.”

Efter att ha blivit antagen i den tonsättarcirkel under Balakirevs ledning som samlades till soaréer hos mecenaten och förläggaren Belajev, fick den unge **Alexandr Glazunov** anledning att komponera stora mängder kammarmusik. Tre tidiga stråkkvartetter följdes av mera löst sammanhållna sviter, men efter att i början av 1890-talet genomgått en smärre konstnärlig kris och därefter anammade en mera internationell stil, återkom han till mera tätt sammanhållna kammarformat med *stråkkvintetten i A-dur*. Också det här verket var avsett för Belajevs fredagssoaréer och Glazunov valde att i instrumenteringen gå i Schuberts fotspår och dubblera cellon. Kvintetten domineras av ljusa nyanser och ett genomgående charmfullt tilltal, inte minst i scherzosatsen med sina pizzicato-melodier. Också andantesatsen är mera smäktande än melankolisk.

Georges Auric

Francis Poulencin tie säveltäjäksi ei ollut juurikaan perinteinen. Nuorena hän ei omistautunut musiikkiopinnoille vaan hankki isänsä toiveiden mukaisesti perinteisen koulutuksen, minkä jälkeen hänen tarkoituksenaan oli jatkaa musiikin parissa. Ensimmäinen maailmansota kuitenkin sotki suunnitelmat, ja muodollisen musiikkikoulutuksen sijaan Poulencin oli tyydyttävä yksityisopintoihin ja itsenäiseen opiskeluun. Tärkeimpien mentoreiden joukossa oli pianisti Ricardo Viñes, joka myös johdatti piano-oppilaansa Pariisiin avantgarde-piireihin. Toinen tärkeä vaikuttaja oli vuodesta 1921 alkaen sävellysopettaja Charles Koechlin. Tässä vaiheessa Poulenc oli jo löytänyt ne viisi hengenheimolaista, joiden kanssa hän myöhemmin perusti säveltäjäryhmän Les Six.

Sonaatti klarinettile ja fagotille edustaa varsin hyvin Poulencin sävellystyylä tänä aikana. Hänen musiikillinen otteensa on ytimekäs, leikkisä ja välillä jopa räyhäävä. Se sopi hyvin ranskalaiseen 20-luvun henkeen, sellaisena kuin Cocteau ystävineen sen näkivät. Sonaatissa Poulencilla on jatkuva pilke silmäkulmassaan, kun hän flirttailee samanaikaisesti sekä jazzin että bitonalisuuden suuntaan. Kollega Milhaud kehui sonaattia ”tarkkuuden, ilon, viehättävyyden ja eleganssin ihmeeksi”.

Päästyään mukaan Balakirevin säveltäjäpiiriin, joka kokoontui mesenaatti ja kustantaja Belajevin kotona, **Aleksandr Glazunov** sai tilaisuuden säveltää runsaasti kamarimusiikkia. Kolme varhaista jousikvartettoa syntyi juuri näitä tilaisuuksia varten, samaten joukko rakenteeltaan löyhempiä sävellyssarjoja. 1890-luvun alussa Glazunov koki lievän taiteellisen kriisin, minkä jälkeen hän omaksui aiempaa kansainvälisemmän tyylin. Tässä yhteydessä hän palasi myös kiinteästi rakennettuihin kamarimusiikki-muotoihin, kuten *A-duurikvintetto* vuodelta 1892 osoittaa. Tämäkin teos oli tarkoitettu Belajevin perjantai-iltamiin. Kvintettoa instrumentoidessaan Glazunov valitsi kokoonpanoon Schubertin esikuvan mukaisesti kaksi selloa. Kvintetto on pääpiirteiltään valoisa ja elegantti, ei vähiten scherzon pizzicato-melodioissa. Andante-osa on niinkään luonteeltaan pikemminkin sydämellinen kuin melankolinen.

Nykyään **Georges Auric**in nimi nousee usein esiin, kun luetellaan kuuluisan Les Six -säveltäjäryhmän jäseniä, joita on luonnehdittu ensimmäisen maailmansodan jälkeisen Pariisin musiikillisiksi kauhukakaroiksi. Kun tutkii Auricin henkilöhistoriaa hieman tätä syvemmin, käy kuitenkin ilmi, että kyseessä oli poikkeuksellinen lahjakkuus: Auric opiskeli 14-vuotiaana sävellystä Albert Rousselin johdolla ja liikkui jo teininpoikana sujuvasti Pariisin keskeisissä taitelija-

Idag snubblar man oftast över **Georges Aurics** namn när man erinrar sig de sex tonsättarna i den lösa sammanslutningen Les Six som agerade musikaliska enfants terribles i Paris under åren efter första världskriget. Om man gräver litet djupare framträder emellertid en osedvanlig begåvning som från 14 års ålder studerade komposition med Albert Roussel och som utan svårigheter redan som tonåring rörde sig i samma kretsar som Stravinskij, Cocteau, Apollinaire och Picasso.

När *blåstrion i D-dur* komponerades, år 1938, var Les Six redan en passerad period och Auric hade börjat intressera sig för mera allvarstygda, expressionistiska tongångar, men å andra sidan var han också aktiv som tonsättare av filmmusik, inom vilken den smått anarkistiska estetiken från det föregående decenniet fortfarande kom väl till pass. Det är i första hand den senare som dominerar i trions sorglösa stämningar.

Paul Hindemiths stora genombrott som tonsättare kom under åren genast efter första världskriget. Hindemith hade med början redan före kriget som violinist kunnat ta del av många av de verk som bidrog till att föra in musiken på nya banor, exempelvis Debussys och Schönbergs stråkkvartetter. I fotspåren efter det stora kriget kom sedan ytterligare riktningar i form av dada med sin konstnärliga nihilism å ena sidan och neoklassicismens svala objektivitetssträvan å andra. I Hindemiths händer kom den senare att utmynna i vad man kallade Neue Sachlichkeit, nysaklighet. Den känslostormande och senast med kriget utdaterade romantiken skulle ersättas av objektiv, absolut musik, som också skulle vara öppen för alla samhällsskikt. Det sistnämnda medförde att Hindemith som en del av sin enormt produktiva verksamhet också verkade för musikpedagogikens förnyelse.

Kleine Kammermusik för blåskvintett, komponerad år 1922, är representativ för Hindemith vid den här tiden. Musiken knyter an till den harmoniska frihet som Wien-expressionisterna etablerat utan att för den skull klippa av alla band till traditionella tonala relationer. I nysaklig anda ger satstiltarna föga material för utommusikaliska associationer, men samtidigt finns Hindemiths underfundiga och ibland rätt så burdusa humor ständigt nära ytan.

piireissä yhdessä Stravinskian, Cocteaun, Apollinairen ja Picasson kanssa.

Kun Auric vuonna 1938 sävelsi *puhallintrionsa*, Les Six oli jo jäänyt taakse. Auric oli alkanut kiinnostua vakavamielisemmistä ekspressionismin sävyistä. Toisaalta hän sävelsi aktiivisesti myös elokuvamusiikkia, jossa edeltävän vuosikymmenen anarkistinen estetiikka oli vielä hyvin käyttökelpoista. Trion suruttomissa tunnelmissa tämä anarkistinen piirre on avainasemassa.

Paul Hindemithin läpimurto säveltäjänä tapahtui ensimmäisen maailmansodan jälkeisinä vuosina. Viulistina Hindemith oli jo ennen sotaa saanut tutustua moniin urauurtaviin teoksiin, kuten Debussyn ja Schönbergin jousikvartettoihin. Suuren sodan jäljissä esiin nousi uusia tyyliuuntauksia, muun muassa taiteellista nihilismiä edustava dada-liike ja viileää objektiivisuutta tavoitteleva uusklassismi. Hindemithin käsissä tämä jälkimmäinen tyyli sai nimekseen Neue Sachlichkeit, uusasiällisuus. Tunteita uhkuva ja viimeistään sodan myötä ajankohtaisuutensa menettänyt romantiikka tuli nyt korvata absoluuttisella musiikilla, joka olisi vielä kaikkien yhteiskunnan kerrosten tavoitettavissa. Tähän ideologiaan nojaten Hindemithistä tuli myös merkittävä musiikkipedagogiikan uudistaja.

Paul Hindemith

Vuonna 1922 sävelletty *Kleine Kammermusik* edustaa hyvin tämän aikakauden Hindemithiä. Musiikki hyödyntää wieniläisexpressionistien raivaamaa harmonista vapautta katkaisematta kuitenkaan kaikkia siteitään perinteisiin tonaalisiin suhteisiin. Uusasiällisessä hengessä osien nimet eivät juuri ruoki mielikuvitusta minkäänlaisiin musiikin ulkopuolisiin mielleyhtymiin, mutta samalla musiikin pinnan alla kuplii jatkuvasti Hindemithin omaperäinen ja välillä melko railakas huumorintaju.

Fredag - Perjantai 10.7.2015
17.30 Hitis kyrka - Hiittisten kirkko

25 €

11. Skärgårdsklanger - Saaristo soi

Johann Sebastian Bach: Triosonat Ess - Triosonaatti Es BWV 525 (c.1730)
(1685–1750)
Allegro moderato
Adagio
Allegro
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

François Devienne: Fagottkvartett - Fagottikvartetto C, op. 73/1 (1800)
(1759–1803)
Allegro spiritoso
Adagio cantabile
Rondo. Allegro moderato
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Aulis Sallinen: Sonat för cello solo - Sonaatti soolospelolle op. 26 (1971)
(*1935)
Sampo Korkeala, cello - sello

Alberto Ginastera: Impresiones de la Puna (1934)
(1916–1983)
Quena
Cancion
Danza
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Paus med kaffeservering - Väliaika, kahvitarjoilu

Esa-Pekka Salonen: Concert Etude (2000)
(*1958)
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi

Sigismund Ritter von Neukomm: Klarinettkvintett (arr. för oboe)
(1778–1858)
Klarinettkvintetto B (sov. oboelle) op. 8 (1809)
Adagio – Allegro
Menuetto – Trio
Thème russe con variazion, Poco adagio
Allegro moderato
Christoph Hartmann, oboe
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 1,5 h

Vid behov av transport från färjan till kyrkan, reservera före kl. 14: 045 202 6584
Kuljetus lautalta kirkolle tarvittaessa, varaus klo 14 mennessä: 045 202 6584

En betydande del av **Johann Sebastian Bachs** klavermusik kom ursprungligen till som pedagogiskt material, ofta för användning inom familjen. Många av dessa verk är ännu idag grundpelare inom musikpedagogiken, exempelvis de två- och trestämmiga inventionerna, medan andra verk så att säga har vandrat över från klassrum till konsertscen. Det här gäller exempelvis cykeln om sex *triosonater för orgel BWV 525–530*, som Bach antagligen sammanställde för sin son Wilhelm Friedemanns räkning under de tidigaste åren i Leipzig på 1720-talet.

De här triosonaterna var banbrytande såtillvida att Bach på ett elegant sätt lyckades komprimera det sedan länge väletablerade trioformatet – två solo-instrument med continuo – till en enda musiker vid orgelpulsten. Det är också ett tecken på hur väl han lyckades bevara genrens särdrag att det går alldeles utmärkt att genomföra en motsatt rörelse, dvs. att separera komponenterna till det fysiska trioformatet, åtminstone idémässigt, härstammar från.

François Devienne bedrev sin musikerkarriär i och omkring Paris under de stormiga årtionden som avslutade 1700-talet. Han blev som 20-åring medlem i en av stadens operaorkestrar och kom under återstoden av sitt liv att fungera i motsvarande roller, samt som produktiv tonsättare. Framför allt var det via hans operor och orkesterverk som han blev känd, men också inom kammarmusiken var han produktiv och framträdde som virtuos utövare både på flöjt och fagott.

De tre fagottkvartetterna op. 73 komponerades kring sekelskiftet 1800 och betraktas som de kanske främsta av hans kammarverk för blåsinstrument. Fagotten innehar givetvis en framträdande roll, vilket den solistiska öppningen i C-durkvartetten vittnar om, men instrumentet drar sig också emellanåt tillbaka till en roll som en ingrediens i kvartettklängen. Stilistiskt bygger Devienne vidare på den klassiska estetiken nedärvd från mästarna i Wien.

Johann Sebastian Bach sävelsi merkittävån osån klaveerimusiikistaan alun perin opetustarkoituksiin, usein omien perheenjäsentensä käyttöön. Monet näistä teoksista, esimerkiksi kaksi- ja kolmiääniset inventiot, ovat edelleen musiikinopetuksen tukipilareita. Toiset teoksista taas ovat siirtyneet kokonaan luokkahuoneesta konserttilavalle, esimerkkinä *kuuden triosonaatin sarja uruille BWV 525–530*, jonka Bach luultavasti kokosi poikansa Wilhelm Friedemannin urkuopintoja varten 1720-luvun alkupuolella, pian Leipzigiin muuton jälkeen.

Kyseiset triosonaatit olivat urauurtavia siinä mielessä, että Bach onnistui niissä tyylikkäällä tavalla tiivistämään jo kauan sitten vakiintuneen triokokoonpanon – kahden soolosoittimen ja continuo – yhden ainoan urkurin soitettavaksi. Samalla hän onnistui säilyttämään tyylijän ominaispiirteet, mistä kertoo se, että Bachin triosonaatit ja niiden komponentit ovat helposti palautettavissa siihen perinteiseen triomuotoon, josta ne alun perin polveutuvatkin.

François Devienne toimi muusikkona Pariisissa ja sen lähiympäristössä 1700-luvun viimeisinä, myrskyisinä vuosikymmeninä. 20-vuotiaana hänestä tuli pariisilaisen oopperaorkesterin jäsen, ja säveltäjän-työnsä ohessa hän hoiti vastaavanlaisia tehtäviä loppuelämänsä ajan. Hänet tunnettiin aikanaan erityisesti oopperoistaan ja orkesteriteoksistaan, mutta hän oli tuottelias myös kamarimusiikin säveltäjänä ja konsertoivana huilu- ja fagottivirtuosoina.

Kolme fagottikvartettoa op. 73 sävellettiin 1700- ja 1800-lukujen vaihteessa, ja niitä pidetään Devienneen puhallinkamarimusiikin parhaimmistona. Fagotilla on luonnollisesti merkittävä rooli, mikä ilmenee jo C-duurikvartetton selkeän solistisessa avauksessa, mutta se vetäytyy myös välillä täysin luontevaksi osaksi kvartetin kokonaisuutta. Tyylliltään Devienne on wieniläismestareiden klassisen estetiikan uskollinen perillinen.

Aulis Sallisella on säveltäjaurallaan ollut erityisen läheinen suhde selloon, aina vuoden 1964 *Elegy* for Sebastian Knight -sooloteoksesta nykypäivään, tuoreimpana esimerkkinä pienimuotoinen sävellys *Baumgesang* vuodelta 2013. Vuonna 1971 sävelletty *sonaatti soolospelolle* esittelee erityisen hyvin soittimen vetoavuutta kuulijaan: sellolla voi loihita virtuoosimaisia melodia- ja sointurakennelmia, ja samaan aikaan sen puu ja kielet synnyttävät tasapainoisen ja luonnollisen soinnin, jonka sävy muistuttaa jopa ihmisiäntä. Sallinen hyödyntää soolonaatissa näitä mahdollisuuksia luovasti ja monipuolisesti. Teoksen edetessä kohti loppua melodiassa kuuluu viittaus

Aulis Sallinen har under en stor del av sin karriär odlat relationen till cellon med särskild omsorg, en relation som varat åtminstone sedan soloverket *Elegy for Sebastian Knight* från år 1964 och med den kortfattade *Baumgesang* från år 2013 som det kanske färskaste ledet. *Sonaten för solocello* från år 1971 fungerar väl som illustration till varför instrumentet tilltalar: möjligheterna till virtuosa melodi- och harmonibyggen samsas på ett sällsynt jämbördigt plan med ett naturligt tilltal, som en människoröst genom cellons trä och strängar. Sallinen låter celloklangerna flöda mångsidigt och kreativt. Mot slutet av sonaten utmynnar det melodiska arbetet också i en hänvisning till den ryske tonsättaren Sjostakovitj, som gärna använde sina initialer D-S(Ess)-C-H som musikalisk signatur.

Den argentinska tonsättaren **Alberto Ginastera** visade tidigt sin talang på musikens område och fick möjlighet att studera komposition vid Conservatorio Williams, därifrån han utexaminerades år 1935. Under sina studier där började han redan komponera flitigt, även om hans stränga självkritik sedermera fick honom att dra tillbaka och ibland rentav förstöra dessa tidiga verk. Ett alster som klarade sig oskatt, även om det aldrig tilldelades något opusnummer var *Impresiones de la puna* för flöjt och stråkkvartett från år 1934. I det här verket, som an knyter till de stora vidderna på höglandet invid Anderna (*la Puna*), är Ginasteras tonspråk färgat av impressionismen, men redan här hörs begynnande intryck av de lokala rytmer och melodier som skulle bilda stommen i mycket av hans senare musik.

När **Esa-Pekka Salonen** inledde sina musikstudier var det med avsikten att bli valthornist. Han har beskrivit den skrämmande situationen då han som elvåring trädde inför sin blivande lärare Holger Fransman, en imponant figur, som insisterade på att kalla sin unga elev "herr Salonen", ända tills denne uppnått en viss nivå och läraren övergick till att samtala på förnamnsbasis.

venäläiseen säveltäjään Dmitri Šostakovitšiin, joka sävellyksissään usein käytti omia nimikirjaimiaan D-S(Es)-C-H musiikillisena allekirjoituksena.

Argentiinalainen säveltäjä **Alberto Ginastera** osoitti jo varhain musikaalisen lahjakkuutensa ja pääsi opiskelemaan säveltämistä Buenos Airesin Conservatorio Williamsiin, missä hän suoritti loppututkintonsa vuonna 1935. Jo opiskeluaikoinaan hän sävelsi ahkerasti, mutta ankara itsekritiikki sai hänet myöhemmin vetämään varhaisia luomuksiaan pois julki-suudesta ja jopa tuhoamaan niitä. *Impresiones de la Puna* huilulle ja jousikvartetille vuodelta 1934 säästyi tältä tuholta, joskaan se ei koskaan saanut opusnumeroa. Teoksen nimi viittaa suureen yläämääntasankoon Andien liepeillä (*la Puna*). Ginasteran sävelkielessä kuuluvat impressionismin vaikutteet, mutta mukana ovat jo ensimmäiset viittaukset paikallisiin rytmeihin ja melodioihin, joista tuli Ginasteran myöhemmän tuotannon tärkeitä kulmakiviä.

Esa-Pekka Salonen aloitti musiikkiopintonsa aikomuksenaan tulla käyrätorvensoittajaksi. Hän on kuvaillut pelottavaa esitapaamista opettajansa Holger Fransmanin kanssa seuraavasti: Suurikokoinen ja ankan oloinen mies puhutteli 11-vuotiaasta oppilastaan "herra Salosena", kunnes tämä oppi soittamaan riittävän hyvin. Vasta sitten suostui opettaja käyttämään tunneilla etunimiä.

Paljon myöhemmin, kun Salonen oli jo pitkään ollut maailmankuulu kapellimestari ja säveltäjä (ei tosin käyrätorvisti), pyydettiin häntä säveltämään kilpailuteos ensimmäistä, vuoden 2000 Holger Fransman -käyrätorvikilpailua varten. Salonen muisteli silloin lukemattomia harjoitustuntejaan Oscar Franzin Waldhornschulen ja erityisesti sen loppuosan "Konzert-Etuden" parissa. Salonen päättikin säveltää oman *konserttietydinsä* kunnianosoituksena vanhalle opettajalleen.

Långt senare, när Salonen sedan länge var etablerad både som dirigent och tonsättare (men inte valthornist), blev han ombedd att komponera ett tävlingsstycke för den första Holger Fransman-valthornstävlingen år 2000. Salonen erinrade sig då de oräkneliga övningstimmarna med Oscar Franz Waldhornschule och i synnerhet de avslutande "Konzert-Etuden" på notstället och beslöt sig för att komponera en egen *konsertertyd* som hedersbetygelse till sin gamle lärare.

Det normala sammanhanget när biskopshovet i Salzburg kommer på tal är i samband med den unge Mozarts vantrivsel och slutliga flykt till storstaden Wien. Men det finns också andra aspekter av musiklivet vid hovet i slutet av 1700-talet som är värda att notera. En sådan är tonsättaren Michael Haydn, Josefs yngre bror, som under större delen av sitt liv verkade i staden och som också undervisade många blivande storheter. En av dessa var **Sigismund Neukomm**, som efter studier med bägge bröder Haydn gjorde en för tiden exceptionellt internationell karriär, med arbetsperioder både till S:t Petersburg och framför allt i Rio de Janeiro.

Klarinettkvintetten op. 8 kom av allt att döma till under vistelsen i Ryssland år 1809 och representerar en tonsättare som i allt väsentligt hållit sig till de klassiska lärdomar han fått av sina mästare, även om inslag från de begynnande romantiska strömningarna också gör sig gällande. Det bekanta ryska temat i adagiosatsen skulle sedermera också användas av Beethoven.

Salzburgin piispanhovin musiikillisesta historiasta muistetaan usein nuori Mozart, joka viihtyi hovissa huonosti ja lopulta pakeni Wieniin. Hovin 1700-luvun lopun musiikkielämässä tapahtui kuitenkin myös muita mainitsemisen arvoisia asioita: Isä ja poika Mozartin lisäksi siellä vaikutti pitkään Michael Haydn, Josephiin pikkuveli, joka puolestaan opetti useita tulevia kuuluisuuksia. Yksi näistä oli **Sigismund Neukomm**, joka opiskeltuaan molempien Haydnin veljesten johdolla loi poikkeuksellisen kansainvälisen uran, joka ulottui Pietarista aina Rio de Janeiroon.

Neukommin *Klarinettkvintetto op. 8* syntyi todennäköisesti vuonna 1809 Pietarin-vierailun aikana. Siinä säveltäjä pysyttelee pääosin Haydnin veljeksiltä saamissaan klassisissa opeissa, vaikkakin myös uudempia, alkavan romantiikan piirteitä on välillä kuultavissa. Beethoven lainasi myöhemmin Adagio-osassa kuulutavaa tunnettua venäläisteemaa.

Fredag - Perjantai 10.7.2015
19.00 Salon taidemuseo Veturitalli

12. Triumf för trion - Triojen juhlaa

25 €

Med S-Förmånskort - S-Etukortilla **22 €**

Ludwig van Beethoven: Pianotrio Ess - Pianotrio Es op. 70/2 (1808)
(1770–1827)
Poco sostenuto – Allegro ma non troppo
Allegretto
Allegretto ma non troppo
Finale: Allegro

Sibelius Piano Trio

Darius Milhaud: Svit för klarinett, violin och piano
(1892–1974)
Sarja klarinetille, viululle ja pianolle op. 157b (1936)
Ouverture
Divertissement
Jeu
Introduction et final

Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Petteri livonen, violin - viulu
Juho Pohjonen, piano

Paus med kaffeservering - Väliaika, kahvitarjoilu

Lotta Wennäkoski: Päärme (Fällen), för pianotrio - pianotriolle
(*1970)

Sibelius Piano Trio

Johannes Brahms: Trio för piano, klarinett och cello
(1833–1897)
Trio pianolle, klarinetille ja sellolle a op. 114 (1891)
Allegro
Adagio
Andantino grazioso
Allegro

Juho Pohjonen, piano
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Samuli Peltonen, cello - sello

I konsertbiljetten ingår inträde till Leena Luostarinen (1949–2013) minnesutställning "Kaukainen rakkaus" en timme före konserten och under konsertens paus.

Lipun hintaan sisältyy tutustuminen Leena Luostarisen (1949–2013) muistonäyttelyyn "Kaukainen rakkaus" ennen konserttia sekä konsertin väliajalla.

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 1h 45 min

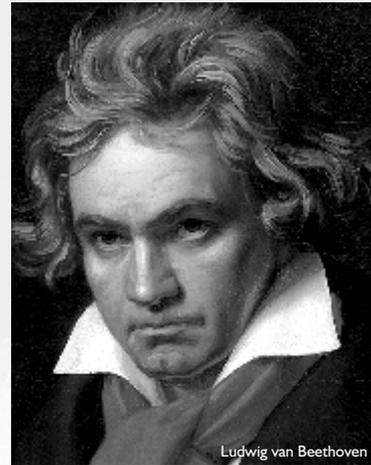

Efter den stora personliga krisen vid sekelskiftet 1800, då **Ludwig van Beethoven** fann sig stå inför en tilltagande och oåterkallelig dövhet, kom han tillbaka med en ny stilistisk idé och en ny energi. Han förklarade sig vara "bara något tillfreds" med de verk han tidigare komponerat och slog istället Wienpubliken med häpnad i verk som den magnifika Eroican, symfoni nr.3 och andra verk som med all önskvärd tydlighet visade att Beethoven hade slagit in på en helt ny linje. Den linjen skulle senare av romantiska ideologer som E.T.A. Hoffman lovprisas som sant romantisk musik, och i själva verket under större delen av 1800-talet framstå som det musikaliska ideal mot vilket alla borde sträva. Beethovens plötsliga inspiration blev ingen dagslända utan under de kommande åren producerade han en rad av sina mest kända verk.

Pianotriön op. 70/2 är det andra verket i ett par vars första halva är "Spöktriön" i D-dur. Dessa båda komponerades år 1808 och framfördes hemma hos grevinnan Erdödy, som för tillfället inhyste Beethoven. Verken dedikerades också till henne. Ess-durtrion innehåller inget av den spänning som utmärker det föregående verkets långsamma sats; tvärtom är stämningen så gott som genomgående upplyft och godmodig.

Som medlem i tonsättarkollektivet Lex Six blev **Darius Milhaud** delaktig i det franska avantgardet under 1920-talet. Efter några år av bildstormande uppror och sarkasm, som Milhaud själv bidrog rätt så sparsamt till, började det emellertid i hans musik utkristalliseras en variant av neoklassicism, som han skulle arbeta vidare på under resten av sitt liv. I stället för atonalitet och dodekafoni, som inte riktigt fick fotfäste i Frankrike förrän efter andra världskriget, utvecklade Milhaud en infallsvinkel baserad på ett slags polymodalitet. En kort period i Brasilien och influenser från jazzmusik var också avgörande för Milhauds fortsatta komponerande.

Under 1930-talet var Milhaud framför allt flitigt sysselsatt med att komponera film- och teatermusik, men också många andra verk i olika genrer kom till då. År 1936 skrev han den kortfattade *sviten op. 157b för klarinett, violin och piano*, i vilken Milhauds kalejdoskopiska sätt att nalkas musiken framträder särdeles tydligt. Första satsens svängiga pianosats för tankarna till den latinamerikanska musik han troligtvis hörde under sin period som diplomatiskt sändebud i Brasilien två decennier tidigare. Andra satsens imitationer och dialoger blickar tillbaka mot tidigare generationers musik, medan Jeu, som är skriven enbart för melodi-instrumenten mera för tankarna till

Ludwig van Beethoven

Ludwig van Beethoven koki vuoden 1800 tienoilla vakavan henkilökohtaisen kriisin ymmärrettyään, että oli menettämässä kuulonsa lopullisesti. Kun hän lopulta pääsi takaisin jaloilleen, oli hänellä kosolti uutta energiaa ja uusia ideoita. Säveltämisen tyyli oli muuttunut, ja Beethoven totesikin olevansa vain kohtalaisen tyytyväinen aikaisempaan tuotantoonsa. Nyt hän sen sijaan allistyi wieniläisyleisöä muun muassa kolmannella sinfoniallaan, Eroicalla, joka selvästi osoitti, että hänen säveltämisensä suunta oli muuttunut. Tätä Beethovenin uutta suuntausta romantiikan ideologit, kuten E.T.A. Hoffmann, ylistivät todellisena romantiikan musiikkina, ja siitä muodostui ihanne, johon muiden säveltäjien tuotoksia verrattiin läpi 1800-luvun. Beethovenin voimakkaan inspiraation kausi ei jäänyt ohimeneväksi, vaan seuraavien vuosien aikana hän sävelsi suuren osan tunnetuimmista teoksistaan.

Pianotrio opus 70/2 on toinen osa teosparista, jonka ensimmäinen osa on "Aavetrio" tunnettu D-duuritrio. Beethoven sävelsi molemmat osat vuonna 1808, ja ne kantaesitettiin kreivitär Erdödyn kotona. Teokset on omistettu kreivittärelle, joka myös tuki Beethovenia taloudellisesti. D-duuritriön hitaan osan jännittyneestä tunnelmasta ei enää Es-duuritriossa näy jälkeäkään, vaan se on tunnelmaltaan pikemminkin valoisa ja hyväntuulinen.

Darius Milhaudin jäsenyys Les Six -säveltäjäryhmässä toi hänet keskelle 1920-luvun ranskalaista avantgardea. Muutamien vuosien musiikillisen kapinan ja räyhäämisen jälkeen, johon Milhaud tosin osallistui varsin säästeliäästi, hänen musiikkinsa alkoi kuitenkin kiteytyä enemmänkin muunnelmaksi uusklassismista, ja tämän tyylin parissa hän työskenteli koko loppuelämänsä. Atonaalisuus ja dodekafonia eivät tuohon aikaan ottaneet juurtuakseen Ranskan

den spelmansaktiga munterheten i Stravinskys Historien om en soldat. Finalen utmynnar slutligen i en lättsamt gungande jazzpromenad.

Lotta Wennäkoski

Lotta Wennäkoski: Päärme (Fällen)

I musiken talar man ofta om hantverk i en bildlig betydelse. Att vara förmögen till detta hantverk tillhör särskilt den yrkeskunskap man av tradition förväntar sig av en tonsättare. Själv har jag redan en tid varit intresserad av de konkreta bilder ett handarbete väcker, då vi iakttar det utgående från en musikalisk plattform – hur tyget känns och hur man syr det. Den pianotrio som nu uruppförs gestaltas särskilt i ytter-satserna som pulsativ och tanken på ett jämt men nyckfullt färggrant träcklande, fick mig den här gången att fastna för den speciella och roliga titeln Fällen. Fällandet är i den här trion glatt framåtskridande, fastän resultatet åtminstone inte är avsett att vara särskilt prydligt eller perfekt. Även bullerklanger utgör ju en väsentlig del av den handgjorda vävnaden.

Jag har inte tidigare komponerat en pianotrio. Det är alltid en rolig utgångspunkt, särskilt i en situation där uppsättningens instrument är både välbekanta och mångsidiga. Såsom ofta är fallet har källan till inspiration under komponerandet varit också det faktum att tre högklassiga musiker kommer att framföra verket. Det långsamma mellanpartiets melodiska element har tillkommit med tanke på hur mustigt dylika sensibla och intensiva linjer kan låta i händerna på sådana virtuoser.

Fällen har beställts av Kimitoöns Musikfestspel och är sydd under vintern 2014–2015.

Lotta Wennäkoski

musiikkielämässä, vaan niiden aika koitti vasta toisen maailmasodan jälkeisinä vuosina. Milhaud kehitti niiden sijaan monen muun aikalaisensa tapaan eräänlaista polymodaalisuutta, joka toi säveltäjälle taiteellista vapautta kuitenkin vaatimatta luopumaan melodiajohteisesta harmoniasta. Lyhyt kausi Brasiliassa sekä jazzvaikutteet saivat nekin merkittävän roolin Milhaudin sävellystyylissä.

1930-luvun aikana Milhaud työskenteli ahkerasti elokuva- ja teatterimusiikin parissa, mutta niiden rinnalla hän sävelsi myös muita, eri genreihin kuuluvia teoksia. Vuoden 1936 ytimekäs sarja op. 157b *klarinetille, viululle ja pianolle* esittelee osuvasti Milhaudin kaleidoskooppimaista tapaa lähestyä musiikkia. Ensimmäisen osan svengaava pianosäestys tuo mieleen latinalaismusiikin, jota Milhaud kuunteli ollessaan diplomaattina Brasiliassa pari vuosikymmentä aiemmin. Toisen osan imitaatiot ja vuoropuhelut tuntuvat puolestaan viittaavan aikaisempien sukupolvien musiikkiin, kun taas melodiasoitimmille sävelletty Jeu on sukua Stravinskian Sotilaan tarinan pelimannimaiselle hilpeydelle. Lopulta finaalista kehittyvä leppoisin rullaava jazz-kävelyretki.

Lotta Wennäkoski: Päärme

Musiikissa puhutaan usein käsityöstä kuvainnollisessa mielessä, ja käsityötaito kuuluu etenkin säveltäjän ammattiosaamisen perinteisiin hyveisiin. Itseäni ovat jo jonkin aikaa kuitenkin kiinnostaneet musiikillisina lähtökohtina myös käsityön herättämät konkreettiset mielikuvat – kankaiden tuntu ja ompeleminen. Nyt kantaesityksensä saavan pianotrion eteneminen hahmottuu etenkin äärijaksoissa pulsatiivisena, ja ajatus tasaisesta mutta oikuttelevan värikkäästä tikkaamisesta toi otsikkoa miettiessä tällä kertaa mieleen erityisen ja hauskan sanan Päärme. Päärmääminen on tässä triossa iloisen menevää, vaikka jäljen ei aina olekaan tarkoitus olla turhan siistiä tai säntillistä. Hälysoinnit kun kuuluvat nekin olennaisesti käsin-tehdyn kudoksen ominaisuuksiin.

En ole ennen säveltänyt pianotrioja. Se on aina hauska lähtökohta, erityisesti tilanteessa, jossa kokoonpanon soittimet kuitenkin ovat tuttuakin tutumpia monipuolisia instrumentteja. Niin kuin usein, inspiraation lähteenä oli säveltäessä myös se seikka, että tulkitsijoiksi oli tulossa kolme huippumusiikkoa. Pysähtyneen keskijakson hidas melodinen aines on paljolti velkaa juuri ajatukselle siitä, kuinka mehevästi moiset herkät ja intensiiviset linjat voivatkaan tällaisen esittäjistön käsissä soida.

Omständigheterna kring **Johannes Brahms** sena men intensiva intresse för klarinetten har gått till historien som en av de märkvärdigare nycker 1800-talets tonsättare bjudit på. Brahms hade redan tänkt lägga ner fjäderpennan för gott och år 1890 meddelat sin förläggare att inga fler verk var att vänta. Men så ville det sig att han följande år fick höra den virtuose Richard Mühlfeld spela i hovorkestern i Meiningen, och vips kom inspirationen tillbaka med besked. Han komponerade i rask takt några av sina största kammarmusikaliska mästerverk i form av *klarinettrion op. 114*, *klarinettkvintetten op. 115* och de två *klarinettsonaterna op. 120*. Isynnerhet kvintetten och trion har blivit centrala byggstenar i den senromantiska kammarmusikrepertoaren.

Klarinettrion uruppfördes av Mühlfeld, med tonsättaren vid pianot, i november 1891, knappt ett år efter Brahms berömda avskedsbrev till förläggaren. Brahms förevisar i verket hela sin tonsättarvirtuositet, både i hantverket och i känslan för instrumentens möjligheter, inklusive klarinetts breda register. Cellon slår i sitt högre register ofta följe med klarinetten i dialoger som avslöjar det mätteriella hanterandet av kontrapunkt som Brahms framför allt på äldre dagar hade anammat. I både inledningssatsen och finalen introduceras sidotemat som en kanon mellan klarinetten och cello, i vilken den senare inverterar temat. *Andantino grazioso*-satsen är formmässigt en bugning mot tidigare tidsåldrar genom sin karaktär av menuett med två trioavsnitt.

Päärme on Kemiönsaaren musiikkijuhlien tilaus ja ommeltu talven 2014–15 mittaan.

Lotta Wennäkoski

Johannes Brahmsin myöhään herännyt mutta kiihkeä mielenkiinto klarinetiä kohtaan on epäilemättä 1800-luvun musiikin omalatauisimpia ilmiöitä. Brahms oli jo päättänyt laskea sulkakynänsä lopullisesti, ja vuonna 1890 hän oli ilmoittanut kustantajalleen, ettei uusia teoksia enää olisi odotettavissa. Seuraavana vuonna hän sai kuitenkin kuulla klarineti-virtuoosi Richard Mühlfeldin soittavan Meiningenin hoviorkesterin kanssa, ja hetkessä inspiraatio palasi vahvana. Brahms sävelsi nopeaan tahtiin joukon suurimpia mestariteoksiaan kamarimusiikin saralla: *klarinettrion op. 114*, *klarinettkvinteton op. 115* ja kaksi klarinetisonaattia op. 120. Erityisesti triosta ja kvintetosta on tullut myöhäisromanttisen kamarimusiikkiohjelmiston kulmakiviä.

Klarinettrio kantaesitettiin marraskuussa 1891, vajaa vuosi Brahmsin kuuluisan, kustantajalleen osoittaman jäähyväiskirjeen jälkeen. Klarinetiä soitti juuri Mühlfeld, ja säveltäjä itse soitti piano-osuuden. Brahms tuo teoksessa esiin virtuoosisen sävellystaitonsa: teknisen osaamisensa lisäksi hän osoittaa tuntevansa soitinten mahdollisuudet ja rajat sekä hallitsevansa klarinetin laajan äänialan tuomat mahdollisuudet. Sello yhtyy ylärekisterissä usein vuoropuheluun klarinetin kanssa, mikä tuo esille sen mestarillisen kontrapunktiin käytön, jota Brahms oli alkanut viljellä erityisesti myöhäisemmässä tuotannossaan. Sekä avausosassa että finaalisissa Brahms esittelee sivuteeman klarinetin ja sellon välisinä kaanoneina, joissa sello toistaa sivuteeman käännökseenä. *Andante grazioso* -osa on rakenteeltaan menuetti, jossa on kaksi trio-osiota. Näin ollen se voidaan nähdä kunnianosoituksena varhaisemmille musiikin aikakausille, vanhoille hyville ajoille.

Lördag - Lauantai 11.7.2015

13.00 Labbnäs semesterhem - Labbnäsins lomakoti

13. Musikalisk skärgårdsmeny II - Musiikillinen saaristokattaus II

40 €

Grupper - Ryhmät **35 €**

Labbnäs kök bjuder på skärgårdsbordets läckerheter och därefter bjuder Musikfestspelens artister på smakprov ur festivalens program.

Labbnäsins keittiö tarjoilee saaristolaispöydän herkkuja, minkä jälkeen Musiikkijuhlien taiteilijat tarjoilevat maistiaisja juhlaaikon ohjelmasta.

13.00 Lunch från Skärgårdsbordet - Lounas Saaristolaispöydästä

14.00 Konsert - Konsertti

Satser av följande verk - Osia seuraavista teoksista:

W. A. Mozart: Flöjtkvartett - Huilukvartetto D, KV 285 (1777)
(1756–1791)

W. Fr. Bach: Duett för flöjt och oboe Ess - Duetto huilulle ja oboelle Es, Fk. 56 (1770)
(1710–1784)

Giuseppe Tartini: Violinsonat "Djävulsdrillen"- Viulusonaatti "Paholaistrilli" g
(1692–1770) (arr. - sov. Holger Frey)

Pavel Haas: Blåskvintett - Puhallinkvintetto op. 10 (1929)
(1899–1944)

Ingolf Turban, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Reserveringar - Varaukset: Labbnäs, 02- 424 637, labbnas@labbnas.fi

Labbnäs

Lördag - Lauantai 11.7.2015

20.30 Västanfjärds nya kyrka - Västanfjärdin uusi kirkko

Från kyrka till kyrka - Kirkosta kirkkoon

Sambiljett - Yhteislippu kons. 14 & 15

30 €

14. Drömmarnas värld - Unien maailma

20 €

Giuseppe Tartini:
(1692–1770)

Violinsonat "Djävulsdrillen" - Viulusonaatti "Paholaistrilli" g
(arr. - sov. Holger Frey)
Larghetto affettuoso
Allegro – Tempo giusto
Sogni del autore. Andante – Allegro assai

Ingolf Turban, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Alexandr Glazunov:
(1865–1936)

Rêverie orientale för klarinett och stråkkvartett
Rêverie orientale klarinetille ja jousikvartetille op. 14/2 (1886)

Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Pavel Haas:
(1899–1944)

Blåskvintett - Puhallinkvintetto op. 10 (1929)
Preludio. Andante, ma vivace
Preghiera. Misterioso e triste
Ballo eccentrico. Ritmo marcato
Epilogo. Maestoso – Quasi pastorale

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 45 min.

Kaffepaus i församlingshemmet - Kahvitauko seurakuntakodissa

Fackeltåg till Västanfjärds gamla kyrka - Soihtukulkue Västanfjärdin vanhaan kirkkoon

Lördag - Lauantai 11.7.2015

~22.00 Västanfjärds gamla kyrka - Västanfjärdin vanha kirkko

15. Konsert i Ijusens sken - Kynttiläkonsertti

20 €

Jean Sibelius: Andante festivo (1922)
(1865–1957)

Katinka Korkeala, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu
Sampo Korkeala, cello - sello

Wilhelm Friedemann Bach: Duett för flöjt och oboe Ess - Duetto huilulle ja oboelle Es Fk. 56 (1770)
(1710–1784)

Un poco allegro
Largo
Vivace

Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe

Olivier Messiaen: Abîme des oiseaux, Quatuor pour la fin du Temps
(1908–1992)
Fåglarnas avgrund, ur Kvartett för tidens ände
Lintujen kuilu teoksesta Ajan lopun kvartetto (1940)

Ishay Lantner, klarinett - klarinetti

Kaija Saariaho: Nocturne (arr. altviolin - sov. alttoviululle) (1994)
(*1952)

Atte Kilpeläinen, altviolin - alttoviulu

Johann Sebastian Bach: Chaconne, ur Partita d - teoksesta Partita d, BWV 1004 (1720)
(1685–1750)

Ingolf Turban, violin - viulu

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 45 min.

Giuseppe Tartini åtnjöt under medlet av 1700-talet en renommé som en av de absolut främsta violinisterna i hela Europa. Delvis vilade ryktet på de krävande kompositioner som från och med 1730-talet började spridas i tryck och på vittnesmål om hans konsertframträdanden, men viktig var också den violinskola som han drev hemma i Padua och som lockade studenter från hela kontinenten.

Violinsonaten i g-moll med smeknamnet "Djävulsdrillen" beskrivs med tonsättarens egna ord i en reseskildring skriven av den franske astronomen Jérôme Lalande år 1766: Tartini skall en natt år 1713 ha drömt att djävulen besökt honom och att Tartini räckt fram sin violin, varpå den onde spelade på ett fullständigt förhåxande, hänförande sätt. Tartini försökte följande morgon i rasande takt skriva ner något av vad han hört i drömmen, men förgäves. Han skall ändå ha betraktat sonaten som något av det bästa han någonsin komponerat och den är ännu idag, genom sin krävande virtuosa utformning, ett attraktivt och lockande verk för violinister. Själva djävulsdrillen förekommer mot slutet av tredje satsen som en serie stigande drillar ovanför en understämna – i själva verket ett överraskande modest inslag i ett i övrigt glänsande intrikat verk.

Andra hälften av 1800-talet var en period av starkt ökande intresse för främmande kulturer och tendensen kunde skönjas i alla hörn av Europa. Den nyligen etablerade kontakten med det dittills helt isolerade Japan påverkade exempelvis starkt konstillivet i Västeuropa. En slags rysk motsvarighet var strävan att i konst och musik odla det särpräglade ryska i stället för att efterapa importprodukter västerifrån. Eftersom begreppet 'ryskt' omfattade ganska mycket, kom man också att börja utforska ingredienser från de mera fjärran hörnen av riket. Det här intresset för exotism skulle inom musiken exempelvis resultera i Rimskij-Korsakovs berömda orkestersvit *Scheherazade*, men också de två tidiga orkestersycken *opus 14* av dennes elev **Alexandr Glazunov**, komponerade omkring år 1886. *Réverie orientale*

Giuseppe Tartini pidettiin 1700-luvun puolivälissä yhtenä Euroopan loistavimmista viulisteista. Maine perustui osin hänen vaativiin sävellyksiinsä, joiden painokset levisivät 1730-luvulta alkaen, osin taas Tartinin soittoa kuulleiden ylistyslauseisiin. Myös Tartinin kotikaupungissaan Padovassa johtama viulukoulu houkutteli oppilaita eri puolilta Eurooppaa ja keräsi perustajalleen mainetta ja kunniaa.

Ranskalaisen astronomin Jérôme Lalanden vuonna 1766 kirjoittamassa Italian-matkakertomuksessa on säilynyt säveltäjä Tartinin oma kuvaus *Viulusonaatista g-mollissa*, joka on saanut lisänimen "Paholaistrilli". Tartini kertoo, että eräänä yönä vuonna 1713 hän sai unessa itse paholaisen vieraakseen ja ojensi tälle viulunsa. Paholainen alkoi soittaa viulua noidutulla ja lumoavalla tavalla, ja herättyään Tartini yritti nopeasti kirjoittaa nuottipaperille kuulemansa, mutta turhaan. Syntyneestä sonaatista tuli kuitenkin Tartinin itsensä mielestä hänen parhaita sävellyksiään, ja kaikessa haastavuudessaan se on viulistien keskuudessa edelleen hyvin puoleensavetävä ja suosittu teos. Itse paholaistrilli, joka esiintyy kolmannen osan lopussa sarjana nousevia trillejä sivumelodian säestäessä, on loisteliaaseen kokonaisuuteen nähden yllättävän vaatimaton.

1800-luvun jälkipuoliskolla kiinnostus vieraita kulttuureja kohtaan kasvoi kaikkialla Euroopassa. Esimerkiksi vastikään syntynyt yhteys Japaniin, joka siihen asti oli ollut täysin eristyksissä länsimaista, vaikutti eurooppalaiseen taide-elämään voimakkaasti. Eräänlainen vastine venäläisessä taiteessa ja musiikissa oli pyrkimys omaksua länsimaisten suuntausten sijaan vaikutteita oman valtakunnan rajojen sisäpuolelta. Koska venäläisyys käsitteenä oli silloinkin erittäin laaja, voitiin maan kaukaisimmista kolkista tulevia aineksia

inleds med ett solo som klart demonstrerar vad titeln syftar till. Verket växer till en grandios och högtidlig kulmination, för att sedan avslutas i ett upphöjt lugn.

Pavel Haas var en tjeckisk tonsättare, som studerat komposition under Leoš Janáčeks ledning och kommit att i hög grad influeras av denne gigant i det tjeckiska musiklivet i början av seklet. Han etablerade dock också egna stilistiska vägar, bland annat genom att i likhet med många andra yngre tonsättare under mellankrigsåren fascineras av jazzen och dess uttrycksformer. Han inspirerades också av folksång, judisk traditionell musik och tjeckiska medeltida hymner. Pavel Haas mördades år 1944 i gaskamrarna i Auschwitz.

Blåskvintetten op. 10 från år 1929 var ett av de verk som på allvar gjorde Haas namn känt runtom i Europa och presenterar en musikalisk värld som balanserar på lika stora delar humor och melankoli. Efter inledningen som i sin modalitet bär släktskap med den moraviska folkmusiken följer andra satsens bön, i vilken den judiske Haas alluderar till synagogornas bönesånger, en tematik som återkommer i finalen innan musiken går över till att citera en hymn för det böhmiska skyddshelgonet Wenceslas. Mera uttalat sprallig är scherzosatsen, som ändå, enligt tonsättaren i sina glissandi beskriver en person som i förtvivlan vacklar mellan skugga och ljus, glädje och sorg.

tutkia eksoottisena osana venäläisyyttä. Kiinnostus eksotiikkaa kohtaan vaikutti esimerkiksi Rimski-Korsakovin kuuluisan orkesterisarjan Šeherazaden syntyyn, ja myös tämän oppilaan **Aleksandr Glazunovin** kaksi orkesterikappaletta op. 14 ovat samaisen trendin tuotoksia. Vuoden 1886 tienoilla sävelletty *Réverie orientale* alkaa soololla, joka paljastaa välittömästi, mistä sävellyksen inspiraatio on lähtöisin. Teos kasvaa kohti mahtipontista ja juhlavaa huippukohtaa, josta se vetäytyy lopun ylevään rauhaan.

Tšekkiläinen säveltäjä **Pavel Haas** opiskeli Leoš Janáčekin johdolla ja vei suuren mestarin taideperinnettä eteenpäin 1900-luvun alun tšekkiläisessä musiikkielämässä tämän kenties etevimpänä oppilaana. Haas kehitti kuitenkin myös omaa tyyliään muun muassa hakemalla monen muun nuoren säveltäjän tavoin vaikutteita jazzista ja sen ilmaismuodoista. Lisäksi häntä inspiroivat kansanmusiikki, perinteinen juutalainen musiikki ja keskiaikaiset tšekkiläiset virret. Pavel Haas murhattiin Auschwitzin kaasukammioissa vuonna 1944.

Puhallinkvintetto op. 10 vuodelta 1929 on yksi niistä teoksista, jotka tekivät Haasista tunnetun ympäri Eurooppaa. Se tuo esille musiikillisen maailmankuvan, joka on yhtä lailla humoristinen ja melankolinen. Johdanto sisältää modaalisia sävyjä, jotka ovat sukua moravialaiselle kansanmusiikkiperinteelle. Toinen osa, Rukous, viittaa synagogien rukouslauluihin. Tämä aihe toistuu vielä finaalisia ennen kuin musiikki siirtyy siteeraamaan Tšekin suojelupyhimykselle Wenceslasille omistettua keskiaikaista virttä. Scherzo-osa on sävyltään hilpeämpi. Säveltäjän mukaan siinä kuitenkin kuuluu epätoivoisen sielun epärointi valon ja varjon, ilon ja surun välillä.

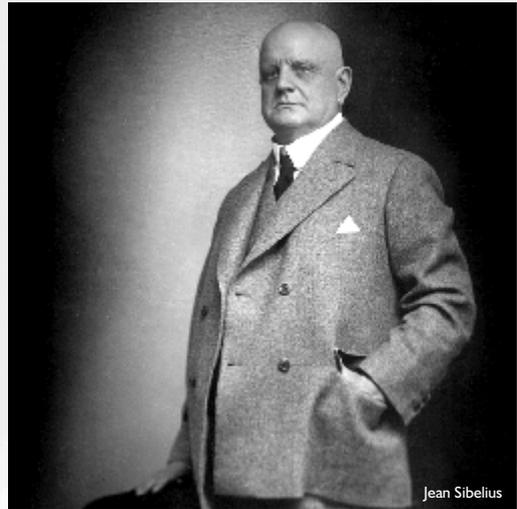
Det kortfattade *Andante festivo* avrundar **Jean Sibelius** produktion för stråkkvartett, ett format som han varit flitigt sysselsatt med under unga år, men bara undantagsvis senare i livet. Kvartetten i d-moll "Voces intimae" från år 1909 är i och för sig så central i Sibelius verkförteckning att termen 'undantag' ter sig något olämplig. Efter det här mästerverket dröjde det sedan fram till år 1922 innan Sibelius följande gång återkom till kvartettformatet.

Den konkreta anledningen till komponerandet av *Andante festivo* var en beställning från läkaren och direktören Walter Parviainen, som önskade en kantat för familjeföretaget, trävaruwerkstaden Joh. Parviainen Oy:s 25-års jubileum. Sibelius inledande skisser för beställningen utmynnade snart i den högtidliga, nästan koralaktiga kompositionen *Andante festivo*. Det är också möjligt att verket bär spår av ett två decennier äldre projekt, det aldrig färdigställda oratoriet *Marjatta*. Sibelius själv var efteråt inte nöjd med verket, och när han senare förberedde verket inför brorsdottern Riitta Sibelius bröllop år 1929 lät han det framföras av en dubbel kvartett, kanske för att göra klangen fylligare. Ytterligare ett decennium senare, inför en radierad konsert som var Finlands hälsning till världsutställningen i New York 1939, kom den kända versionen för stråkorkester och timpani till.

Wilhelm Friedemann Bach

Wilhelm Friedemann Bachs musikerkarriär började mycket lovande. Under fadern Johann Sebastians grundliga handledning utvecklades han tidigt till en strålande organist och tonsättare och lyckades snart efter studierna i Leipzig erhålla en första organistposition i Dresden. År 1746 flyttade han till Halle, där han blev biträdande organist och musikledare. Den här tjänsten kom att utgöra kärnan i Wilhelm Friedemanns yrkesbana, men tillvaron i Halle kom också att medföra begynnande problem. Hustruns landegendomar medförde att Bach i samband med

Jean Sibelius

Pienimuotoinen *Andante festivo* jäi viimeiseksi **Jean Sibelius** teoksista jousikvartetille, jolle hän opiskeluvuosinaan sävelsi ahkerasti. Myöhemmällä iällä jousikvartetille sävelletyt teokset jäivät muun tuotannon lomassa pikemminkin poikkeuksiksi. D-mollikvartetto "Voces intimae" vuodelta 1909 on tosin niin keskeinen Sibeliusen tuotannossa, että sen luonnehtiminen poikkeukseksi tuntuu jopa sopimatonta. Kyseisen mestariteoksen jälkeen kesti kuitenkin pitkälti yli kymmenen vuotta ennen kuin säveltäjä vuonna 1922 palasi kvartetin pariin.

Konkreettinen syy paluuseen oli lääkäri ja johtaja Walter Parviaisen tilausteos perheyhtymänsä, puutavatehdas Joh. Parviainen Oy:n 25-vuotisjuhltilaisuutta varten. Parviainen oli alun perin toivonut kantaattia, mutta Sibeliusen alkuluonnokset johtivat kuitenkin pian toisille urille, ja lopputuloksena syntyi juhlallinen, jopa koraalinomainen *Andante festivo* jousikvartetille. Teos on mahdollisesti saanut vaikutteita oratoriosta *Marjatta*, Sibeliusen parinkymmenen vuoden takaisesta, valmistumattomasta sävellyspana. Sibelius ei jälkeempään itse ollut tyytyväinen *Andante*ensa. Kun hän vuonna 1929 valmisteli sen esittämistä veljentyttärensä Riitan häissä, hän tuplasi miehityksen kahdeksaan soittajaan kenties rikastuttaakseen sointia. Kymmenen vuoden kuluttua teoksesta syntyi sen kuuluisin versio jousiorkesterille ja patarummuille. Se radiottiin ja lähetettiin Suomen tervehdyksenä New Yorkin maailmannäyttelyyn 1939.

Wilhelm Friedemann Bachin muusikon ura alkoi erittäin lupaavasti: Isä Johann Sebastianin perusteellisessa opetuksessa hänestä kehittyi loistava urkuri ja säveltäjä, ja pian Leipzigin oppivuosien jälkeen hän

Sjuårskriget kring år 1760 drabbades av svåra skattebördor. År 1764 sade han upp sig från tjänsten utan att ha säkerställt någon ny position. En sådan visade sig också omöjlig att finna och de sista decennierna av hans liv spenderades i Brunswick och Berlin under allt armare förhållanden.

Dessa omständigheter tvingade Bach att etappvis göra sig av med sitt notarkiv, både de av fadern ärvda noterna och hans egna kompositioner. En fullödig utvärdering av hans tonsättarbarana har därför visat sig svår att åstadkomma. Många anekdoter och rent förtal från de sena levnadsåren har färgat bilden av hans liv och verk. De återfunna verken avslöjar emellertid en synnerligen kompetent tonsättare som rörde sig smidigt mellan den äldre kontrapunktiska stilen och det sena 1700-talets begynnande klassicism.

När **Messiaen** under andra världskriget blev inkallad till krigstjänst råkade han i fiendehänder och internerades i ett tyskt krigsfängeläger. Under den här fångenskapen, 1940–1941, kom *Kvartett för tidens ände* till, under inspiration av ett avsnitt i Johannes uppenbarelse där Guds ängel stiger ner och med en fot på landet och en på havet, med en regnbåge kring huvudet, ett ansikte som solen och fötter som eldstoder, förkunnar tidens ände, då de sju trumpeterna skall ljuda.

Men trots omständigheterna blev kvartetten inte ett dystopiskt och undergångsbetonat verk, utan snarare en vision av evig fred och ljus i den uppenbarade Gudens klarhet. Messiaen skrev detta sitt dittills mest ambitiösa verk för en skara musiker han hittat bland sina medfångar, därav den märkliga instrumenteringen. Tillsammans med dem framförde han verket den 15.1.1941 för en publik bestående av 5000 krigsfångar.

I förordet beskriver Messiaen alla verkets satser och beskriver tredje satsen så här: "Avgrunden är själva tiden med all dess sorg och uppgivenhet. Fåglarna är tidens motsats: de är vår längtan till ljus, till stjärnor och regnbågar och glädjesånger!"

sai ensimmäisen urkurin pestinsä Dresdenistä. Vuonna 1746 hän muutti Halleen, missä hän toimi avustavana urkurina ja kapellimestarina. Tästä työstä tuli Wilhelm Friedemannin uran keskeisin vaihe, mutta samaan aikaan elämä Hallessa alkoi kuitenkin käydä vaikeaksi: vaimo Dorothea Elisabeth Georgin maanomistukset toivat Bachin perheelle erityisesti seitsenvuotisen sodan aikana ankan verotaakan maksettavaksi. Vuonna 1764 Bach sanoutui irti työstään Hallessa ilman varmuutta uudesta työstä. Sellaista ei enää löytynytäkään, ja loppuelämänsä hän vietti Brunswickissa ja Berliinissä aina köyhemmissä oloissa.

Bach joutui rahapulassa hylly hyllyltä myymään nuotistonsa, johon kuului sekä Bachin isältään perimiä että hänen omia sävellyksiään. Tämän vuoksi Wilhelm Friedemann Bachin säveltäjänurasta on hankalaa muodostaa kokonaiskuvaa. Monet tarinat ja osittain silkat juurut ovat värittäneet sitä henkilökuvaa, joka hänestä on historiaan jäänyt. Säilyneiden teosten takaa paljastuu kuitenkin erittäin lahjakas säveltäjä, joka liikkuu sujuvasti vanhan kontrapunktisen tyylin ja 1700-luvun lopun hiljalleen heräävän klassismin välillä.

Kun **Messiaen** toisen maailmansodan aikana kutsuttiin sotapalvelukseen, joutui hän varsin pian vihollisten käsiin ja saksalaiselle vankileirille. Vankeutensa aikana, vuosina 1940–1941, Messiaen sävelsi *Ajan lopun kvartettonsa*. Inspiraation lähteenä toimi Johanneksen ilmestyksen luku, jossa Jumalan enkeli astuu alas taivaasta ja sateenkaari päänsä yllä asettaa vasemman jalkansa maan ja oikean meren päälle. Enkelin kasvot ovat kuin aurinko ja jalat kuin tulipatsaat, ja hän julistaa aikojen loppuvan hetkenä, jona seitsemän torvea soi.

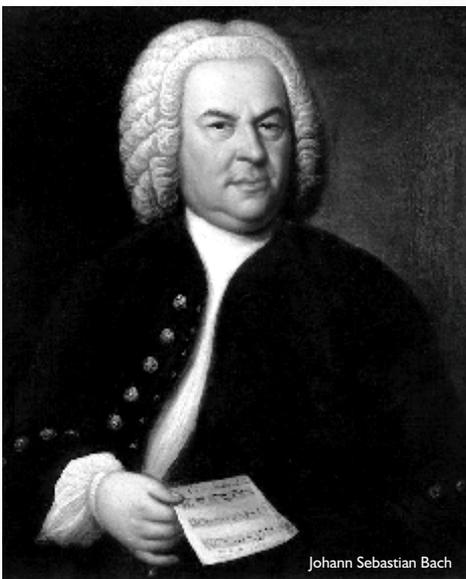
Olosuhteista huolimatta teoksesta ei tullut kuvaus maailmanlopun kauheudesta ja tuhosta vaan pikemminkin näky ikuisesta rauhasta sekä ilmestyneen Jumalan kirkkaudesta. Messiaen sävelsi tämän siihen asti laajimman teoksensa kanssavankeina olleille muusikoille, mikä selittää omintakeisen soitinkokoonpanon. Heidän kanssaan Messiaen kantaesitti kvartetton 5000 sotavangin yleisölle 15. tammikuuta 1941.

Messiaen on teoksensa esipuheessa kuvaillut kvartetton jokaista osaa ja kirjoittaa kolmannesta osasta näin: "Perikato on aika kaikkine suruineen ja lohduttomuuksineen. Linnut ovat ajan vastakohta; ne edustavat kaipuutamme valoon, tähtiin, sateenkaariin ja ilolauluihin!"

Kaija Saariaho etablerade sig som tonsättare under senare hälften av 1970-talet, när hon efter studier vid Konstindustriella högskolan flyttade över till Sibelius-Akademien och kompositionsstudier med bl.a. Paavo Heininen. Hon var under de här tidiga åren aktiv inom de modernistiska kretsarna i den nygrundade föreningen Korvat auki! Ett avgörande vägval i hennes karriär inträdde när hon år 1982 flyttade till Paris för fortsatta studier vid musikinstitutet IRCAM, där också elektroniska inslag blev centrala i hennes skapande verksamhet. Klangfärger och texturer har också i övrigt spelat en minst lika central roll i hennes tonsättande som form och harmoni.

År 1994, medan Saariaho arbetade med violinkonserten Graal Théâtre, nåddes hon av budet att den polske tonsättaren Witold Lutosławski hade avlidit. Hon komponerade då under några dagar *Nocturne* till minnet av denna en av de främsta efterkrigstida tonsättarna och använde sig av material som var under arbete för violinkonserten, och som hon därmed fick anledning att pröva ut i praktiken.

Partitan i d-moll BWV 1004 ingår i den serie om tre sonater och tre partitor för soloviolin som **Johann Sebastian Bach** komponerade ungefär vid samma tid som cellosviterna, omkring år 1720. Det rör sig om synnerligen ambitiösa verk; Bach har med största sannolikhet inspirerats av de soloviolinkompositioner som hans äldre samtida kolleger, exempelvis Biber presenterat, och på Bachs typiska manér strävat efter att föra formen några steg vidare. D-mollpartitan har senare arrangerats både för luta och gitarr och är känd i synnerhet för den monumentala avslutande *Chacconnen*.

Kaija Saariahon säveltäjän ura alkoi 1970-luvun jälkipuoliskolla, kun hän Taideteollisen korkeakoulun opintojensa jälkeen siirtyi Sibelius-Akatemiaan opiskelemaan sävellystä muun muassa Paavo Heinisen johdolla. Näinä varhaisina vuosina hän oli mukana vastaperustetun, ankaran modernistisen Korvat auki! -yhdistyksen toiminnassa. Ratkaiseva käänne Saariahon elämässä oli vuosi 1982, jona hän muutti Pariisiin opiskellakseen ja työskennelläkseen IRCAM-musiikkilaitoksessa. Siellä elektronisesta musiikista tuli tärkeä osa hänen säveltämistään. Saariahon taiteessa sointivärit ja tekstuurit ovatkin usein olleet vähintään yhtä tärkeässä roolissa kuin muoto ja harmonia.

Vuonna 1994, Saariahon säveltäessä viulukonserttoa Graal Théâtre, hän sai kuulla suru- uutisen puolalaisen säveltäjän Witold Lutosławskin kuolemasta. Saariaho sävelsi viulukonserton teemojen pohjalta muutamassa päivässä *Nocturnen*, herkän ja tunteikkaan kunnianosoituksen puolalaiselle mestarille. Saariaho sai samalla tilaisuuden soveltaa ja kokeilla osaa konserton ideoista pienimuotoisessa teoksessa.

Partita d-molli BWV 1004 kuuluu kolmen sonaatin ja kolmen partitan kokonaisuuteen, jonka **Johann Sebastian Bach** sävelsi sooloviululle samoihin aikoihin sellosarjojensa kanssa eli vuoden 1720 tienoilla. Teokset ovat varsin vaativia ja kunnianhimoisia. Bach oli todennäköisesti saanut vaikutteita vanhempien kollegoidensa sävellyksistä, esimerkiksi Biberin sooloviulutuoannosta. Tyylilleen uskollisena hän kuitenkin pyrki viemään muotoa isoin askelein eteenpäin. D-molli-partita on myöhemmin sovitettu sekä luutulle että kitaralle. Teos tunnetaan erityisesti viimeisestä osastaan, monumentaalisesta *Chacconnesta*.

En septemberkväll år 1888 uruppfördes en kortfattad svit för stråkorkester i Tivoli i Köpenhamn. För musiken stod den unge **Carl Nielsen**, en så gott som fullständigt okänd 23-åring som dock redan hade ett betydande antal verk i sin portfölj, förutom studier vid konservatoriet sedan 1884 och stor erfarenhet av kammarmusicerande i olika former. Med den här sviten, *opus 1*, blev Nielsen emellertid i ett slag välbekant i stadens kulturkretsar. Publiken älskade musiken och mittsatsen fick tas i repris. I och med den här framgången befestades också riktningen i Niensens karriär. Följande år blev han anställd som violinist i Kungliga kapellet i Köpenhamn och fick snart därefter också möjlighet att resa runt i Europa för att samla musikaliska intryck från de stora metropolerna. Under den resan, som varade från hösten 1890 till följande sommar började Nielsen skissera fram sin första symfoni och tog därmed de första stegen till att bli en av de stora symfonikerna. Redan i den betydligt småskaligare sviten hörs dock den musikaliska röst som Nielsen gjorde till sin, influerad som han var av klassicismens klarhet och rätlinjighet i minst lika hög grad som av den mera närliggande romantiska traditionen.

Åren kring 1970 rymde för **Aulis Sallinen** ett avgörande professionellt vägval. Han hade redan under ett drygt decennium profilerat sig som en av de ledande unga tonsättarna i det postsibelienska Finland, men han innehade under hela 60-talet också en tjänst som intendent för Radions symfoniorkester. Dessutom undervisade han vid Sibelius-Akademien. Men år 1970 fick Sallinen det första av en rad stipendier och utnämningar som drygt tio år senare utmynnade i en utnämning till konstnärsprofessor på livstid. Han kunde därmed lämna intendentskapet, och några år senare också undervisningsjobbet, för att koncentrera sig på tonsättandet.

Aulis Sallinen

Carl Nielsen

Eräänä syyskuisena iltana vuonna 1888 kantaesitettiin Kööpenhaminan Tivolissa pienimuotoinen sarja jousi-orkesterille. Musiikin oli säveltänyt **Carl Nielsen**, jokseenkin tuntematon 23-vuotias nuorimies, jolla oli kuitenkin jo huomattava määrä sävellyksiä salkussaan, opintopaikka konservatoriossa vuodesta 1884 sekä runsaasti kokemusta kamarimusisoinnista eri kokoonpanoissa. Tämän nimenomaisen opuksen nro 1 myötä Nielsenistä tuli yhtäkkiä kaikkien kaupungin kulttuuri-ihmisten tuntema säveltäjä. Yleisö rakasti teosta, ja keskiosa soitettiin konsertissa kahdesti. Kappaleen menestyksen myötä Nielsenin ura lähti nousuun: seuraavana vuonna hän sai viulunsoittajan paikan Tanskan kuninkaallisessa orkesterissa ja pian sen jälkeen stipendin, jonka avulla hän kykeni tekemään laajan Euroopan-matkan ja hankkimaan musiikillisia vaikutteita suurkaungeista. Matka kesti syksystä 1890 seuraavaan kesään, ja sen aikana Nielsen alkoi jo luonnostella ensimmäistä sinfoniaansa ja otti sen myötä ensiaskeleensa kohti suuren sinfonikon asemaa. Kuitenkin jo huomattavasti pienimuotoisemmassa *sarjassa op. 1* kuuluu Nielsenin oma musiikillinen ääni. Hän ammensi vaikutteita yhtä lailla klassismin suoraviivaisuudesta kuin ajallisesti läheisemmästä romantiikan perinteestä.

1970-luvun alku oli **Aulis Sallille** ratkaiseva lopullisen ammatinvalinnan suhteen. Sallinen oli jo runsaan vuosikymmenen ajan ollut johtavia nuoria suomalais-säveltäjiä, mutta päivätyökseen hän toimi koko 1960-luvun Radion sinfoniaorkesterin intendenttinä ja opetti lisäksi sävellystä Sibelius-Akatemiassa. Vuodesta 1970 Sallinen alkoi saada julkista rahoitusta työnsä, ensin monivuotisia apurahoja, jotka kymmenen vuotta myöhemmin huipentuiivat hänelle myönnettyyn elinikäiseen taiteilijaprofessuuriin. Näin hän saattoi vähitellen jättää työnsä intendenttinä ja opettajana keskittyäkseen säveltämiseen.

Söndag - Sunnuntai 12.7.2015
16.00 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

30 € / 25 €

16. Grande Finale
Från Norden till Italiens sol - Pohjolasta Italian aurinkoon

Mellersta Österbottens Kammarorkester
Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri
Tuomas Hannikainen, dirigent - kapellimestari
Ingolf Turban, violin - viulu

Carl Nielsen: Liten svit för stråkar a-moll - Pieni sarja jousille a-molli op. 1 (1888/1889)
(1865–1931) Præludium: Andante con moto
Intermezzo: Allegro moderato
Finale: Andante con moto – Allegro con brio – Più mosso

Aulis Sallinen: Stråkkvartett nr 3 - Jousikvartetto nro 3 op. 19,
(*1935) "Aspekter av Peltoniemi Hintriks Begravningsmarsch"
"Aspekteraja Peltoniemen Hintrikin surumarssista" (1969)

Jean Sibelius: ur Fyra Humoresker - teoksesta Neljä Humoreskia op. 89 (1917)
(1865–1957) Humoresk nr 4 g-moll - Humoreski nro 4 g-molli
Humoresk nr 3 g-moll - Humoreski nro 3 g-molli

Niccolò Paganini: Le Streghe op. 8 (1813)
(1782–1840) (arr. - sov. Holger Frey)

Paus med kaffeservering - Väliaika, kahvitarjoilu

Pjotr Iljitj Tjajkovskij Stråkksextett d-moll "Souvenir de Florence"
Pjotr Iljitš Tšaikovski: Jousiseksetto d-molli "Muistoja Firenzestä" op. 70 (1890)
(1840–1893) Allegro con spirito
Adagio cantabile e con moto
Allegretto moderato
Allegro con brio e vivace

I violin - viulu:
Reijo Tunkkari
Elar Kuiv
Matti Vanhamäki
Kati Niemelä
Andrei Sytchak

II violin - viulu:
Teija Pääkkönen
Annica Brännkärr
Maria Pulakka
Anni Ylikallio
Leenakaisa Wirkkala

Altviolin - Alttoviulu:
Timo Kangas
Ari Hanhikoski
Inkeri Halmio-Hanhikoski
Anna-Leena Kangas

Cello - Sello:
Lauri Pulakka
Niiles Outakoski
Janne Virkkala

Kontrabas - Kontrabasso:
Oskari Hannula
Julius Pyrhönen

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 2 h

Sibelius
2015

Tredje stråkkvartetten, *Aspekter av Peltoniemi Hintriks Begravningsmarsch* kom till alldeles inför denna nyordning. Den komponerades år 1969 på beställning av Rikskonserter i Sverige och uruppfördes i Stockholm året därpå, med tonsättaren själv som andraviolinist. Avsikten med beställningen var att med ett nytt verk förevisa variationstekniken som kompositionsform och år 1975 företogs sedan en turné i svenska skolor, också nu med Sallinen själv i ensemblen. Grundtemat i kvartetten, en begravningsmarsch från Kaustby, blev nationellt bekant genom tolkningar av Konsta Jylhä och Tapio Rautavaara och har fortsatt att figurera inom populärmusiken. I Sallinsens tolkning växer temat under fem variationer och två kortare intermezzi från ett dämpat unisono genom spretiga pizzicato-stämmor och klusterackord till ett kort fuga-avsnitt, splittrade reminiscenser och ett tragiskt haltande slut. Stråkkvartetten nr 3 är ett av Sallinsens mest framförda verk.

Under den omtumlande tillvaro som året 1917 innebar för Ryssland och därmed också för Finland, hade **Jean Sibelius** också egna bekymmer på många plan. Ett av dem var femte symfonin, som redan hade uruppförts, men som fortsättningsvis förföljde honom och pockade på omarbetning. I det här läget innebar komponerandet av en serie om sex humoresker för violin och stråkorkester ett välkommet andrum och Sibelius kände sig mycket nöjd med resultatet, som dessutom inbringade en nätt penningssumma från förläggaren. Avsikten hade uppenbarligen varit att alla sex humoresker skulle bilda en svit, men genom ett missförstånd publicerades de två första under det separata opusnumret 87. Humoreskerna uruppfördes i Helsingfors år 1919 tillsammans med den slutgiltiga versionen av femte symfonin.

Den fenomenale violinvirtuosen **Niccolò Paganini** hade under 1800-talets första årtionde varit knuten till orkestern i Lucca, som vid den tiden på grund av Napoleonkrigen stod under fransk kontroll. År 1810 bestämde han sig emellertid för att etablera sig som självständig artist, sade upp sig och gav sig ut på en omfattande turné runt Italien. Det skulle dock ännu dröja många år innan han begav sig utanför Italiens gränser. Under den här turnéns gång fick han, medan han befann sig i Milano, höra ett framförande av Süssmayrs balett *Il noce di Benevento* och fäste sig särskilt vid ett oboetema som hördes när häxorna (*streghe*) samlades kring ett magiskt träd. Det här temat använde han sedan som bas för en serie om tre variationer för violin och orkester, som följdriktigt fick namnet *Le Streghe*.

Kolmas jousikkvartetto, *Aspekteja Peltoniemen Hintrikin surumarssista*, syntyi tämän ammatinvalintaprosessin alun aikoihin. Kvartetto sävellettiin vuonna 1969 Ruotsin Rikskonserter-järjestön tilauksesta, ja se kantaesitettiin seuraavana vuonna säveltäjän itse soittaessa kakkosviulua. Tilauksen tarkoituksena oli esitellä muunnelmatekniikkaa sävellysmuotona uuden teoksen kautta. Vuonna 1975 järjestettiin Ruotsissa laaja koulukiertue, jolla säveltäjä toistamiseen esiintyi yhtenä ensemblen jäsenenä. Kvartetton teema, kaustislainen surumarssi, tuli Suomessa tunnetuksi Konsta Jylhän ja Tapio Rautavaaran tulkintoina ja siitä on tullut suomalaisen kansanmusiikin keskeinen sävelmä. Sallinsens tulkinta teemasta käsittää viisi muunnelmaa ja kaksi intermezzoa. Teos kasvaa vaimeasta unisonosta pirstaloituihin pizzicato-kohtiin ja klusterisointuihin, kunnes se lyhyen fuugajakson kautta päättyy traagiseen lopetukseen. Sävellyks on yksi Sallinsens eniten esitetyistä teoksista.

Vuoden 1917 mullistukset toivat Venäjälle ja näin ollen myös Suomeen suuria muutoksia. Samaan aikaan myös **Jean Sibeliuksella** oli monia henkilökohtaisia huolia. Yksi näistä oli viides sinfonia – teos oli jo kantaesitetty, mutta Sibelius koki sen kaipaavan radikaaleja parannuksia. Kuuden humoreskin sarjan säveltäminen viululle ja orkesterille toi kaivatun hengähdystauon huoltien keskelle. Sibelius oli erittäin tyytyväinen lopputulokseen, ja kaiken lisäksi teos toi nuottikustantajalta mukavasti rahaa. Tarkoitus oli mitä ilmeisimmin ollut julkaista kaikki kuusi humoreskia yhtenä sarjana, mutta väärinkäsityksen vuoksi kaksi ensimmäistä julkaistiin erillisenä opuksena numerolla 87. Humoreskit kantaesitettiin Helsingissä vuonna 1919, samassa konsertissa viidennen sinfonian lopullisen version kanssa.

Pjotr Iljitj Tjajkovskij hade för vana att allt som oftast ge sig ut på resa, för arbetsro, omväxling, vila eller flykt undan en ofta ångestladdad vardag hemma i Ryssland. En sådan resa hade fört honom till Florens år 1878, efter det katastrofala giftermålet med Antonina Ivanovna, en fullkomligt platonisk och påtvingad allians för den homosexuelle tonsättaren. Florens innebar den gången några månader av respit och återhämtning och han betraktade senare perioden som den kanske lyckligaste i hans liv.

Pjotr Iljitj Tjajkovskij

År 1890 var han åter i Florens, efter den lyckade premiären för baletten *Törnrosa* i S:t Petersburg. Den här gången gav staden honom ingen ro eller glädje. Efter en tids håglös sysslolöshet började han komponera operan *Spader Dam*. Väl hemma i Ryssland igen tog han upp en gammal beställning för ett kammarverk och bestämde sig nu för att försöka skriva 'riktig' kammarmusik, i stället för, som varit tendensen tidigare, orkestermusik nedkrypt till ett fåtal instrument. Processen var arbetsam men stimulerande och han var, åtminstone inledningsvis, mycket nöjd med sin prestation. Den resulterande sextetten fick namnet *Souvenir de Florence*, kanske mera som en hänvisning till den tidigare vistelsen än den senaste.

Häikäisevä viuluvirtuoosi **Niccolò Paganini** oli 1800-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä orkesterimusikko Luccassa. Kaupunki oli tuolloin, Napoleonin sotien alla, ranskalaisten miehittämä. Vuonna 1810 Paganini päätti ryhtyä itsenäiseksi taitelijaksi, sanoutui irti toimestaan ja lähti pitkälle konserttikiertueelle ympäri Italiaa. Kesti kuitenkin vielä vuosia ennen kuin hän konsertoi maan rajojen ulkopuolella. Italiankiertueensa aikana hän kuuli Milanossa Süssmayrin baletin *Il noce di Benevento*. Siinä häntä kiehtoivat erityisesti oboeteema kohdassa, jossa noidat (*streghe*) kokoontuivat taikapuun ympärille. Tätä teemaa hän käytti pohjana säveltäessään kolmen muunnelman sarjan viululle ja orkesterille. Sen nimeksi tuli luonnollisesti *Le Streghe*.

Pjotr Iljitš Tšaikovskilla oli silloin tällöin tapana lähteä matkoille saadakseen työrauhaa, vaihtelua ja lepoa tai vain paetakseen kotimaan ahdistavaa arkea. Tällainen matka oli tuonut hänet Firenzeen vuonna 1878, pian Antonina Ivanovnan kanssa solmitun, katastrofiksi osoittautuneen avioliiton jälkeen. Liitto oli homoseksuaalille säveltäjälle platoninen ja pakonomainen, ja Firenzen aika soi hänelle muutamaksi kuukaudeksi lepoa ja rauhaa. Tšaikovski muisteli myöhemmin tätä matkaa yhtenä elämänsä onnellisimmista ajoista.

Vuonna 1890 Tšaikovski palasi Firenzeen Prinsessa Ruusunen -baletin onnistuneen ensi-illan jälkeen. Tällä kertaa kaupunki ei kuitenkaan suonut iloa eikä rauhaa. Muutaman viikon masentuneen toimettomuuden jälkeen hän alkoi säveltää oopperaa Patarouva. Palattuaan kotimaahansa Tšaikovski ryhtyi tämän rinnalla säveltämään kamariteosta vanhan tilauksen pohjalta. Hän päätti nyt yrittää kirjoittaa 'oikeaa' kamarimusiikkia eikä muutaman soittimen kokoonpanolle ahdettua orkesterimusiikkia, kuten aikaisemmin oli usein käynyt. Prosessi oli työläs mutta antoisa, ja Tšaikovski oli ainakin aluksi hyvin tyytyväinen lopputulokseen. Syntynyt sekstetto sai nimen *Muistoja Firenzestä*, kenties enemmänkin viittauksena ensimmäiseen vierailuun kuin jälkimmäiseen.

Artisterna - Taiteilijat

Katinka Korkeala, violini

Katinka Korkeala studerade violinspel vid Sibelius-Akademien för Ari Angervo, Tuomas Haapanen och Igor Bezrodnij. Utomlands har hon haft tillfälle att studera för många betydande konstnärer som Ana Chumachenko, Yehudi Menuhin och Ann-Sophie Mutter. År 1999 blev hon magister i musik vid Sibelius-Akademien och höll en framgångsrik debutkonsert i Helsingfors. Korkeala har konserterat mycket både som solist och kammarmusiker både i Finland och utomlands. Tillsammans med sin tvillingsyster Sonja Korkeala vann hon första pris i Concertino Praga-tävlingen 1984. Hon har verkat som förstaviolinist vid Tapiola Sinfonietta 1992–1994 och som konsertmästare vid Kouvola stadsorkester år 1995. Under åren 1999–2003 har hon verkat som lektor i violinspel vid Tammerfors konservatorium. Därefter blev Korkeala fri konstnär och har, förutom konserterandet, undervisat vid bl.a. Helsingfors Yrkeshögskola. År 1999 grundade Katinka Korkeala, tillsammans med pianisten Martti Rautio, Kimito Musikdagar (fr.o.m. 2009 Kimitoöns Musikfestspel), vars konstnärliga ledare de varit i nio år. Från hösten 2007 har Katinka Korkeala fortsatt som konstnärlig ledare tillsammans med sin tvillingsyster Sonja Korkeala.

Katinka Korkeala, viulu

Katinka Korkeala opiskeli viulunsoittoa Sibelius-Akatemiassa Ari Angervon, Tuomas Haapasen ja Igor Bezrodnin johdolla. Ulkomailla hänellä on ollut tilaisuus opiskella monien merkittävien taiteilijoiden, kuten Ana Chumachenkon, Yehudi Menuhinin ja Ann-Sophie Mutterin johdolla. Vuonna 1999 hän valmistui musiikin maisteriksi Sibelius-Akatemiasta ja piti menestyksekkään ensikonserttinsa Helsingissä. Korkeala on konsertoinut laajasti solistina ja kamarimuusikkona sekä Suomessa että ulkomailla. Hän voitti yhdessä kaksoissisarensa Sonja Korkealan kanssa I. palkinnon Concertino Praga -kilpailussa 1984.

Korkeala on toiminut Tapiola Sinfoniettan I. viulistina 1992–1994 ja Kouvolan kaupunginorkesterin konserttimestarina 1995. Vuosina 1999–2003 hän toimi viulunsoiton lehtorina Tampereen konservatoriossa. Tämän jälkeen Korkeala heittäytyi vapaaksi taiteilijaksi ja on konsertoimisen lisäksi opettanut viulunsoittoa mm. Helsingin Ammattikorkeakoulussa. Vuonna 1999 Katinka Korkeala perusti yhdessä pianisti Martti Raution kanssa Kemiön Musiikkijuhlat (2009 lähtien Kemiönsaaren Musiikkijuhlat), joiden taiteellisina johtajina he toimivat yhdeksän vuoden ajan. Syksystä 2007 alkaen Katinka Korkeala on jatkanut taiteellisen johtajan tehtäviä yhdessä kaksoissisarensa Sonja Korkealan kanssa.

Sonja Korkeala, violini

Sonja Korkeala inledde sitt violinspel vid Esbo Musikinstitut och fortsatte studierna vid Sibelius-Akademien under ledning av Ari Angervo och professor Tuomas Haapanen. Under åren 1986–1987 var hon professor Maria Vermes elev vid Lisztakademien i Budapest. Från år 1987 studerade hon i prof. Ana Chumachenkos klass vid Musikhögskolan i München. Hon avslutade sina studier 1995 med diplom i mästarlassen.

Hon har bl.a. vunnit I:a pris i Concertino Praga-tävlingens duo-serie 1984 tillsammans med sin syster Katinka Korkeala och I:a pris i Konzertgesellschaft München 1991. Sonja Korkeala har konserterat både som solist och kammarmusiker i de flesta europeiska länder. Hon har sedan år 1994 fungerat som prof. Ana Chumachenkos assistent och år 2011 som professor i violin vid Musikhögskolan i München. Hon är Rodinkvartettens förstaviolinist sedan år 1993. Kvartetten har gjort inspelningar för skivbolaget Amati och har sedan år 1997 haft en egen konsertserie i München. Sedan hösten 2007 verkar Sonja Korkeala som konstnärlig ledare vid Kimito Musikdagar (fr.o.m.

2009 Kimitoöns Musikfestspel) tillsammans med sin tvillingsyster Katinka Korkeala.

Sonja Korkeala, viulu

Sonja Korkeala aloitti viulunsoiton Espoon musiikkiopistossa ja jatkoi opintojaan Sibelius-Akatemiassa Ari Angervon ja professori Tuomas Haapasen johdolla. Vuosina 1986–1987 hän oli professori Maria Vermesin oppilaana Budapestin Liszt-akatemiassa, ja vuodesta 1987 hän opiskeli professori Ana Chumachenkon luokalla Münchenin Musiikkikorkeakoulussa päättäen opintonsa 1995 mestariluokan diplomilla.

Sonja Korkeala on voittanut mm. I. palkinnon vuoden 1984 Concertino Praga -kilpailun duo-sarjassa yhdessä sisarensa Katinka Korkealan kanssa ja samoin I. palkinnon Konzertgesellschaft Münchenin kilpailussa 1991. Hän on konsertoinut solistina sekä kamarimusikkona useimmissa Euroopan maissa. Korkeala on toiminut vuodesta 1994 professori Ana Chumachenkon assistenttina ja vuodesta 2011 viulunsoiton professorina Münchenin Musiikkikorkeakoulussa. Vuodesta 1993 hän on ollut ensiviulisti Rodinkvartetissa, joka on levyttänyt levymerkille Amati. Vuodesta 1997 kvartetilla on ollut oma konserttisarja Münchenissä. Sonja Korkeala on toiminut syksystä 2007 alkaen Kemiön Musiikkijuhlien (2009 lähtien Kemiönsaaren Musiikkijuhlat) taiteellisenä johtajana yhdessä kaksoissisarensa Katinka Korkealan kanssa.

Ingolf Turban, violini

Den tyske violinisten Ingolf Turban uppträder på de främsta internationella konsertesträderna som Kennedy Center i Washington, Avery Fisher Hall i New York, Tonhalle Zürich, Musikvereins gyllene sal i Wien och La Scala i Milano och tillsammans med orkestrar som Berlins och Bayerns filharmoniker. Han har arbetat med dirigenter som Sergiu Celibidache, Charles Dutoit, Lorin Maazel, Zubin Mehta, Yehudi Menuhin, Jun Märkl och Marcel Viotti.

Turbans repertoar omfattar både mindre ofta framförda verk och violinlitteraturens mest krävande virtuosa stycken. Hans och New York-filharmonikernas inspelning av Niccolò Paganinis verk och TV-dokumentären Paganinis Geheimnis (Paganinis hemlighet) mottogs med stor entusiasm 2006. Hans breda repertoar har resulterat i drygt 40 skivor och han har väckt internationell beundran för en rad uruppföranden, som i dag har införlivats med violinkonserternas basrepertoar.

2005 grundade han kammarorkestern I Virtuosi di Paganini. I elva år var han verksam som professor vid högskolan för musik och framställande konst i Stuttgart varefter han kallades till musik- och teaterhögskolan i München, där han är bosatt med sin familj.

Ingolf Turban, viulu

Saksalainen viuluvirtuosi Ingolf Turban esiintyy solistina maailman tunnetuimmilla estradeilla, kuten Berliinin ja Münchenin filharmonikkojen saleissa, Washingtonin Kennedy Centerissä, New Yorkin Avery Fisher Hallissa, Zürichin Tonhallsessa, Wienin Musikvereinin Kultaisessa Salissa ja Milanon Scalassa. Hän on työskennellyt parhaiden kapellimestarien kanssa, joista esimerkkeinä Sergiu Celibidache, Charles Dutoit, Lorin Maazel, Zubin Mehta, Yehudi Menuhin, Jun Märkl ja Marcello Viotti.

Turbanin ohjelmistoon kuuluu sekä harvoin kuultuja teoksia että viulukirjallisuuden vaativimpia taiturikappaleita. Hänen esittämänsä ja levyttämänsä Niccolò Paganinin teokset yhdessä New Yorkin Filharmonikoiden kanssa sekä TV-dokumentti Paganinis Geheimnis saivat ylistävät arvostelut vuonna 2006. Ingolf Turbanin laajan repertuaarin pohjalta on syntynyt yli 40 levyä. Hänen kantaesityksensä ovat saaneet maailmanlaajuisesti innostuneen vastaanoton, ja näistä teoksista on tullut viulukirjallisuuden perusohjelmistoa.

Vuonna 2005 Turban perusti I Virtuosi di Paganini-kamariorkesterin. Turban toimi professorina Stuttgartin Musikhochschulella 11 vuotta, minkä jälkeen hänet kutsuttiin Hochschule für Musik und Theater -korkeakouluun Müncheniin, missä hän asuu nykyisin perheensä kanssa.

Atte Kilpeläinen, altviolin

Atte Kilpeläinenens väg till stämledare i Helsingfors stadsorkesters altviolingrupp och till medlem i stråkkvartetten Meta4 har varit mångfasetterad. Då han inledde sina musikstudier vid Länsi-Uudenmaan musiikkiopisto (Västra Nylands musikinstitut) var hans instrument violin, men åtta år senare bytte han till altviolin. Via Helsingfors konservatorium ledde studierna till Sibelius-Akademien och därifrån till Kölns musikhögskola där han 2004 fick bästa möjliga vitsord i sin diplomexamen. Studierna har handledts av Pirjo Suonio, Lauri Poijärvi, Sari Aalto, Jouko Mansnerus och Rainer Moog.

Innan Atte Kilpeläinen började sin ordinarie tjänst i Helsingfors stadsorkester 2005, spelade han bland annat i Helsingfors Festivalorkester och kammarorkestern Virtuosi di Kuhmo samt utomlands i Mahler Chamber Orchestra och Kölns operaorkester (Gürzenich Orchester). Han har varit medlem i Virtuosi di Kuhmo sedan år 2000 och från hösten 2006 i Meta4-kvartett som han konserterat aktivt med både i hemlandet och utomlands.

Som solist har Kilpeläinen framträtt med bland annat Antti Tikkanen, Jaakko och Pekka Kuusisto samt Gareth Lubbe. 2009 grundade han den tvärkonstnärliga föreningen "Hämmentämö" (ungefärlig översättning: "Förbryllningen") med några vänner i Vichtis i avsikt att skapa en dialog mellan olika konstarter. Hämmentämö arrangerar bland annat tvärkonstnärliga konserter som varit mycket populära.

Atte Kilpeläinen, alttoviulu

Atte Kilpeläinen tie Helsingin kaupunginorkesterin alttoviuluryhmän äänenjohtajaksi ja Meta4-jousikvartetin jäseneksi on ollut monivaiheinen. Aloittaessaan musiikkiopintonsa Länsi-Uudenmaan musiikkiopistosta Kilpeläinen instrumentti oli viulu, mutta kahdeksan vuotta myöhemmin hän vaihtoi soittimekseen alttoviulun. Helsingin Konservatorion kautta

opinnot veivät Sibelius-Akatemiaan ja sieltä Kölnin musiikkikorkeakouluun, ja vuonna 2004 Kilpeläinen suoritti diplomitutkintonsa parhain mahdollisin arvosanoin. Opintoissaan häntä ovat ohjanneet Pirjo Suonio, Lauri Poijärvi, Sari Aalto, Jouko Mansnerus ja Rainer Moog.

Ennen vuonna 2005 auennutta vakituista paikkaa Helsingin kaupunginorkesterissa Atte Kilpeläinen soitti muun muassa Helsingin Festivaaliorkesterissa ja Virtuosi di Kuhmo -kamariorkesterissa sekä ulkomaisissa Mahler Chamber Orchesterissa ja Kölnin oopperaorkesterissa (Gürzenich Orchester). Kilpeläinen on ollut Virtuosi di Kuhmon jäsen vuodesta 2000 lähtien, ja syksystä 2006 hän on soittanut Meta4:n riveissä konsertoiden aktiivisesti kotimaassa ja ulkomailla.

Solistitehtävissä Kilpeläinen on musisoinut muun muassa Antti Tikkasen, Jaakko ja Pekka Kuusiston sekä Gareth Lubben aisaparina. Lisäksi hän perusti vuonna 2009 vihtiläisten ystäviensä kanssa monitaideyhdistys "Hämmentämön", jonka tarkoituksena on lisätä taiteiden välistä dialogia. Hämmentämö järjestää Vihdissä poikkitaiteellisia konsertteja, jotka ovat olleet erittäin suosittuja.

Sampo Korkeala, cello

Sampo Korkeala inledde sitt cellospel som sjuåring med Anja Maja. Genom åren blev han undervisad av bland annat Markku Luolajan-Mikkola, Heikki Pekkarinen, Heikki Rautasalo och Timo Hanhinen. År 1998 fortsatte han sina musikstudier i Musikhögskolan i Karlsruhe, Tyskland under ledning av Martin Oster-tag. År 2004 avlade Korkeala sitt diplom i orkestermusik och 2006 slutförde han också sin fortsättningsexamen. Terminen 2002–03 spelade han i orkestern Malaysian Philharmonic i Kuala Lumpur och terminen 2004–05 i symfoniorkestern SWR Freiburg-Baden-Baden.

Från och med år 2005 har Sampo Korkeala varit anställd i den tyska orkestern Essener Philharmoniker. Som kammarmusiker har han framträtt i bl.a. Mexiko, Frankrike, Italien och Brasilien. År 1999 tog han som medlem i Raphael-trion första pris i kammarmusik-tävlingen Citta di Pietra Ligura i Italien.

Sampo Korkeala, sello

Sampo Korkeala aloitti sello-opinnot 7-vuotiaana Anja Majan johdolla. Vuosien varrella Suomessa opettajina toimivat mm. Markku Luolajan-Mikkola, Heikki Pekkarinen, Heikki Rautasalo ja Timo Hanhinen. Vuodesta 1998 opinnot jatkuivat Saksassa Karlsruhe Musiikkikorkeakoulussa professori Martin Ostertagin luokalla. Orkesterimusiikin diplomoinnin Korkeala suoritti vuonna 2004 ja jatkotutkinnon 2006. Kauden 2002–03 hän soitti Malaysian Philharmonic -orkesterissa Kuala Lumpurissa ja kauden 2004–05 SWR Freiburg-Baden-Badenissa.

Vuodesta 2005 Sampo Korkeala on työskennellyt Essener Philharmoniker -orkesterissa. Vuonna 1999 hän voitti I. palkinnon Raphael-trion jäsenenä Citta di Pietra Liguran kamarimusiikkikilpailussa Italiassa ja on konserttoinut kamarimuusikkona mm. Meksikossa, Ranskassa, Italiassa ja Brasiliassa.

Sibelius Piano Trio

Sibelius Piano Trio, grundad i slutet av 2012, är ett samarbete mellan tre internationellt framgångsrika finländska musiker; Petteri Iivonen, Samuli Peltonen och Juho Pohjonen. Trions konsertrepertoar består av såväl moderna verk som traditionell klassisk musik. Efter den officiella debuten på Åbo musikfestspel i augusti 2013 har trion fortsatt ge konserter regelbundet.

Loppuvuodesta 2012 perustettu Sibelius Piano Trio on kolmen kansainvälisesti menestyneen suomalaisen huippumuusikon yhteistyön tulos. Petteri Iivosen, Samuli Peltosen ja Juho Pohjosen trion monipuolinen konserttiohjelmisto koostuu sekä moderneista että

perinteisemmistä taidemusiikin teoksista. Trion ensikonsertti kuultiin Turun musiikkijuhlilla elokuussa 2013, minkä jälkeen kokoonpano on jatkanut säännöllistä konsertointia.

Juho Pohjonen, piano

Juho Pohjonen är en av de mest eftertraktade finländska pianisterna för tillfället. Andrés Schiff utnämnde honom till mottagare av Klavier-Festival Ruhr-stipendiet år 2009, och dessutom har Pohjonen vunnit flera nationella och internationella tävlingar, bland annat Nordic Piano Competition i Nyborg år 2004 samt International Young Artists 2000 Concerto Competition i Stockholm. Dessutom fick han Prokofiev-priset i den internationella pianotävlingen i Dublin år 2003 och han belönades även i Helsingfors internationella Maj Lind-pianotävling år 2002.

Pohjonen har framträtt som solist bland annat i Nordamerika (Los Angeles filharmoniker, symfoniorkestrarna i San Francisco och Atlanta), Storbritannien (Philharmonia Orchestra samt Skottlands kammaorkester) samt i övriga Europa (bland annat Finland, Sveriges och Danmarks radioorkestrar). Han spelar även aktivt solorecitaler som hållits bland annat i London Wigmore Hall, New York Carnegie Hall, John F. Kennedy Center i Washington samt vid festivalerna i Bergen, Luzern och Warszawa.

Juho Pohjonen, piano

Juho Pohjonen on tämän hetken kysytyimpiä suomalaispianisteja. Andrés Schiff valitsi hänet Klavier-Festival Ruhr -stipendin saajaksi vuonna 2009, minkä lisäksi Pohjonen on voittanut useita kansallisia ja kansainvälisiä kilpailuja, muun muassa Nordic Piano Competitionin Nyborgissa vuonna 2004 sekä International Young Artists 2000 Concerto Competitionin Tukholmassa. Lisäksi hän sai Prokofiev-palkinnon Dublinin kansainvälisessä pianokilpailussa vuonna 2003 ja hänet palkittiin Helsingin kansainvälisessä Maj Lind -pianokilpailussa vuonna 2002.

Pohjonen on esiintynyt solistina muun muassa Pohjois-Amerikassa (Los Angelesin filharmonikot, San Franciscon ja Atlantan sinfoniaorkesterit), Ison-Britanniassa (Philharmonia Orchestra sekä Skotlannin kamari-orkesteri) ja muualla Euroopassa (muun muassa Suomen, Ruotsin ja Tanskan radio-orkesterit). Hän pitää myös aktiivisesti omia sooloresitaaleja, joita on kuultu muun muassa Lontoon Wigmore Hallissa, New Yorkin Carnegie Hallissa, Washingtonin John F. Kennedy Centerissä sekä Bergenin, Luzernin ja Varsovan festivaaleilla.

Petteri Iivonen, violini

Petteri Iivonen on voittanut kaksi kertaa Jean Sibelius-violintävlingin vuonna 2010 ja oli toinen suomalainen kilpailija vuonna 2010. Hän on myös voittanut Kuopion valtakuunnelisen viulukilpailun sekä Etelä-Kalifornian Concerto Competitionin. Hän on konsertoinut aktiivisesti ja on esiintynyt solistina muun muassa Israelin filharmonikkojen, Radion Sinfoniaorkesterin, Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalzin, Helsingin kaupunginorkesterin ja Turun filharmonikkojen kanssa. Kapellimestareista Iivonen on tehnyt yhteistyötä muun muassa Zubin Mehtan, Leif Segerstamin, Jukka-Pekka Sarasteen ja Sakari Oramon kanssa. Lisäksi hän on soittanut

Petteri Iivonen, viulu

Petteri Iivonen tuli toiseksi kansainvälisessä Jean Sibelius -viulukilpailussa vuonna 2010 ollen toinen suomalainen kilpailija. Hän on myös voittanut Kuopion valtakuunnelisen viulukilpailun sekä Etelä-Kalifornian Concerto Competitionin. Hän on konsertoinut aktiivisesti ja on esiintynyt solistina muun muassa Israelin filharmonikkojen, Radion Sinfoniaorkesterin, Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalzin, Helsingin kaupunginorkesterin ja Turun filharmonikkojen kanssa. Kapellimestareista Iivonen on tehnyt yhteistyötä muun muassa Zubin Mehtan, Leif Segerstamin, Jukka-Pekka Sarasteen ja Sakari Oramon kanssa. Lisäksi hän on soittanut

resitaaleja muun muassa Walt Disney Concert Hallissa sekä Louvren Auditoriossa.

Samuli Peltonen, sello

Samuli Peltonen on voittanut ensimmäisen palkinnon kansainvälisessä sellokilpailussa vuonna 2006, ja vuonna 2007 hän sai IV sijan Paulon kansainvälisessä sellokilpailussa. Vuonna 2008 hän voitti Puolan Czystochowassa kansainvälisen Krzysztof Penderecki -sellokilpailun, jossa hänet palkittiin myös erikoispalkinnolla parhaasta Pendereckin konserton esityksestä.

Peltonen on esiintynyt usean suomalaisen orkesterin, muun muassa Helsingin kaupunginorkesterin, Turun filharmonisen orkesterin, Tapiola sinfoniettan, Sigyn sinfoniettan sekä Seinäjoen ja Vaasan kaupunginorkesterien solistina. Hän on esiintynyt solistina myös muun muassa Itämeri-festivaalilla Tukholmassa ja

Samuli Peltonen, sello

Samuli Peltonen on voittanut ensimmäisen palkinnon Turun kansainvälisessä sellokilpailussa vuonna 2006, ja vuonna 2007 hän sai IV sijan Paulon kansainvälisessä sellokilpailussa. Vuonna 2008 hän voitti Puolan Czystochowassa kansainvälisen Krzysztof Penderecki -sellokilpailun, jossa hänet palkittiin myös erikoispalkinnolla parhaasta Pendereckin konserton esityksestä.

Peltonen on esiintynyt usean suomalaisen orkesterin, muun muassa Helsingin kaupunginorkesterin, Turun filharmonisen orkesterin, Tapiola sinfoniettan, Sigyn sinfoniettan sekä Seinäjoen ja Vaasan kaupunginorkesterien solistina. Hän on esiintynyt solistina myös muun muassa Itämeri-festivaalilla Tukholmassa ja

Puolassa Czestochowassa Bronislaw Huberman Festivalilla sekä kamarimuusikkona eri kokoonpanoissa muun muassa Yhdysvalloissa, Espanjassa, Islannissa, Saksassa, Tanskassa ja Virossa. Vuonna 2015 Peltonen on toiminut sooloesellistinä Suomen kansallisopperassa sekä Tanskan kuninkaallisessa orkesterissa Det Kongelige Kapel. Samuli Peltosen soitin on Josef Hill-sello vuodelta 1751.

Philharmonic Wind Players Berlin blåskvintett - puhallinkvintetti

Egor Egorkin, flöjt - huilu

Christoph Hartmann, oboe

Ishay Lantner, klarinett - klarinetti

Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi

Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Egor Egorkin, flöjt

Egor Egorkin föddes i S:t Petersburg och var som barn ofta förkyld. Hans flöjtistbana har sitt upphov i föräldrarnas tanke, att hans klena lungor skulle stärkas av flöjtspel. Han blev omedelbart förtjust i flöjten och tog sina första lektioner som sexåring med Vladimir Usjakov som lärare. 2004–2010 studerade han för Olga Tjernjadjevan vid konservatoriet i S:t Petersburg. Under läsåret 2006–2007 studerade han som Maria Pavlovna-stipendiat vid Liszt-musikskolan i Weimar, där hans lärare var Wally Hase (flöjt) och Benjamin Plag (piccoloflöjt). 2010 återvände han till Weimar för kompletterande studier.

I den internationella Theobald Böhm-tävlingen i flöjt och altflöjt vann han andra pris. Han fick orkesterrutin som piccoloflöjtist och 3:e flöjtist i S:t Petersburgs akademiska orkester 2010 och i Leipzigs Gewandhausorchester 2010–2011. I Berlins filharmoniker har han varit piccoloflöjtist sedan 2013 efter att ha studerat vid orkesterns akademi 2011–2013. På fritiden kombinerar han sin passion för musik och datateknik med att komponera elektronisk musik.

Egor Egorkin, huilu

Egor Egorkinin huilustin ura sai alkunsa vanhempien ajatuksesta, että huilun soittaminen vahvistaisi usein vilustumisista kärsivän Egorin keuhkoja. Pietarilais-syntyinen Egorkin, joka rakastui instrumenttiinsa heti opintojensa alussa, aloitti ensimmäiset huilutunnit kuusivuotiaana Vladimir Ushakovin oppilaana. Vuosina 2004–2010 hän opiskeli Pietarin Konservatoriossa Olga Chernjadjevan johdolla. Lukukauden 2006–2007 hän opiskeli Maria Pavlovna -stipendin avustuksella Liszt-musiikkikoulussa Weimarissa, jossa hänen opettajinaan toimivat Wally Hase huilussa sekä Benjamin Plag pikkolohuilussa. Weimariin hän palasi uudestaan vuonna 2010 suorittamaan jatko-opintoja.

Vuoden 2011 kansainvälisessä Theobald Böhm -huiluja alttohuilukilpailussa Egorkin voitti toisen palkinnon. Orkesterikokemusta hän kartutti erityisesti pikkolohuilun ja 3. huilun soittajana vuosina 2008–2010 Pietarin akateemisessa valtionorkesterissa ja vuosina 2010–2011 Gewandhaus-orkesterissa. Berliinin Filharmonikoissa hän on toiminut pikkolohuilistina vuodesta 2013. Tätä ennen hän oli Berliinin Filharmonikkojen Orkesteriakatemian oppilaana 2011–2013. Vapaa-aikanaan hän yhdistää intohimensa musiikkiin ja tietotekniikkaan säveltämällä elektronista musiikkia.

Christoph Hartmann, oboe

Christoph Hartmann (f. 1965 i Landsberg am Lech) är en tysk oboist. Han började spela oboe som 13-åring och ett år senare studerade han under ledning av Georg Fischer i Leopold-Mozart-Konservatoriet i Augsburg. 1984 fortsatte han sina studier i München vid Hochschule für Musik und Theater under ledning av Günther Passin där han avlade diplom i oboe och kammarmusik. 1991 blev han solo-oboist hos Filharmonikerna i Stuttgart, 1992 oboist hos Berlinerfilharmonikerna och sedan 1993 är han lärare i deras orkesterakademi. 1999 grundade han tillsammans med orkesterkolleger kammarmusikfestivalen Landsberger Sommermusiken. Hartmann har haft framgång i internationella tävlingar i Toulon, Genève och Tokio. Med sina CD-inspelningar har han gjort en stor insats i återupptäckten av den nästan bortglömda oboevirtuosen Antonio Pasculli, som föddes 1842 i Palermo.

Christoph Hartmann, oboe

Saksalaissyntyinen Christoph Hartmann (s.1965, Landsberg am Lech) aloitti oboensoiton 13-vuotiaana ja jatkoi vuotta myöhemmin Georg Fischerin oppilaana Leopold Mozart -konservatoriossa Augsburgissa. Vuonna 1984 hän aloitti opintonsa Münchenin Musik und Theater -korkeakoulussa Günther Passinin johdolla ja suoritti oboensoiton ja kamarimusiikin diplomit. Vuonna 1991 Hartmann toimi Stuttgartin Filharmonikkojen soolo-oboistina ja vuodesta 1992 hän on työskennellyt Berliinin Filharmonikkojen riveissä sekä heidän Orkesteriakatemiansa opettajana vuodesta 1993. Vuonna 1999 hän perusti orkesterikollegoidensa kanssa Landsberger Sommermusiken -musiikkijuhlat. Hartmann on menestynyt kansainvälisissä kilpailussa Toulonissa, Genevessä ja Tokiossa. Hän on levyttänyt suuren osan lähestulkoon unohtuihin jääneen palermolaisen oboevirtuosi Antonio Pascullin tuotantoa.

Ishay Lantner, klarinett

Ishay Lantner var verksam som soloklarinettist i Israels kammarorkester och återkommande gäst hos Israels filharmoniker. Därefter studerade han vid Hochschule für Musik und Theater i Hannover under ledning av Johannes Peitz och i Schweiz för Thomas Friedl.

Han har framgångsrikt deltagit i David Weber-tävlingen (1:a pris), Jerusalem's musikaliska akademis tävling (1:a pris) och i musiktävlingen på Madeira. Lantner har varit soloklarinettist i Ulster på Irland, i Tel Avivs solistensemble, i Jerusalem's symfoniorkester och i Deutsche Kammerphilharmonie. Sedan tio år är han medlem i Daniel Barenboims West-Eastern Divan Orchestra. Dessutom har han uppträtt på en rad festivaler i Israel, Asien och Europa och har samarbetat bl.a. med Nobuko Imai, Christian Tezloff, Klaus Thunemann, Dale Clevenger, Nicolas Altstaedt och Kathrin Rabus.

De senaste fyra åren har Lantner varit soloklarinettist i Kiels filharmoniska orkester och är återkommande gäst hos Berlinfilharmonikerna.

Ishay Lantner, klarinetti

Ishay Lantner toimi aluksi neljä vuotta sooloklarinettistina Israelin Kamariorkesterissa ja vieraili säännöllisesti sekä Israelin Filharmonikoissa että Israelin Oopperassa. Tämän jälkeen hän opiskeli Hannoverin Hochschule für Musik und Theaterissa Johannes Peitzin johdolla sekä Sveitsissä Thomas Friedlin johdolla.

Kilpailumenestystä Lantner on saavuttanut David Weber -musiikkikilpailussa (1. palkinto), Jerusalem's musiikkiakatemian solistikilpailussa (1. palkinto) sekä Madeiran kansainvälisessä musiikkikilpailussa. Sooloklarinettistina Lantner on toiminut Ulsterissa, Irlannissa, Tel Avivin Solisteissa, Jerusalem's Sinfoniaorkesterissa ja Deutsche Kammerphilharmonie -orkesterissa. Daniel Barenboimin johtamassa West-

Eastern Divan -orkesterissa hän on soittanut kymmenen vuotta. Lisäksi hän on vierailut useilla festivaaleilla Israelissa, Aasiassa ja Euroopassa esiintyen mm. Nobuko Imain, Christian Tezlaffin, Klaus Thunemannin, Dale Clevengerin, Nicolas Altstaedtin ja Kathrin Rabusin kanssa.

Lantner on toiminut neljä viimeistä kautta sooloklarinetistina Kielin Filharmonisessa Orkesterissa ja vierailee säännöllisesti Berliinin Filharmonikoissa.

Félix Dervaux, valthorn

Félix Dervaux föddes 1990 i den nordfranska staden Cambrai och började som åttaåring spela valthorn, piano och trummor. 2009 inledde han sina studier vid Conservatoire National de Musique et de Danse i Lyon med sikte på att bli yrkesmusiker. Han fortsatte studierna vid Universität der Kunste i Berlin för Christian F. Dallmann. 2013 började han studera vid Berlins Filharmonikers orkesterakademi under ledning av Fergus McWilliams och Klaus Wallendorff. Tre månader senare utsågs han till förste valthornist i Lyons operaorkester. Vid samma tid vann han första pris i den internationella valthornstavlingen Citta di Porcia i Italien och uppträdde som gästande stämledare i en rad europeiska orkestrar, bl.a. Royal Scottish National Orchestra, Franska radions filharmoniska orkester, Parisoperans orkester, Orchestre National du Capitole de Toulouse och Bayers statsoperaorkester. Ar 2014 utnämndes han till solovalthornist i Amsterdams Concertgebouw orkester.

Félix Dervaux, käyrätorvi

Pohjois-Ranskan Cambraissa vuonna 1990 syntynyt Félix Dervaux aloitti käyrätorven, pianon sekä rumpujen soittamisen kahdeksanvuotiaana. Ammattiopinnot hän aloitti vuonna 2009 Conservatoire National de Musique et de Danse de Lyonissa. Hän jatkoi opintojaan Christian F. Dallmannin johdolla Berliinin Universität der Kunstessa ja maaliskuussa 2013 hän aloitti opinnot Berliinin Filharmonikkojen

Orkesteriakatemiassa Fergus McWilliamsin ja Klaus Wallendorfin johdolla. Kolme kuukautta myöhemmin hänestä tuli käyrätorven aenenjohtaja ranskalaisessa Opera National de Lyonissa. Samoihin aikoihin hän voitti ensimmäisen palkinnon kansainvalisesa Citta di Porcia -kayratorvikilpailussa Italiassa sekä toimi vierailevana käyrätorven aenenjohtajana useissa eurooppalaisissa orkestereissa, esimerkiksi The Royal Scottish National Orchestra, Orchestre Philharmonique de Radio France, Opera de Paris, Orchestre National du Capitole de Toulouse sekä Bayerische Staatsoper. Vuonna 2014 Dervaux aloitti Amsterdamin Concertgebouw-orkesterin soolokayratorvensoittajana.

Sophie Dartigalongue, fagott

Sophie Dartigalongues första instrument var gitarr och klarinett. 2003 började hon spela fagott, som hon studerade vid Conservatoire National Superieur de Lyon med Carlo Colombo och Jean Pignoly som lärare. 2011 började hon studera vid Berlins Filharmonikers orkesterakademi för Daniele Damiano. Sedan maj 2013 ar hon kontrafagottist i Berlins Filharmoniker. Från och med september 2015 kommer Dartigalongue att vara anstald som solofagottist i Wiener Staatsoper.

Hon har haft framgångar i en rad internationella tävlingar som ARD-tävlingen i Munchen (2:a pris), Cruselltavlingen i fagott i Nystad (2:a pris), tävlingen International Academic Oboe and Bassoon i Lodz i Polen, den italienska tävlingen Audi-Mozart! i Rovereto och i en fagotttavling arrangerad av IDRS. Hon har uppträtt som solist med bl.a. Bayerns radios symfoniorkester, Munchens kammarorkester, Trento-Bolzanos orkester och Virtuosi di Kuhmo. Ar 2013 höll hon sin första mastarklass i Tokyo.

Sophie Dartigalongue, fagotti

Sophie Dartigalonguen ensimmäiset soittimet olivat kitara ja klarinetti. Vuonna 2003 hän siirtyi fagottiin, jota hän opiskeli Conservatoire National Supérieur de Lyonissa Carlo Colombon ja Jean Pignolyn johdolla. Vuonna 2011 hän aloitti Berliinin Filharmonikkojen Orkesteriakatemiassa opettajanaan Daniele Damiano, ja toukokuusta 2013 lähtien hän on toiminut Berliinin Filharmonikkojen kontrafagotistina. Dartigalongue on kiinnitetty Wienin valtionopperan soolo-fagotistiksi syyskuusta 2015 alkaen.

Dartigalongue on menestynyt useissa kansainvälisissä kilpailuissa, kuten Münchenin ARD-kilpailussa (2. palkinto), Uudenkaupungin Crusell-fagottilpailussa (2. palkinto), Puolan Łódin International Academic Oboe and Bassoon -kilpailussa, Italian Roveretossa AudiMozart! -kilpailussa ja International Double Reed Societyn, IDRS:n järjestämässä fagottilpailussa. Solistina hän on soittanut mm. Baijerin Radion Sinfoniaorkesterin, Münchenin Kamariorkesterin, Trento-Bolzanon Orkesterin ja Virtuosi di Kuhmon kanssa. Vuonna 2013 hän piti ensimmäisen mestari-kurssinsa Tokiossa.

Tuomas Hannikainen, dirigent

Tuomas Hannikainen inledde sin musikerkarriär som violinist och avlade diplom i violinspel vid Sibelius-Akademin år 1988 och dirigentdiplom år 1991. Han kompletterade sedan sina studier för Ilja Musin vid St. Petersburgs konservatorium under åren 1990–1992 och år 1993 i Tanglewood för bl.a. Seiji Ozawa, Simon Rattle och Roger Norrington. Han har även deltagit i Pierre Boulez' mästarkurser i Paris och samarbetat då med Clevelands orkester och Ensemble InterContemporain.

Hannikainen har dirigerat de mest prominenta orkestrarna i Skandinavien samt i de flesta europeiska länder. Fr.o.m. slutet av 1990-talet har han regelbundet besökt Australien. Utanför Europa har

Hannikainen dessutom dirigerat bl.a. Calgarys filharmoniska orkester, Singapores symfoniorkester, Malaysias filharmoniska orkester samt ett flertal orkestrar i Nya Zeeland.

Under åren 1994–98 fungerade Hannikainen som överkapellmästare och konstnärlig ledare för Tammerfors stadsorkester och åren 1999–2001 som kapellmästare för Tapiola Sinfonietta. Han har även fungerat som gästdirigent för West Australian Symphony Orchestra (Perth, 2001–2003). Åren 2005–2009 var Hannikainen konstnärlig ledare för Sätte våningens orkester och från 2009 till hösten 2013 var han en av Mellersta Österbottens Kammarorkesters fyra kapellmästare.

Tuomas Hannikainen har prisbelönats för flera inspelningar med finländsk musik. Den kompletta inspelningen av Sibelius Karelia-musik tilldelades Cannes Classical -priset, Finlands ljud- och bildupptagningsproducenter ÅKT:s Janne-pris, och Britanniens Sibelius-sällskap valde den till årets skiva år 1998.

Tuomas Hannikainen, kapellimestari

Tuomas Hannikainen aloitti muusikonuransa viulistina. Hän suoritti Sibelius-Akatemiassa viulunsoiton diplomin vuonna 1988 ja kapellimestaridiplomin vuonna 1991. Kapellimestariopintojaan Hannikainen täydensi Ilja Musinin oppilaana Pietarin konservatoriossa 1990–1992 ja 1993 Tanglewoodissa muun muassa Seiji Ozawan, Simon Rattlen ja Roger Norringtonin johdolla. Sittemmin hän on osallistunut Pierre Boulezin mestarikurssille Pariisissa ja työskennellyt sen yhteydessä Clevelandin orkesterin ja Ensemble InterContemporainin kanssa.

Hannikainen on johtanut merkittävimpiä orkestereita Skandinaviassa ja monissa Euroopan maissa. 1990-luvun lopulta lähtien hän on vierailut säännöllisesti Australiassa. Euroopan ulkopuolisiin kiinnityksiin kuuluvat lisäksi muun muassa Calgaryn filharmoninen orkesteri, Singaporen sinfoniaorkesteri, Malesian filharmoninen orkesteri sekä useat uusiseelantilaiset orkesterit.

Vuosina 1994–98 Hannikainen toimi Tampereen kaupunginorkesterin ylikapellimestarina ja taiteellisenä johtajana sekä vuosina 1999–2001 Tapiola Sinfoniettan vakituksena kapellimestarina. Hannikainen on myös toiminut West Australian Symphony Orkestran päävierailijana Perthissä 2001–2003. Vuosina 2005–2009 hän oli Kuudennen kerroksen orkesterin taiteellinen johtaja ja vuodesta 2009 syksyyn 2013 hän toimi yhtenä Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin neljästä kapellimestarista.

Tuomas Hannikainen on palkittu useista suomalaisen musiikin levytyksistään. Sibeliuksen Karelia-musiikin kokonaislevytys on saanut Cannes Classical -palkinnon ja Ääni- ja kuvatallennetuottajien Janne-palkinnon, ja se valittiin Britannian Sibelius-seuran vuoden levyksi 1998.

Mellersta Österbottens Kammarorkester
Mellersta Österbottens Kammarorkester (MÖK) har fungerat som professionell kammarorkester sedan 1989, och dess homogena klang och dynamiska slagkraft är resultat av ett långvarigt samarbete. Juha Kangas grundade orkestern år 1972 och fungerade som konstnärlig ledare ända fram till slutet av år 2008. Han är numera orkesterns hederskapellmästare. Orkesterns repertoar spänner över samtliga musikhistoriska epoker från barock till nutid. För inte minst vår tids finländska musik är orkestern en utmärkt ambassadör. Pehr Henrik Nordgren (1944–2008) fungerade länge som kammarorkesterns 'huskompositör' samtidigt som orkestern upprätthåller mycket nära kontakter med både baltiska och nordiska tonsättare.

Mellersta Österbottens Kammarorkester har uruppfört över 150 verk, varav de flesta är egna beställningsverk. Skivinspelningarna under ledning av Juha Kangas uppgår till över 60. Orkestern gästar regelbundet inhemska och internationella musikfestivaler, förutom i Europa även i Japan och New York. Våren 2014 gav orkestern återigen en bejublad konsert i Musikverein, Wien.

MÖK tilldelades Nordiska rådets musikpris år 1993. År 1995 erhöll Kammarorkestern och kapellmästare Juha Kangas Teosto-priset, 1998 Finlands Tonsättare r.f.s Madetoja-pris och belönades med Årets skiva av Rundradion samt erhöll Finlands ljud- och bildupptagningsproducenter ÅKT:s Jannepris år 1999. År 2004 erhöll Kammarorkestern och Tammerfors

Filharmonis gemensamma Vask-skiva det internationella Cannes Classical -priset som Årets skiva. Från och med hösten 2013 fungerar Sakari Oramo som orkesterns konstnärlige ledare.

Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri

Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri (KPKO) on toiminut ammattiorkesterina vuodesta 1989. Orkesterin perusti Juha Kangas vuonna 1972, ja hän toimi sen taiteellisena johtajana vuoden 2008 loppuun asti. Nykyään Kangas on orkesterin kunniakapellimestari. Orkesterin yhtenäinen sointi ja dynaaminen iskukyky ovat pitkäaikaisen yhteistyön tulosta, ja ohjelmisto kattaa musiikin aikakaudet barokista nykyaikaan. KPKO on tehnyt tärkeää työtä erityisesti aikamme suomalaisen musiikin lähettämällä. Pitkä-aikainen yhteistyö nimikkosäveltäjä Pehr Henrik Nordgrenin (1944–2008) kanssa oli poikkeuksellisen hedelmällistä, ja yhteydet pohjoismaisiin ja Baltian maiden nykysäveltäjiin ovat olleet tiiviitä.

Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri on kantaesittänyt yli 150 teosta, joista suuri osa on omia tilauksia. Juha Kankaan johdolla orkesteri on levyttänyt yli 60 äänilevyä. Orkesteri esiintyy säännöllisesti musiikkijuhlilla kotimaassa ja ulkomailla, Euroopan lisäksi myös Japanissa ja New Yorkissa. Viime keväänä orkesteri vieraili jälleen menestyksekkäästi Wienin Musikvereinissa.

Vuonna 1993 orkesterille myönnettiin Pohjoismaiden neuvoston musiikkipalkinto. Vuonna 1995 orkesteri ja kapellimestari Juha Kangas vastaanottivat Teoston Luomus-palkinnon ja vuonna 1998 Suomen Säveltäjät ry:n Madetoja-palkinnon sekä Yleisradion Vuoden levy -palkinnon. Vuonna 1999 orkesteri sai Suomen Ääni- ja kuvatallennetuottajien Janne-palkinnon, ja vuonna 2004 KPKO:n ja Tampere Filharmonian yhteinen Vask-levy sai kansainvälisen Cannes Classical Vuoden levy -palkinnon.

Syksystä 2013 alkaen Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin taiteellisena johtajana on toiminut Sakari Oramo.

Ann-Kristin Schevelew, konferencier

Ann-Kristin Schevelew är en känd radioröst som gjort en lång rad kulturprogram med tonvikt på musik, både underhållning och klassiskt. I TV har hon haft en egen serie, Solo, där hon intervjuat ett trettiotal av världens främsta musiker. Många kommer säkert ihåg henne från den samnordiska Musikfrågan Kontrapunkt 1998, där hon ingick i det finländska laget, som vann hela tävlingen.

Ann-Kristin Schevelew, juontaja

Ann-Kristin Schevelew on radio- ja TV-toimittaja, joka on uransa aikana tehnyt monta ohjelmasarjaa kulttuurin eri aloilta, päärooleissa sekä klassinen että viihdemusiikki. TV:lle hän teki Soolo-ohjelman, jossa hän haastatteli Suomessa vieraillevia kansainvälisiä huippumusikoita. Suuri yleisö muistaneet hänet yhteispohjoismaisesta musiikkivisasta Kontrapunkt, jossa Suomen joukkue vei voiton 1998.

Jukka Mäkelä, verksamhetsledare

Ilmajokibördiga Jukka Mäkelä började spela violin som femåring. Violinstudierna vid Södra Österbottens musikinstitut ledde honom i ett tidigt skede in på orkesterspelandets och kammarmusikens vägar. Sina

yrkesinriktade studier genomförde Mäkelä vid Päijät-Häme konservatorium under ledning av Pertti Sutinen och fortsättningsstudierna vid Mellersta Österbottens konservatorium under ledning av John Crawford.

Den mångsidiga musikerkarriären innefattar positioner som stämledare och konsertmästare i Vasa stadsorkester och Seinäjoki stadsorkester, samt långvarigt medlemskap i Mellersta Österbottens Kammarorkester. Som pedagog har Mäkelä fungerat bl.a. vid Mellersta Österbottens konservatorium.

Från år 2006, efter slutförda studier i kulturförvaltning vid Norges Musikhögskola, har Mäkelä fungerat som informatörproducent för Vasa stadsorkester. Från och med 2015 har han varit notbibliotekarieproducent för S:t Michels stadsorkester. År 2008 var han tf. verksamhetsledare för Musikfestspelen Korsholm och 2011 tf rektor för Korsholms Musikinstitut. Från och med 2009 har han fungerat som verksamhetsledare för Kimitoöns Musikfestspel.

Jukka Mäkelä, toiminnanjohtaja

Ilmajoelta lähtöisin oleva Jukka Mäkelä aloitti viulunsoiton 5-vuotiaana. Alkuopinnot Etelä-Pohjanmaan musiikkiopistossa johdattivat jo varhaisessa vaiheessa orkesterisoiton ja kamarimusiikin saloihin. Ammattimaiset opinnot jatkuivat Päijät-Hämeen konservatoriossa Pertti Sutisen johdolla ja jatko-opinnot Keski-Pohjanmaan konservatoriossa John Crawfordin johdolla.

Monipuolinen muusikonura käsittää konserttimestarin ja äänenjohtajan toimia Seinäjoen ja Vaasan kaupunginorkesterissa sekä pitkäaikaisen jäsenyyden Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterissa. Pedagogin ominaisuudessa hän on toiminut mm. Keski-Pohjanmaan konservatoriossa.

Vuodesta 2006, Norjan Musiikkikorkeakoulussa suorittujen taidehallinnon opintojen jälkeen, Mäkelä on toiminut tiedottaja-tuottajana Vaasan kaupunginorkesterissa. Vuodesta 2015 hän on Mikkelin kaupunginorkesterin nuotistonhoitaja-tuottaja. Vuonna 2008 Mäkelä toimi vt. toiminnanjohtajana Korsholman Musiikkijuhlilla ja 2011 vt. rehtorina Mustasaaren Musiikkiopistossa. Vuodesta 2009 hän on toiminut Kemiönsaaren Musiikkijuhlien toiminnanjohtajana.

KONSERTSTÄLLEN - KONSERTTIPAIKAT

1. Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Finnuddsvägen - Suomenkulmantie 13
25700 KIMITO - KEMIÖ

2. Karuna kyrka - Karunan kirkko

Karunan kirkkotie 66
21590 KARUNA

3. Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano

Amos Andersonvägen - Amos Andersonintie 2
25870 DRAGSFJÄRD

4. Dragsfjärds kyrka - Dragsfjärdin kirkko

Kapellbacksvägen - Kappelimäentie 6
25870 DRAGSFJÄRD

5. Dalsbruk torg - Taalintehtaan tori

Kolabackavägen - Kolapakantie 1
25900 DALSRUK - TAALINTEHDAS

6. Hitis kyrka - Hiittisten kirkko

Kyrkbacksvägen - Kirkkomäentie 27
25940 HITIS - HIITTINEN

Vid behov av transport från färjan till kyrkan, reservera före kl. 14
Kuljetus lautalta kirkolle tarvittaessa, varaus klo 14 mennessä 045 202 6584

7. Sandö gård - Sandön kartano

Sandövägen - Santasaarentie 405
25730 MJÖSUND

8. Västanfjärds gamla kyrka - Västanfjärdin vanha kirkko

Kyrksvängen - Kirkkokaari 34
25830 VÄSTANFJÄRD

9. Västanfjärds nya kyrka - Västanfjärdin uusi kirkko

Kyrksvängen - Kirkkokaari 16
25830 VÄSTANFJÄRD

10. Westers

Finnuddsvägen - Suomenkulmantie 1255
25700 KIMITO - KEMIÖ

11. Salon taidemuseo Veturitalli

Mariankatu 14
24240 SALO

12. Labbnäs semesterhem - Iomakoti

Labbnäsvägen - Labbnäsintie 66
25870 DRAGSFJÄRD

De flesta konsertställen är lättillgängliga med rullstol
Useimpiin konserttipaikkoihin pääsee pyörätuolilla

KIMITOÖNS MUSIKFESTSPELS ARTISTER UNDER ÅREN 1999-2015 KEMIÖNSAAREN MUSIIKKIJUHLIEN TAITEILIJOITA VUOSINA 1999-2015

Ensembler - Yhtyeet

BarockOstrobothnia
Bellman Ensemble
Doina Klezmer
Ensemble Berlin
Ensemble Transparent
JPP, Järvelän Pikkupelimannit
Jubilate-kören /-kuoro
Kammarorkester - Kamariorkesteri Soli Deo Gloria
La Tempesta
Mellersta Österbottens Kammarorkester -
Keskipohtjanmaan Kamariorkesteri
Nasevat Kurtut
Opera Big Band
Philharmonic Wind Players Berlin
Rodin-Quartett
Sibelius Piano Trio
Symfoniorkestern - Sinfoniaorkesteri Vivo
Tangueros Polares
Uusi Helsinki -kvartetti
Vox Artis
Wellen-trio
Wendell Brunious and His New Orleans Jazz Ensemble
Zingara-kvartett

Artister - Taiteilijat

Tommi Aalto
Petri Aarnio
Marjatta Airas
Tero Airas
Dag-Ulrik Almqvist
Ilari Angervo
Taija Angervo
Saida Bar-Lev
Birgit Beckherrn
Kati Bergman
Marcel Bergman
Gergely Bogány
Joanna Broman
Wendell Brunious
Petri Bäckström
Niall Chorell
Ana Chumachenko
Sophie Dartigalongue
Félix Dervaux
Dilbèr
Gustav Djupsjöbacka
Henri Dunderfeldt
Pertti Eerola
Egor Egorkin

Arvid Engegård
Solveig Eriksson
Johannes Erkes
Ismo Eskelinen
Sonja Fräki
Robert de Godzinsky
Itamar Golan
Mark Gothóni
Pirmin Grehl
Monica Groop
Jan-Erik Gustafsson
Marion Göbel
Varpu Haavisto
Ida Haendel
Ulla Hammarberg
Tuomas Hannikainen
Christoph Hartmann
Yoshifumi Hata
Ville Hautakangas
Esa Heikkilä
Ville Hiltula
Matti Hirvikangas
Timo Holopainen
Jorma Hynninen
Laura Hynninen
Aapo Häkkinen
Matti Iiramo
Petteri Iivonen
Merja Ikkela
Kirsikka de Leval Jezierski
Stefan de Leval Jezierski
Helena Juntunen
Tapani Jämsen
Atte Kekkonen
Kreetta-Maria Kentala
Atte Kilpeläinen
Teija Kivinen
Teppo Koivisto
Markku Kolehmainen
Katja Kolehmainen
Timo Korhonen
Sampo Korkeala
Katinka Korkeala
Sonja Korkeala
Tom Krause
Teemu Kupiainen
Pekka Kuusisto
Jaakko Kuusisto
Kristiina Kuusisto
Eveliina Kytömäki
Anna-Mari Kähärä
Joel Laakso
Sennu Laine

Tiina Laitinen
Juhani Lamminmäki
Ursula Langmayr
Ishay Lantner
Sampo Lassila
Risto Lauriala
Markku Lepistö
Ursula von Lerber
Ingrid Lindblom
Birger Lindström
Maija Linkola
Jussi Littunen
Malla Lounasheimo
Hanne Lund
Markku Luolajan-Mikkola
Essi Luttinen
Oscar Lysy
Janne Maarala
Terhi Mali
Ilpo Mansnerus
Siegfried Mauser
Janne Mertanen
Laura Miikkola
Jyrki Myllärinen
Eeva Mäenluoma
Mari Mäntylä
Tomas Nuñez-Garcés
Erica Nygård
Arttu Ollikainen
Sakari Oramo
Anna Othman
Andreas Ottensamer
Ilkka Paananen
Tuula Paavola
Ricardo Padilla
Arja Paju
Mari Palo
Eero Palviainen
Riku Pelo
Samuli Peltonen
Tiina Penttinen
Petteri Pitko
Liisa Pohjola
Juho Pohjonen
Niklas Pokki
Lauri Pulakka
Sara Puljula
Julius Pyrhönen
Merja Pyrhönen
Laura Pyrrö
Ilmo Ranta
Heikki Rautasalo
Martti Rautio

Erkki Rautio
Clara Reinikainen
Valeria Resjan
Christoph Richter
Cornelius Rinderle
Astrid Riska
Esa Ruuttunen
Jaakko Ryhänen
Ilmari Räikkönen
Thomas Rönnholm
Petteri Salomaa
Pekka Sarmanto
Antti Sarpila
Arto Satukangas
Oonasofia Saukkonen
Hariolf Schlichtig
Wolfram Schmitt-Leonardy
Päivi Severeide
Naoko Shibayama-Aarnio
Martina Simola
Mihail Slobodjanjuk
Ulla Soinne
Jan Söderblom
Ulla Tapaninen
Izumi Tateno
Janne Tateno
Torleif Thedéen
Kirsi Thum
Torsten Tiebout
Risto Toppola
Barbara Turban
Ingolf Turban
Anna Kreetta Turunen
Jari Tyni
Gerhard Urban
Jari Valo
Timo-Veikko Valve
Hannu Vasara
Siiri Virkkala
Otto Virtanen
Jori Vuorinen
Elina Vähälä
Ville Väätäinen
Martin Wandel
Clemens Weigel
Sofia Wilkman
Ulrich Wolff
Tuomas Ylinen
Tuulia Ylönen
Marko Ylönen
Wen Xiao Zheng

URUPPFÖRANDENA UNDER KIMITOÖNS MUSIKFESTSPEL KANTAESITYKSET KEMIÖNSAAREN MUSIIKKIJUHLILLA

11.7.1999 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Mark Gothóni: Stråkkvartett nr 2 - Jousikvartetto nro 2
Mark Gothóni, Katinka Korkeala (violin - viulu), Saida Bar-Lev (altviolin - alttoviulu), Marko Ylönen (cello - sello)

4.7.2000 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Pehr Henrik Nordgren: Stråkkvintett - Jousikvintetto op. 110
Sakari Oramo, Katinka Korkeala (violin - viulu), Teemu Kupiainen (altviolin - alttoviulu), Erkki Rautio, Seenu Laine (cello - sello)

10.7.2001 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Einojuhani Rautavaara: Cellosonat nr 1 - Sellosonaatti nro 1
Erkki Rautio (cello - sello), Martti Rautio (piano)

12.7.2002 Dragsfjärds kyrka - Dragsfjärdin kirkko

Jaakko Kuusisto: Stråkkvartett nr 2 - Jousikvartetto nro 2
"Dancez" op.9
Jari Valo, Sonja Korkeala (violin - viulu), Mihail Slobodjanjuk (altviolin - alttoviulu), Timo-Veikko Valve (cello - sello)

11.7.2003 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Mark Gothóni: Stråktrio - Jousitrio
Ana Chumachenko (violin - viulu), Oscar Lysy (altviolin - alttoviulu), Torleif Thedéen (cello - sello)

30.6.2004 Wrethalla, Kimito - Kemiö

Asko Hyvärinen: SumuS
Nina Källberg, (flöjt - huilu), Harri Wallenius (klarinet - klarinetti), Jari Hongisto (trombon - pasuuna), Antti Suoranta (slagverk - lyömäsoittimet), Ingrid Lindblom (violin - viulu), Jouni Rissanen (altviolin - alttoviulu)

3.7.2004 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Paavo Korpijaakko: Pianokvintett - Pianokvintetto
Martti Rautio (piano), Katinka Korkeala, Jan Söderblom (violin - viulu), Tommi Aalto (altviolin - alttoviulu), Marko Ylönen (cello - sello)

30.6.2005 Wrethalla, Kimito - Kemiö

Asko Hyvärinen: Stride för harpa
Lily-Marlene Puusepp (harpa - harppu)

30.6.2005 Wrethalla, Kimito - Kemiö

Markku Klami: Glow
Henna Jämsä (klarinet - klarinetti), Jukka Rajala (trumpet - trumpetti), Tanja Nisonen (valthorn - käyrätorvi), Antti Suoranta (slagverk - lyömäsoittimet), Lily-Marlene Puusepp (harpa - harppu), Pasi Helin, Hanna Kosonen (piano)

3.7.2005 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Mark Gothóni: Klarinettkvartett - Klarinettkvartetto
Tuulia Ylönen (klarinet - klarinetti), Mark Gothóni (violin - viulu), Johannes Erkes (altviolin - alttoviulu), Torleif Thedéen (cello - sello)

27.6.2006 Villa Lande

Maria Kallionpää: Pour la ultima...
Izumi Tateno (piano)

2.7.2006 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Paavo Korpijaakko: Water: elements
Izumi Tateno (piano)

11.7.2008 Dalsbruks kyrka - Taalintehtaan kirkko

Einojuhani Rautavaara: Summer Thoughts
Katinka Korkeala (viulu), Martti Rautio (piano)

7.7.2009 Dragsfjärds kyrka - Dragsfjärdin kirkko

Kalevi Aho: Stråkkvintett - Jousikvintetto
"Hommage à Schubert"
Katinka Korkeala, Sonja Korkeala (violin - viulu), Ulla Soinne (altviolin - alttoviulu), Marko Ylönen, Katja Kolehmainen (cello - sello)

6.7.2010 Västanfjärds nya kyrka - Västanfjärdin uusi kirkko
Jouni Kaipainen: Inno, för altviolin och piano - alttoviululle ja pianolle

Wen Xiao Zheng (altviolin - alttoviulu),
Martti Rautio (piano)

17.7.2011 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Jouni Kaipainen: Var det Edith? För sopran, stråkkvintett och piano - Sopraanolle, jousikvintetille ja pianolle, op. 95
Helena Juntunen (sopran - sopraano), Rodin-Quartett: Sonja Korkeala, Gerhard Urban (violin - viulu), Martin Wandel, (altviolin - alttoviulu), Clemens Weigel (cello - sello), Ulrich Wolff (kontrabas - kontrabasso), Eveliina Kytömäki (piano)

10.7.2012 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Juho Miettinen: Kolme askelta, för mezzosopran, flöjt och harpa - mezzosopraanolle, huilulle ja harpulle
Essi Luttinen (mezzosopran - mezzosopraano), Ensemble Transparent: Erica Nygård (flöjt - huilu), Torsten Tiebout (altviolin - alttoviulu), Päivi Severeide (harpa - harppu)

9.7.2013 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Jyrki Linjama: Das fließende Licht der Gottheit, för mezzosopran och piano - mezzosopraanolle ja pianolle
Essi Luttinen (mezzosopran - mezzosopraano), Ilmo Ranta (piano)

8.7.2014 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Aulis Sallinen: Stråkkvartett nr 6 - Jousikvartetto nro 6
Sonja Korkeala, Katinka Korkeala (violin - viulu), Hariolf Schlichtig (altviolin - alttoviulu), Samuli Peltonen (cello - sello)

7.7.2015 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Lotta Wennäkoski: Päärme (Fällen), för pianotrio - pianotriolle
Sibelius Piano Trio: Juho Pohjonen (piano), Petteri Iivonen (violin - viulu), Samuli Peltonen (cello - sello)

Styrelsen - Hallitus

Rabbe Bergström, ordförande - puheenjohtaja
Nina Källberg, viceordförande - varapuheenjohtaja
Janina Kaita
Helena Laakkonen
Gabriella Lindblom
Teijo Pitkäranta
Marianne Sundroos

Suppleanter - Varajäsenet

Kurt Andersson
Silja Pettersson
Maj-Britt Reinikainen

Administration - Hallinto

Katinka Korkeala & Sonja Korkeala,
konstnärliga ledare - taiteelliset johtajat
Jukka Mäkelä,
verksamhetsledare - toiminnanjohtaja
Melissa Petters, producent - tuottaja

Frivilliga arbetsgruppen

Vapaaehtoisten työryhmä

Kurt Andersson
Rabbe Bergström
Anne Borg
Benita Ekholm
Mia Eklund
Maje Forstén
Runa Heino
Bror Holmberg
Allan Järf
Janina Kaita
Liisa Kosonen-Sundberg
Liisa Käiväräinen
Lina Källberg
Nina Källberg
Helena Laakkonen
Tuula Lehtinen
Eeva Moilanen
Matti Moilanen
Tea Nieminen
Sven-Göran Olin
Mika Pettersson
Silja Pettersson
Teijo Pitkäranta
Anne Rautio
Johan Reinikainen
Kerstin Reinikainen
Maj-Britt Reinikainen
Anders Sundroos
Marianne Sundroos
Matti Sovijärvi
Saara Suihkonen
Satu Zwerwer

Festivalmedarbetare - Festivaalityöntekijät

Saska Dönges
Freya Frischknecht
Jasper Koekoek
Melissa Petters

Ljudteknik - Ääniteknikka

Robert de Godzinsky

Pianostämmare - Pianonviritäjä

Piano- ja Flyygelihuolto Heikki Huokuna Oy
Angelniemen Piano & Flygel Ateljee

Fotografering - Valokuvaus

Patrick Bagge

Instrument - Soittimet

Piano Systems Oy

PROGRAMBOK OCH -BROSCHYR OHJELMAKIRJA JA -ESITE

Presentation - Esittely

Mats Lillhannus

Översättningar - Käännökset

Gabriella Lindblom
Lina Källberg
Jukka Mäkelä
Melissa Petters
Marianne Sundroos

Redaktion - Toimitus

Jukka Mäkelä
Melissa Petters

Pärbild - Kansikuva

Detalj av verket - Yksityiskohta teoksesta
Peasants in the apartment house, 2000 © Riitta
Nelimarkka

Layout: Svenna Martens

Tryckeri - Paino

Fram, Vaasa 2015

Kimitoöns Musikfestspel förbehåller sig rätten till
programändringar
Kemiönsaaren Musiikkijuhlat pidättää oikeuden
ohjelman muutoksiin

NOG ÄR DU VÄL REDAN MEDLEM?

Som medlem kan du både stöda och delta i utvecklandet av Musikfestspelen.

Som medlemsförmån får du:

- * 5 € rabatt på grundbiljettpriset på vissa konserter
- * programboken gratis (värde 7 €)

Medlemsförmånen för sommaren 2015 slutar inte vid avslutningskonserten: de gäller även på

* Musikfestspelen Korsholm 29.7.–6.8.

* Katrina kammarmusik på Åland 4.–8.4.

Läs mer om våra samarbetspartners förmåner på vår webbsida.

Medlem blir du genom att betala medlemsavgiften 20 € / år till föreningens konto
FI47 4055 0010 9218 11.

Vänligen ange telefonnummer, e-post och postadress i meddelandefältet. Du kan även bli medlem vid konsertbesöket och betala avgiften vid biljettkassan.

Blir du medlem redan idag, hinner du utnyttja medlemsförmånen ännu i sommar också efter Kimitoöns Musikfestspel, på Musikfestspelen i Korsholm och Katrina Kammarmusik.

MUSIKFESTSPELEN MUSIKKIJUHLAT MUSIC FESTIVAL

KORSHOLM

29.7 - 6.8.2015

www.korsholmmusicfestival.fi

JOKO OLET JÄSEN?

Kemiönsaaren Musiikkijuhlien jäsenenä olet mukana kehittämässä ja tukemassa Musiikkijuhlia.

Jäsenetuna saat:

- * 5 € alennusta tietyistä konserttilipuista
- * ohjelmakirjan (arvo 7 €)

Kesän 2015 jäsenedut eivät lopu päätöskonserttiin: hyödynnä alennukset myös

* Korsholman Musiikkijuhlilla 29.7.–6.8.

* Katrina-kamarimusiikissa, Ahvenanmaalla 4.–8.8.

Tarkemmat tiedot yhteistyökumppaneidemme jäseneduista löydät kotisivuiltamme.

Jäseneksi voit liittyä maksamalla jäsenmaksun 20 € / vuosi yhdistyksen tilille
FI47 4055 0010 9218 11.

Merkitse viestikenttään puhelinnumero, s-posti ja osoite. Liittyä voit myös konserttien yhteydessä maksamalla jäsenmaksun lippukassalla.

Kun liittyt tänään, ehdit nauttia jäsenalennuksista Musiikkijuhlien jälkeen myös Korsholman Musiikkijuhlilla ja Katrina-kamarimusiikissa.

Kulturforeningen Katrina

KATRINA
KAMMARMUSIK
-KAMARIMUSIIKKI

www.katrina.ax

Följ oss på Facebook - Seuraa meitä Facebookissa

BILJETT FÖRSÄLJNING - LIPUNMYNTI

LUCKAN Kimitoön - Kemiönsaari
Engelsbyvägen 8 Engelsbyntie, Villa Lande 25700 Kimito - Kemiö
+358 (0)44 726 0170, kimitoon@luckan.fi, kimito.luckan.fi
Vardagar - Arkipäivisin: 12.00–17.00

LUCKAN

lippu.fi

LIPPUPISTE

0600 900 900 (1,98/min + Ina/pvm)

Biljetter via internet, försäljningsställen och tilläggsinfo: lippu.fi
Liput internetistä, lipunmyyntipisteet ja lisätietoja: lippu.fi

Biljetter från - Liput alkaen 12,50 € (ink. serviceavgift - sis. palvelumaksun).

Serviceavgift 2,5 € / biljett - Palvelumaksu 2,5 € / lippu

Biljetter vid entrén en timme före konserten - Lipunmyynti ovelta tuntia ennen konserttia

BILJETTINFO - LIPPUINFO

Biljetter vid Kimito kyrka: 30 € / 25 € (begränsad sikt)

Prisgrupper: grundbiljett / studerande, arbetslösa, beväringar – 50% / under 18 år gratis.

Prisgrupper gäller ej konserter nr 1, 5, 6 och 13.

Medlemsrabatt: –5 € på grundbiljettpriset i konserter nr 3, 7, 10, 11, 12 och 16.

Konsert nr 10 & 12 med S-Förmånskort 22 €

Som betalningsmedel på konsertplatsen fungerar kontanter och kultursedlar

Smartum samt Tyky-kuntoseteli+.

Grupper och seriebiljetter handhas av Musikfestspelen.

Reserveringsavgifter för varje lunch- och middagskonsert anges skilt på programsidorna.

Liput Kemiön kyrkossa: 30 € / 25 € (rajoitettu näkyvyys)

Lippuryhmät: peruslippu / opiskelija, työtön, varusmies – 50% / alle 18-vuotiaat ilmaiseksi.

Lippuryhmät eivät koske konsertteja nro 1, 5, 6 ja 13.

Jäsenalennus: –5 € peruslipun hinnasta konserteissa nro 3, 7, 10, 11, 12 ja 16.

Konsertti nro 10 & 12 S-Etukortilla 22 €.

Maksuvälineenä konserttipaikalla käyvät käteinen sekä kulttuuriseteli Smartum ja Tyky-kuntoseteli+.

Ryhmät ja sarjaliput Musiikkijuhlien kautta.

Lounas- ja illalliskonserttien varaustiedot löytyvät ohjelmakirjasta kunkin konsertin kohdalta.

Kimitoöns Musikfestspel förbehåller sig rätten till programändringar
Kemiönsaaren Musiikkijuhlat pidättää oikeuden ohjelman muutoksiin

Kimitoöns Musikfestspel - Kemiönsaaren Musiikkijuhlat

Arkadiavägen - Arkadiantie 5
25700 KIMITO - KEMIÖ
+358 (0)400 203 871
musikfestspel@kimitoon.fi

www.kimitomusicfestival.fi

KIMITOÖNS MUSIKFESTSPELS PARTNERS OCH UNDERSTÖDARE 2015 KEMIÖNSAAREN MUSIIKKIJUHLIEN YHTEISTYÖKUMPPANIT JA TUKIJAT 2015

Föreningen Konstsamfundet
Svenska Kulturfonden
Undervisnings- och kulturministeriet - Opetus- ja kulttuuriministeriö
Centret för konstfrämjande - Taiteen edistämiskeskus
Egentliga Finlands konstkommission - Varsinais-Suomen taidetoimikunta
Olga ja Vilho Linnamon säätiö
Stiftelsen Emilie och Rudolf Gesellius fond
William Thuringes Stiftelse
Musikin edistämmissäätiö
Eugène, Elisabeth och Birgit Nygréns stiftelse

Kimitoöns kommun - Kemiönsaaren kunta
Musikinstitutet Arkipelag - Musiikkiopisto Arkipelag
Salo stad - Salon kaupunki
Sagu kommun - Sauvon kunta
Kimitoöns församling - Kemiönsaaren seurakunta
Sagu-Karuna församling - Sauvo-Karunan seurakunta
Sibeliuksen syntymäkaupunki -säätiö

Aktia
Angeliemiens Piano & Flygel Ateljee
Apoteket i Kimito - Kemiön Apteekki
Baltic Jazz
Björkas Golf
Björknäs Trägård
Daisy
Huom! Ab Seaside Oy LKV
J. ja M. Launokorpi
K-market Rosmarin, Kimito - Kemiö
Karunan kyläyhdistys
Kasnäs
Katrina kammarmusik - Katrina-kamarimusiikki
Kimitoöns Saldare - Kemiönsaaren Saldare
Kimito Kvarn - Kemiön Mylly
Kimito Telefon - Kemiön Puhelin
Kimitoöns Musikgille - Kemiönsaaren Musiikkikilta
Labbnäs Semesterhem - Lomakoti
Lindan Group/Annonsbladet
LokalTapiola - LähiTapiola
Majatalo Onni ja Rauha
Martens Svenna
Martin Wegelius-institutet
Musik- och kulturskolan Sandels

Musikfestspelen Korsholm - Korsholman Musiikkijuhlat
Naantalin Musiikkijuhlat
Nelimarkka Riitta
Pappersboden
Pianoaura
Pianokartano
Portside
PP-auto
Rantolan Puoti
Rosala Handelsbod
Salon Seudun Sanomat
Sandö gård - Sandön kartano
Sokos Hotel Rikala
Storfinnhova Gård
Strandhotellet
Suur-Seudun Osuuskauppa
Söderlångviks museum - Söderlångvikin museo
Tiarella
Turun Musiikkijuhlat
Vahlberg H. Fma
Westers
YLE Radio Vega
Zwerver

KIMITOÖNS MUSIKFESTSPEL RIKTAR ETT VARMT TACK TILL ALLA BIDRAGSGIVARE!
KEMIÖNSAAREN MUSIIKKIJUHLAT KIITTÄÄ LÄMPIMÄSTI TUESTA!

BILDFÖRTECKNING - KUVALUETTELO

- s.4 Katinka Korkeala & Sonja Korkeala:
KIMF / Patrick Bagge
- s.5 Jean Sibelius: The Sibelius Birth Town Foundation
- s.5 Carl Nielsen: Royal Danish Library / Georg Lindstrom
- s.6 Aleksandr Glazunov: Arkivbild - Arkistokuva
- s.6 Aulis Sallinen: Fimic / Maarit Kytöharju
- s.7 Jan van Bijlert, 1630: Merry Company
(detalj - yksityiskohta) / Walters Art Museum
- s.7 Sibelius Piano Trio: Jaakko Paarvala
- s.8 Philharmonic Wind Players Berlin: KIMF / Patrick Bagge
- s.8 Frederick Wentworth, 1872: Wilma Norman-Neruda
(grafik - grafiikka). Foto - kuva: Wolfgang Moroder
- s.8 Heinrich Vogeler, 1905: Sommerabend (Das Konzert)
(detalj - yksityiskohta). Große Kunstschau Worpswede.
- s.10 Lotta Wennäkoski: Heikki Tuuli
- s.12 Aleksandr Glazunov: Ilja Repin, 1887.
Wikimedia Commons
- s.14 Franz Schubert: Wikimedia Commons
- s.16 Heinrich Ignaz Franz von Biber: Wikimedia Commons
- s.17 Maurice Ravel: Wikimedia Commons
- s.19 Leoš Janáček: Wikimedia Commons
- s.21 Joseph Haydn: Wikimedia Commons
- s.23 Alberto Ginastera: University Musical Society.
Wikimedia Commons
- s.24 Ferruccio Busoni: Wikimedia Commons
- s.25 Paul Taffanel: Wikimedia Commons
- s.27 Francis Poulenc: Wikimedia Commons
- s.27 Claude Debussy: Wikimedia Commons
- s.30 Georges Auric: Wikimedia Commons
- s.31 Paul Hindemith: Schott Music
- s.33 François Devienne: Jacques-Louis David, 1792.
Wikimedia Commons
- s.34 Aulis Sallinen: Fimic / Maarit Kytöharju
- s.34 Esa-Pekka Salonen: Katja Tähjä
- s.35 Sigismund Neukomm: Wikimedia Commons
- s.37 Ludwig van Beethoven: Wikimedia Commons
- s.38 Lotta Wennäkoski: Maarit Kytöharju
- s.39 Johannes Brahms: Wikimedia Commons
- s.43 Giuseppe Tartini: Wikimedia Commons
- s.43 Alexandr Glazunov: Arkivbild - Arkistokuva
- s.44 Pavel Haas: Wikimedia Commons
- s.45 Jean Sibelius: The Sibelius Birth Town Foundation
- s.45 Wilhelm Friedemann Bach: Wikimedia Commons
- s.46 Olivier Messiaen: Wikimedia Commons
- s.47 Kaija Saariaho: Priska Ketterer Luzern
- s.47 Johann Sebastian Bach: Wikimedia Commons
- s.49 Carl Nielsen: Arkivbild - Arkistokuva
- s.49 Aulis Sallinen: Fimic / Maarit Kytöharju
- s.50 Niccolò Paganini: His Life And Work, Copy of Oil
Painting of Paganini in the Municipal Museum at Genoa
- s.51 Pjotr Iljitš Tšaikovski: Wikimedia Commons
- s.52 Katinka Korkeala: Jaakko Paarvala
- s.52 Sonja Korkeala: Arkivbild - Arkistokuva
- s.53 Ingolf Turban: Dorothee Falke, München
- s.54 Atte Kilpeläinen: Stefan Bremer
- s.54 Sampo Korkeala: Essener Philharmoniker /
Arkivbild - Arkistokuva
- s.55 Sibelius Piano Trio: Jaakko Paarvala
- s.55 Juho Pohjonen: Marco Borggreve
- s.56 Petteri Iivonen: Heli Lindroos
- s.56 Samuli Peltonen: HKO / Arkivbild - Arkistokuva
- s.57 Philharmonic Wind Players Berlin:
Vinterfestspill i Bergstaden / Svein Eggan
- s.57 Egor Egorkin: Arkivbild - Arkistokuva
- s.58 Christoph Hartmann: Arkivbild - Arkistokuva
- s.58 Ishay Lantner: Arkivbild - Arkistokuva
- s.59 Félix Dervaux: Arkivbild - Arkistokuva
- s.59 Sophie Dartigalongue: Arkivbild - Arkistokuva
- s.60 Tuomas Hannikainen: Eero Aho
- s.61 Mellersta Österbottens Kammarorkester
Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri: Sami Helenius
- s.54 Ann-Kristin Schevelew: Paula Funck
- s.55 Jukka Mäkelä: Musikfestspelen Korsholm /
Svenna Martens

KIMF = Kimitoöns Musikfestspel - Kemiönsaaren
Musikkijuhlat

1. Kimito kyrka
Kemiön kirkko
2. Karuna kyrka
Karunan kirkko
3. Söderlångvik gård
Söderlångvikin kartano

4. Dragsfjärds kyrka
Dragsfjärdin kirkko
5. Dalsbruk torg - Taalintehtaan tori
6. Hitis kyrka
Hiittisten kirkko
7. Sandö gård
Sandön kartano
8. Västanfjärds gamla kyrka
Västanfjärdin vanha kirkko
9. Västanfjärds nya kyrka
Västanfjärdin uusi kirkko
10. Westers
11. Salon taidemuseo Veturitalli
12. Labbnäs semesterhem
Labbnäsin lomakoti

Verksamhetsledare - Toiminnanjohtaja: Jukka Mäkelä

Arkadiavägen 5 - Arkadiantie 5
25700 KIMITO - KEMIÖ

+358 (0)400 203 871, musikfestspel@kimitoon.fi

www.kimitomusicfestival.fi

Undervisnings- och kulturministeriet
Opetus- ja kulttuuriministeriö

Konstsamfundet

Kimitoön församling
Kemiönsaaren seurakunta

